Penny Jordan

Captiva dorinței

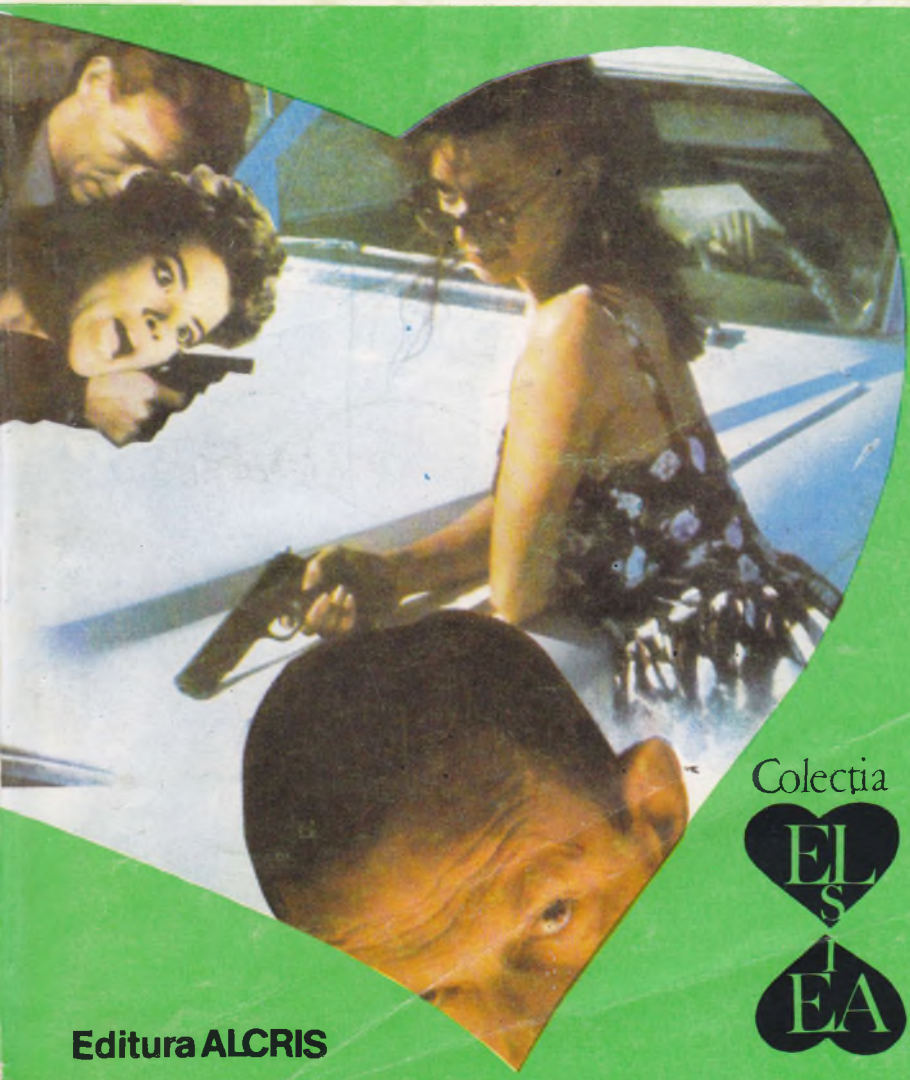

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

Coperta : VASILE SOCOLIUC

Dat la eules : 03.05.1993 ; Bun de tipar : 28.05.1993 ;
Tiraj : 40.000 ex broşate ; Coli tipar : 15 ;
Hârtie tipar de 50 gr/m²
Apărut : 1993

Tiparul executat sub c-da nr. 302 la
S.C. „Porto-Franco" S.A.
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
Galaţi — ROMÂNIA

I.S.B.N. 973-96131-1-X

PENNY JORDAN

CAPTIVA DORINȚEI

Traducere din limba engleză
IRINA POPESCU

EDITURA ALCRIS

BUCUREȘTI 1993

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier literar : TRAIAN IANCU

Colecția : EL și EA

CAPITOLUL 1

— Saffron, draga mea, arăţi minunat... la fel ca maică-ta !

În vocea plină de mândrie a tatălui său, Saffron desluşi totuşi o urmă de amărăciune şi înţelese motivele.

Multă vreme fuseseră străini unul faţă de celălalt — aproape din ziua în care mama ei murise şi când ea nu era decât o şcolăriţă de doisprezece ani, iar tatăl său un bărbat de patruzeci, lovit de durere. Acuma, totul se terminase — în mod miraculos, se regăsiseră şi ambii preţuiau această nouă legătură care-i unise.

— Îţi place asta ? spuse Saffron, învârtindu-se în faţa tatălui său, cu rochia din voal ce-i unduia graţios în jurul trupului. Rochia fusese îngrozitor de scumpă ! Şi-o cumpărase la Londra, special pentru această ocazie, care însemna inaugurarea începutului mult aşteptatei vacanţe pe care urmau s-o petreacă împreună. Dar pentru că Sir Richard era capul industriilor Wykeham, avea timpul foarte drămuit şi, chiar în ajunul plecării spre Roma, trebuise să-i spună fetei că

vor mai trece câteva zile până se vor putea întâlni la vila lor din sudul Italiei.

— La nebunie, o asigură Sir Richard, chiar după ce îi fu prezentat bonul de cumpărare.

Încă se mai minuna de schimbările petrecute cu fiica sa — puștoaica cea rebelă se transformase într-o tânără plină de siguranță ; și totul se întâmplase aproape peste noapte. Era atât de mândru de fata lui, acel copil pe care aproape îl pierduse, în durerea care urmase după pierderea soției sale. Uitase că și Saffron își pierduse mama și acest sentiment de vinovăție i se citea puțin în grija cu care o privea.

— Îmi pare tare rău în legătură cu vacanța noastră, adăugă el, dar cu oarecare noroc poate n-o să fie nevoie să stau prea mult în San Francisco. Cel puțin în seara asta o să te distrezi, deoarece Signor Valdini se pare că a invitat elita Romei la această petrecere.

— Precis că vrea să te impresioneze pentru că ai fost de acord să investești în afacerea lui, comentă Saffron cu subtilitate.

Pielea aurie și părul roșu închis moștenit de la mama sa, precum și osatura trupului pe care orice manechin l-ar fi invidiat, aveau ca rezultat o înfățișare care făcuse din ea modelul preferat al fotografului, atunci

când era o adolescentă. Adăugând la aceasta perfecţiunea feţei şi rotunjimile de Afroditâ ale corpului, nu era de mirare că avea o permanentă cohortă de admiratori, gândi Sir Richard Wykeham, în timp ce o privea.

Rochia pe care şi-o alesese pentru petrecerea din această seară o făcea să pară eterică şi fragilă ca o nimfă. Observându-i cuta de îngrijorare de pe frunte, Saffron îi zâmbi încurajator :

— Nu te îngrijora, îi murmură ea, în timp ce el, care o luase de braţ, deschidea uşa camerei de hotel... N-o să te fac de râs plângându-mă toată seara că n-ai venit cu mine... zilele acelea au trecut.

— Niciodată n-ar fi trebuit să existe. Dacă n-aş fi fost atât de ocupat cu afacerile mele...

— Am făcut o înţelegere — să nu mai răscolim trecutul, îi reaminti Saffron, prin ochii săi verzi trecând o umbră, la amintirea anilor săi de adolescentă singuratică şi îndurerată de pierderea mamei sale.

La peron îi aştepta o limuzină, ca să-i conducă la vila lui Valdini, situată într-unul din cele mai selecte cartiere ale Romei. Saffron nu vorbise degeaba atunci când remarcase că Signor Valdini spera să-l convingă pe tatăl său să investească în compania sa, dar Richard Wykeham avea reputaţia de a fi un om de

afaceri încăpăţânat şi Saffron ştia că o petrecere nu va fi suficientă ca să-l convingă.

În timp ce rulau prin oraş, ea privi cu coada ochiului spre faţa tatălui. Îl privise de multe ori astfel, în timpul vacanţei — prima pe care o petreceau împreună, de la moartea mamei. Tatăl său încercase să facă tot ceea ce considerase că este mai bine pentru ea. Încercările de a o substitui pe mama ei prin diversele profesoare şi menajere nu fuseseră suficiente şi, pentru a atrage atenţia asupra ei, se băgase dintr-un scandal într-altul. Abia în ultimele douăsprezece luni de când îşi sărbătorise a douăzecea aniversare — renunţase la existenţa agitată pe care o ducea după ce-şi terminase şcoala, cu alţi tineri ca ea ; prima generaţie de progenituri ale oamenilor ajunşi, ai căror taţi aveau mai mulţi bani decât timp pentru a se ocupa de ei şi care la rândul lor fuseseră educaţi de părinţii lor să trăiască în virtute, în şcoli pe care le plătiseră cu bani grei şi de care erau foarte mândri.

Când vor învăţa oare părinţii că odraslele lor au nevoie de dragoste şi nu de bani ? se întreba Saffron. Cea mai mare parte a revoltei sale izvorâse nu dintr-o pornire firească, nativă, ci dintr-o simplă dorinţă de a-i atrage atenţia tatălui său asupra ei. Îi trebuise o frică de moarte, ca aceea când încercase să facă abuz de droguri, ca să realizeze cu spai-

mă că viaţa sa se îndreaptă într-o direcţie greşită şi să încerce să se apropie de tatăl său în ultimul timp. În mod miraculos, acesta îi răspunsese la chemare.

În ultimele douăsprezece luni, se isprăviseră hoinărelile fără rost prin casele de modă, petrecerile nebune de sfârşit de săptămână şi începuse să fie din ce în ce mai preocupată de partea materială a afacerilor tatălui său. Companiile sale erau recunoscute pentru grija pe care o aveau faţă de salariaţi şi, încurajată de tatăl său, Saffron se amestecase în organizarea departamentului care se ocupa de aceasta, în special de familiile compuse dintr-un singur membru şi descoperi că această activitate este atât de captivantă încât, fără să-şi dea seama, se debarasă încet, încet de vechiul stil de viaţă.

Ştia că tatăl său este bucuros Dacă i se întâmpla să mai iasă în aceste zile în oraş, era ori pentru a prânzi, ori pentru a dansa într-un local cu mult mai liniştit decât cele pe care le frecventa în mod obişnuit. Mulţi dintre vechii prieteni îşi băteau joc de ea. Câţiva o ironizaseră în mod special, amintindu-i cum fusese ea odinioară sufletul oricărei petreceri, gata de orice nebunie, prima în a pune în aplicare orice extravaganţă.

Dar toate astea fuseseră înainte de a-şi da seama că toţi cei ca ea evoluau pe o muchie

de cuțit. În acel mediu, era considerat ca foarte înțelept să te îmbibi cu băutură și droguri ușoare, cu toate că în Saffron era ceva care o împiedicase întotdeauna să experimenteze pe ea însăși — nu din cauza unor convingeri morale ci, pur și simplu, văzuse efectul pe alții și-i făcuse oroare gândul de a-și pierde controlul și chiar viața în acest mod — ceva, ca un fel de presentiment pe care-l avea în privința viitorului, motiv pentru care nu se legase în mod serios de nici unul dintre cei cu care se întâlnea. Nimeni nu știa, de exemplu, că mai era încă virgină. Fiecare dintre ei credea că este singurul care nu avusese până atunci o relație intimă cu ea. Era o părere pe care o întreținuse, știind că este mai sigur, din teama ei de a fi luată peste picior, să se creadă așa, decât să i se facă publică inocența. Nici chiar tatăl său nu știa că poveștile și bârfele care circulau în coloanele de scandal ale ziarelor nu erau chiar așa, pentru că oricum, îi fusese rușine să atace subiectul cu el. Totuși, începuse să-l suspecteze că bănuiește adevărul. Observase o sclipire de amuzament în ochii lui când, la week-endul precedent, ieșise din taxiul ce o adusese în fața casei lor din Londra, smulgându-se cu bruschețe din îmbrățișarea fiului cel mai tânăr al ambasadorului francez. Jean-Paul era considerat ca o „partidă" în cercurile pe care

le frecventa, dar Sir Richard era mai curând scandalizat de morala și comportarea tânărului francez.

— Diletant ! rosti el cu dispreț... și nici măcar bun la asta...

Contrar obiceiului, Saffron se descoperi ascultându-l și aprobându-l.

În astă-seară, deoarece el pleca și ea urma să nu-l vadă câteva zile, vroia să-i lase o imagine dintre cele mai bune despre ea însăși. Se îmbrăcase cu grijă pentru această petrecere ; rochia, creație a Belindei Belleville, dintr-o mătase strălucitoare albă, cu un jupon spumos, cu decolteul adânc brodat cu trandafiraşi roz de mătase (era destul de tânără ca să se îmbrace astfel) și diamantele care fuseseră ale maică-sii, clipsuri subțiri pentru urechi și un colier și o brățară asortată, ambele delicate și fine. Pentru ocazie, își ridicase părul deasupra cefei, șuvițe de păr roșcat-închis mângâindu-i gâtul. Mătasea foșni atunci când tatăl său o ajută să coboare din mașină. Vila lui Valdini strălucea de lumină și un valet în livrea sări să deschidă larg ușile, atunci când ei ajunseră.

— Un adevărat „fin-de-siècle", murmură Sir Richard la urechea lui Saffron, în timp ce urcau scările de marmură ce duceau spre o impresionantă sală de bal cu coloane.

Evident, signor Valdini veni în întâmpinarea lor. Ajunse la ușa de la intrare în același moment cu ei, salutându-l pe tatăl fetei cu o adevărată exclamație de plăcere, înainte de a se întoarce pentru a o admira pe Saffron.

— Și această minunată creatură este fata dumneavoastră. Sunteți un om foarte fericit !

Aprecierea lui era tipic masculină și italiană în același timp, iar Saffron îi răspunse surâzând. O ușoară mișcare în apropiere îi atrase atenția și în momentul în care își ridică privirea, se trezi uitându-se drept în ochii unui bărbat înalt, brunet, care stătea singur. Părul negru și pielea bronzată îi trădau originea italiană, dar era de departe cel mai înalt bărbat din încăpere ; întrecându-l chiar și pe tatăl său cu câțiva centimetri buni. Chiar de la distanța care-i separa, Saffron putu să-i observe culoarea gri a ochilor și o sclipire jucăușă în ei, ceea ce făcu să i se taie respirația ; se părea că-i citise gândurile văzând-o cât de rece reacționează la privirea și complimentele lui Signor Valdini și acest fapt îi ridică considerabil moralul. Se simțise foarte deprimată din cauza faptului că tatăl nu putea să o însoțească în călătoria pe care o plănuiseră în sudul Italiei. Deși îi promisese că se vor întâlni în curând, după ce-și va

termina treaba din San Francisco, era totuşi dezamăgită.

— Paolo, nu vrei să ne prezinţi ?

Era atât de absorbită în gânduri că nici măcar nu realizase că străinul li se alăturase, cuvintele lui erau adresate lui Signor Valdini, însă ochii îi rămăseseră pironiţi pe faţa lui Saffron.

Lângă ea, observă zâmbetul amuzat al tatălui său şi îşi dădu seama că se roşise.

— Dacă domnişoara permite ? Se scuză Signor Valdini în mod formal şi, când Saffron îşi înclină capul, el puse mâna pe braţul tânărului, îndreptându-l spre ea, astfel că pielea fetei atinse ţesătura jachetei de seară a acestuia, ceea ce-i provocă o uşoară senzaţie care o înfioră un pic.

Chiar şi aşa, observă că Signor Valdini trebuia să privească în sus pentru a se uita în ochii tânărului, care zâmbea amuzat ca şi cum ar fi realizat maşinaţiile acestuia, făcute în scopul de a-l impresiona pe tatăl său.

— Nico, vei deveni ţinta invidiei tuturor prietenilor noştri, care sunt nerăbdători să fie prezentaţi domnişoarei Wykeham.

— Saffron... completă tatăl său... şi sunt sigur, domnule...

— Domnul Doranti, se grăbi Valdini să adauge... Nico are o bunică englezoaică şi din

acest motiv vorbește atât de bine limba dumneavoastră, îi explică el lui Saffron.

Sir Richard continuă :

— Domnul Doranti mă va ierta dacă o să-l las cu fiica mea, în timp ce noi ne vom retrage ca să discutăm acea afacere importantă despre care mi-ați vorbit, Signor Valdini.

— Numai dacă veți lipsi suficient de mult timp ca să dansez cu ea, îl auzi Saffron pe Nico Doranti, răspunzând cu o voce și ochi zâmbitori... Din nefericire, Signor Valdini greșește, adăugă el în timp ce Sir Richard pleca escortat de gazdă. Nu mai am o bunică englezoaică pentru că a murit cu câțiva ani în urmă, dar dacă înainte nu i-am venerat memoria, acum precis se va întâmpla acest lucru, deoarece cunoașerea limbii sale și a dumitale mă face să am un atu în plus față de concetățenii mei. Privește-i... mă urăsc.

Saffron nu se putu abține să râdă. Totul era atât de absurd... și totuși îl plăcea, se simțea atrasă de el, cu toată lingușeala asta înspăimântătoare.

— Așa este mai bine, murmură el. Când ai intrat adineauri în încăpere aveai niște ochi triști... ochi atât de frumoși, de culoarea malachitului, n-ar trebui să fie niciodată înnourați.

Era încăpățânat, conchise Saffron ; emana o masculinitate deosebită. Îl privi. Profi-

lul poseda o duritate senzuală care făcu să vibreze în ea o coardă ; era diferit... şi periculos... şi ceva în adâncul său o făcu să se bucure la gândul că, dintre toate femeile din acea cameră, o alesese pe ea. Părul negru şi des se încreţea peste gulerul jachetei de seară. Mâinile lui, deşi netede şi bronzate, nu aveau moliciunea celor în cercul cărora se învârtea, la Londra. Nu erau mâinile unui bărbat care nu face nimic.

— Ai venit de multă vreme la Londra ? întrebă el, ca să adauge apoi... Nu, nu se poate să fi venit şi eu să nu aflu. Eşti mult prea frumoasă ca să fi venit şi să fi rămas neobservată.

— Am venit în dimineaţa asta, răspunse Saffron rezervată, şi plecăm mâine. Tatăl meu zboară spre San Francisco.

— Şi dumneata ?

Pentru moment o cuprinse dezolarea. Simţi un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi. Era pe cale de a se face de râs, îşi reaminti ea, dar îşi făcuse atâtea visuri în legătură cu această vacanţă... o aşteptase cu atâta nerăbdare...

— Vino !

Degetele lui pe braţul ei erau calde şi protectoare.

— Acolo este o uşă, care duce în grădină. O să ne plimbăm prin ea şi o să-ţi recapeţi echilibrul.

Când fură afară el îi şopti uşor :

— Sunt iertat că te-am supărat ?

Saffron aprobă dând din cap. Îl simţea într-o armonie atât de perfectă cu gândurile şi starea ei de spirit, încât nu mai avu rezerva sau ezitarea ce le avea de obicei cu bărbaţii pe care-i cunoscuse de-a lungul anilor.

Întunericul de catifea al nopţii italiene cu mirosurile şi şoaptele sale, îi învălui pe amândoi. Grădinile erau convenţionale — grădini englezeşti cu straturi de flori şi unde Saffron îşi imagina fântânile care susurau în timpul zilei.

Slăbiciunea nefirească pe care o simţise în adâncul fiinţei sale se accentuă, pe de o parte din cauza acestei nopţi minunate, pe de altă parte datorită simpatiei arătate de Nico şi fu realmente surprinsă când acesta se opri deodată şi întorcând-o spre el o pipăi pe obraz.

— Lacrimi ? zise el scoţând o batistă şi ştergându-i obrajii... Pot să te întreb de ce ?

— N-am motive speciale.

Vocea îi suna tulburată, dar în loc să se simtă jenată, simţi nevoia să i se confeseze :

— Totul este din cauză că eu şi tatăl meu plănuisem să ne petrecem vacanţa împreună

— la vila noastră din sudul Italiei — şi acum el trebuie să plece mâine dimineaţă la San Francisco. Pare caraghios, ştiu, dar vezi...

— Da ?

Se opri la jumătate, dar încurajarea blândă din vocea lui o făcu să continue.

— Noi nu ne-am înţeles prea bine câtăva vreme, îi explică ea... şi acum, când ne-am regăsit unul pe celălalt din nou...

Îşi aplecă faţa, iar genele îi acoperiră ochii pentru a-i masca durerea şi îndoiala, mirată că i se confesase.

— Şi ţi-e teamă, la urma urmei, că nu vrea să fie cu tine ? termină Nico înţelegător.

Perspicacitatea lui o şocă. I se părea nefiresc ca un străin să ştie atâta despre ea, să vadă atât de multe lucruri. Deşi toate acestea o făceau să se simtă îngrozitor de vulnerabilă, se simţi uşurată să afle că mai există o altă fiinţă omenească ce-i înţelegea perfect gândurile şi sentimentele. Senzaţia era bizară.

— Te şochează, merse el drept la ţintă... că pot să te citesc acolo unde ţii lucruri ascunse altora, dar n-ai observat că între noi există ceva special, n-ai simţit ?

Simţise ? Inima începu să-i bată cu putere în piept. Oare asta era explicaţia faptului că imediat ce-l văzuse pe Nico îl simţise ca pe cineva foarte apropiat ? Nu-şi mai controlase

cumva propria sa natură şi se lăsase copleşită de vraja nopţii ? În fond, ce ştia despre el ?

Dar ce ar fi trebuit să ştie, de fapt ? o întreba o voce interioară ; ştia ce simţise când el o privise, cum inima îi sărise din piept la vederea staturii sale emanând o virilitate deosebită şi ştia mai ales ce senzaţie avusese la simpla lui atingere.

— Saffron.

Numele ei părăsi buzele lui într-un suspin şi ea se simţi cuprinsă de tulburare. Îşi atinse buzele cu vârful limbii, într-un gest inconştient provocator. Aprecierea senzuală pe care o citi în adâncul ochilor lui Nico o făcu să simtă un fior străbătându-i trupul. Închise ochii instinctiv şi imaginea ei în braţele lui Nico, cu buzele lui mângâindu-i-le pe ale sale, o şocă.

Se îndreptă uşor, dar simţi strângerea degetelor lui pe braţ.

Buzele lui o sărutară uşor pe unul din obrajii uzi, apoi pe celălalt şi după aceea o îndepărtă cu hotărâre de el, în pofida invitaţiei ce o ofereau buzele întredeschise ale fetei. La lumina lunii, Saffron observă cutele adânci situate în ambele părţi ale gurii lui. Împotriva voinţei, respectul pentru el îi crescu şi-l simpatiză şi mai mult. Ce uşor i-ar fi fost să-l respingă dacă ar fi reacţionat ca mulţi dintre curtezanii ei ; în mod inconştient îl

testase şi fu forţată să admită că trecuse cu bine acest test. Orice alt bărbat ar fi profitat de vulnerabilitatea ei emoţională şi fizică, dar Nico realizase că momentul nu este potrivit pentru a da loc dorinţei care apăruse între ei. În acel moment, nu dorinţă era ceea ce dorea ea din partea lui, ci înţelegere şi tandreţe, şi nu se ştie cum, el realizase asta. O îngrozea un pic, recunoscu faţă de ea însăşi, uşurinţa cu care era el în stare ca să o sperie — ceva ce niciodată nu simţise în prezenţa altui bărbat — fără a mai adăuga şi şocul descoperirii că între ei există o legătură telepatică, ce nu avea nevoie de vorbe.

— Vino ! spuse el cu o voce aspră, ca prin aceasta să-i potolească emoţia... Ar fi mai bine să ne întoarcem, înainte ca tatăl tău să trimită o escortă în căutarea ta... Unde se află vila unde trebuie să mergi ? o întrebă el în timp ce se întorceau.

Saffron simţi o bucurie pe care nu o mai încercase niciodată. Îi explică, descriind rapid zona şi vila şi păstrându-şi în mod deliberat vocea calmă, neîncercând să-l invite — oricum, între ei nu mai exista nevoie de a se explica unul altuia. Îl lăsase să-i pătrundă în adâncul sufletului şi nu mai era necesar să recurgă la trucuri sau falsa mândrie ce s-ar fi putut cere de la o relaţie ca a lor.

Când Nico o părăsi lăsând-o lângă tatăl ei, Saffron se simţi dezamăgită şi aceasta se putea citi pe figura ei. Richard Wykeham o observa cu îngrijorare.

— Nu-i nimic, îl asigură ea, dar vocea îi tremură şi privirea îi rămase aţintită asupra spatelui lui Nico, care se îndepărta.

Nu-l mai văzu pe Nico din nou, până ce ea şi tatăl său nu fură pe punctul de plecare şi atunci, doar în trecere. Stătea lângă o maşină Lancia, extrem de fastuoasă, cu o mână sprijinită de uşa deschisă şi scrutând întunericul. Pentru o clipă, în lumina puternică a farurilor propriilor lor maşini, Saffron îi văzu expresia şi simţi o durere înţepătoare ca şi cum ar fi străbătut-o un curent electric. Faţa îi era brăzdată de cute de mânie, gura i se crispase de amărăciune şi totuşi, deşi se uita drept spre ea, nu păru să o recunoască.

Realiză că erau străini, că ea nu ştia nimic în legătură cu modul său de viaţă, nimic despre ceea ce îi provocase acea amărăciune care i se citea pe faţă.

*

* *

Saffron era de trei zile la vilă. Atât vila cât şi împrejurimile sale erau frumoase, dar singuratice. În mod paradoxal, nu tatăl său era cel care-i ocupa gândurile, ci Nico Doranti.

Cuplul angajat să aibă grijă de locuinţă era amabil, dar tăcut ; nici unul dintre ei nu era înclinat să facă conversaţie cu ea, aşa că Saffron se hotârî ca timpul în aşteptarea tatălui să şi-l petreacă întărindu-şi bronzul pe care-l căpătase în Grecia, ceva mai devreme, în cursul anului.

Se bronzase cu ocazia vacanţei pe care o petrecuse cu unul dintre grupurile sale de prieteni, cu yahtul, în jurul insulelor greceşti ; o vacanţă romantică ce se transformase, din păcate, în ceva asemănător unui coşmar. Numai atunci când se introdusese în grup, la Atena, descoperise că toţi erau perechi şi de la ea se aşteptau ca să devină partenera lui Jean-Paul. Faptele se derulaseră din rău în mai rău, culminând cu o scenă îngrozitoare între ea şi Jean-Paul, într-o după-amiază, când yahtul fusese ancorat în insula Corfu.

Toţi ceilalţi erau plecaţi şi ea făcea plajă pe vas singură, sau cel puţin aşa credea, când se trezi cu Jean-Paul că se năpusteşte asupra ei şi-i desface bretelele de la sutienul costumului de baie. În acel moment, tocmai când ea realizase că nu este singură şi se răsucea pentru a-şi ascunde goliciunea, un fotograf rătăcitor în căutare de subiecte de senzaţie declanşă aparatul pentru a-i face o fotografie. Ziua următoare Saffron îşi văzu, cu

indignare, poza în toate coloanele ziarelor de scandal. Fotografia nu-i prezenta expresia şocată a feţei din acel moment, ci mai ales rotunjimea sânilor lipsiţi de sutien. Rândurile care o însoţeau se refereau la vacanţa ei în mijlocul acelui grup de prieteni, în care se afla playboyul internaţional Jean-Paul Chalours etc. etc.

Tatăl său îi explicase că fotograful nu-şi făcuse decât meseria, dar Saffron se simţi jignită şi acesta fu motivul final care o făcu să o rupă definitiv cu această lume a prietenilor săi. Fu surprinsă că nu le ducea deloc dorul şi se simţi foarte mulţumită de noua ei ocupaţie în cadrul companiei lui Sir Richard.

Se mişcă alene în lumina puternică a soarelui. Pielea sa căpătase o nuanţă maro-aurie şi contrasta armonios cu culoarea verde de smarald a costumlui de baie. Lângă ea se aflau o jachetă asortată şi o fustă de plajă. Se aşeză în fund şi începu să-şi tragă fusta, în timp ce privea spre mare. Nu i-ar fi plăcut ca Nico s-o întâlnească aşa cum fusese în trecut. Celelalte fete din anturajul său ar fi încercat să-l agaţe, după cum erau obişnuite : râzând strident ca să-i îndrepte atenţia asupra lor, făcând comentarii sugestive ce constituiau o a doua natură a firii lor bârfitoare...

Cum ar fi reacţionat el la fotografiere ? Ceva îi spunea că el ar fi împiedicat ca o ast-

fel de poză compromițătoare să vadă lumina tiparului. Dar era greu de crezut ca Nico Doranti să se poată comporta atât de prosteşte şi copilăreşte ca Jean-Paul. Dintr-un singur motiv n-ar fi avut nevoie de asta : dacă ar fi dorit să facă dragoste cu o femeie, nu ar fi avut nevoie de publicitate ca să o câştige. Obrajii lui Saffron se înroşiră puternic — nici o legătură cu soarele ; o moleşeală puternică o cuprinse la gândul cum s-ar simți dacă ar face dragoste cu Nico.

Pe plajă începură să apară umbre — semn că după-amiaza era pe sfârşite. În curând, trebuia să părăsească plaja şi să urce treptele săpate în stâncă, ce duceau spre vila amplasată în vârf. Începuse să-şi strângă lucrurile, uitându-se înspre stânci, când deodată tresări observând figura solitară a unui bărbat care privea spre ea.

Era îmbrăcat cu un şort de blugi, iar pe piept îi strălucea un medalion de aur ce se pierdea în părul ce-i acoperea bustul.

— Nico !

Numele îi ieşi de pe buze într-un murmur înfiorat, ochii mărindu-i-se de uimire, apreciind inconştient suplețea masculină a trupului lui. Şortul era ponosit şi uzat. Arăta ca şi când ar fi fost făcut din blugi şi tăiat mai apoi — un articol de plajă obişnuit, deloc din categoria celor scumpe. De la marginea uzată

a şortului, privirea i se mută pe musculatura solidă a picioarelor. Vederea acestui trup gol avea un efect tulburător asupra simţurilor ei, mai ales că el fusese permanent în centrul gândurilor sale din momentul în care îl întâlnise.

— Cei de la vilă mi-au spus că te găsesc aici, jos, îi spuse el cu un surâs.

— Ai venit să mă vezi ? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Cu ochii zâmbitori, răspunse :

— Bineînţeles că nu ! Aş putea să mă gândesc la o grămadă de motive pentru care am condus ca un nebun până aici, după o săptămână de muncă deosebit de grea. Totuşi, totul ar fi fost o minciună... adăugă el încet, înfiorând-o prin modul în care o privea, apreciindu-i din ochi rotunjimile feminine... Mă surprinzi, spuse în sfârşit, terminându-şi cercetarea, cu faţa ei roşie şi gura ce-i tremura uşor... Pe o plajă retrasă ca asta cu greu mi-ar fi venit să cred că ai nevoie de toate astea, conchise el, arătând înspre costumul de baie şi fusta pe care şi-o strânsese în jurul taliei.

Trecură câteva secunde până când ea realiză întreaga implicaţie a cuvintelor sale şi atunci când o făcu, îşi luă cu nervozitate ochelarii de soare şi şi-i puse pe nas, pentru a-şi ascunde expresia ochilor. La ce s-ar fi

aşteptat el când coborâse treptele, s-o găsească goală ?

Îngrijorată dintr-o dată, se trase înapoi, descoperind cu teamă cât de greu îi era să gândească logic în prezenţa lui.

— O să... stai mult aici ?

Întrebarea nu-şi avea rostul şi ea regretă faptul că o pusese într-un moment nepotrivit, dar el păru că nu-şi dă seama.

— O zi, sau poate două. M-am cazat într-un hotel la San Lorenzo, în josul coastei. Îl ştii ?

— Da... dar ai putea sta aici, la vilă.

El îşi coborî pleoapele.

— Crezi că tatăl tău ar fi de acord cu asta ?

Din nou Saffron fu şocată de ceea ce simţi la insinuarea întrebării — amândoi singuri în vilă, mai ales după ce Maria şi soţul său plecau la casa lor. Puteau cina pe terasa ce era aşezată spre mare, la lumina stelelor şi pe urmă...

Gura i se uscă şi întregul său trup fu cuprins de o senzualitate care o făcu să nu mai simtă pământul sub picioare. Nu se mai simţise astfel niciodată. Se uită în jos distrată, observându-şi absentă prosopul de baie şi loţiunea de soare care zăceau pe nisip, conştientă doar de întărirea sfârcurilor sânilor, sub costumul de baie. Şi Nico observă aceasta.

Îi putu vedea privirea îndreptată spre adâncitura dintre sâni, acolo unde materialul se umflase provocator şi pentru o clipă îşi dori ca el să-i desfacă bretelele şi să-i simtă căldura mâinilor. Se înfioră uşor, şi pe buza inferioară îi apărură câteva picături de transpiraţie. Ce se întâmpla cu ea ? Oare Nico îşi dăduse seama de ceea ce gândea ea ?

— Vino, Maria mi-a zis să-ţi spun că-n astă-seară o să-ţi pregătească cina mai devreme, fiindcă vrea să plece mai repede. Mi-a spus că mâine este ziua ei liberă şi vrea să şi-o petreacă împreună cu fiica ei. Ţi-aş sugera să luăm masa împreună, dar... zâmbetul îi adânci cuta din obraz... drumul de la Roma a fost foarte lung şi tare mi-e teamă că te-aş decepţiona şi aş adormi din cauza oboselii. Oricum, îmi permiţi să luăm micul dejun împreună şi apoi, poate, să facem o plimbare cu maşina, mâine ?

Dezamăgită, Saffron se consolă totuşi cu gândul că el făcuse atâta drum ca s-o vadă, că vroia s-o vadă şi mâine şi reuşi să zâmbească încercând să-şi strângă lucrurile. În timp ce făcea un pas înapoi, călcă pe marginea ascuţită a unei scoici şi ţipă de durere. Se dezechilibră şi fu pe punctul de a cădea, dar Nico o prinse la timp.

Mâinile lui păreau că-i ard pielea de pe spate, în timp ce încercară să-i restabilească echilibrul.

— Ce s-a întâmplat ? se îngrijoră el.

— Am călcat pe o scoică, nimic mai mult.

— Lasă-mă să mă uit.

Îngenunche în fața ei și-i ridică piciorul rănit, iar ea, pentru a nu-și pierde echilibrul, îl apucă de umeri. Pielea lui ca o mătase aspră sub care se simțeau mușchii, emana senzualitate. Saffron trebui să se abțină ca să nu-și plimbe degetele pe umerii și spatele lui. Ar fi fost ca și cum ar fi încercat să mângâie blana unei pisici sălbatice și... la fel de periculos. Se uită în jos spre capul brunet și degetele pricepute care-i examinau piciorul lovit.

— Pare să nu fie nimic, se pronunță Nico. Sângerează ușor, și cu cât mai repede îl vei spăla și dezinfecta, nu vor fi nici un fel de complicații. Nu văd nici o bucată de scoică în rană. Totuși, ca să fim siguri...

Înainte ca să-și dea seama ce se întâmplă, Saffron îi simți căldura gurii pe picior. Degetele lui îi prinseseră glezna și ceea ce o surprinse, atunci când Nico începu să-i lingă rana, nu semăna deloc cu ceea ce simțise vreodată în viața ei. Cine ar fi crezut că limba lui plimbându-se pe piele putea să fie atât de excitantă ?

— Saffron ?

Nico îşi ridică faţa, mâinile sale se urcară deasupra gleznei, iar expresia ochilor săi făcu să i se accelereze pulsul. Şi apoi, el se ridică şi ea se trezi în braţele sale, buzele întredeschizându-i-se sub sărutul său fierbinte. Mâinile lui începură s-o mângâie de-a lungul şirei spinării, gura sa flămândă devenind din ce în ce mai insistentă. Se simţi ca o cârpă în mâinile lui, o cârpă din care el ar fi putut să facă orice doreşte, conştientă doar de căldura ce emana din acel trup de care simţea nevoia să se lipească din ce în ce mai mult.

Când o lăsă, ea se simţi ca şi când n-ar mai fi fost întreagă şi-şi dădu seama că dacă el ar fi dorit, ea ar fi făcut dragoste cu el, aici, fără să opună nici un fel de rezistenţă. Vroia să facă dragoste cu el, vroise întotdeauna, chiar din primul moment în care-l văzuse. Nico nu era pentru ea un străin. Era ca şi cum l-ar fi cunoscut dintotdeauna, ca şi cum ar fi căutat prin veacuri să-l întâlnească, simţurile ei recunoscându-l şi acceptându-l într-un mod pe care încă nu-l înţelegea. Ar fi vrut să-l întrebe şi pe el dacă simte la fel. dar era prea ruşinată.

El îi ridică lucrurile şi i le înmână.

— Ciao ! spuse el încet. Nu uita, mâine, mic dejun. Ceva îmi spune că eşti foarte a-

tractivă când serveşti sucul de portocale şi cafeaua.

În vocea lui deslusi o uşoară ironie şi Saffron se întrebă dacă nu cumva el crede că ea este obişnuită să ia micul dejun cu bărbaţi, cu iubiţi adică, dar în mod sigur dacă ar fi fost aşa, n-ar fi ezitat să stea cu ea la vilă. Saffron ştia că el o doreşte, pentru că ştia cum sunt italienii, foarte virili şi agresivi şi totuşi, Nico o trata cu delicateţea cu care te porţi cu un vas de porţelan, ceea ce pe ea o bucură foarte tare. Îi plăcea reţinerea lui, aşa cum îi plăcea şi masculinitatea lui stilată, controlul pe care-l avea asupra propriilor simţuri. Vroia de la el mai mult decât o aventură de o noapte.

Tânjea să-i spună că se bucură că el este aşa cum este, că nu o priveşte ca pe fiica tatălui său. De asemenea, observase că el ştia ce simte ea — cum reuşise oare ? Îşi dăduse seama după zâmbetul lui, după modul în care o sărutase.

Cu inima plină de visuri, se îndreptă spre vilă, nerăbdătoare pentru ziua care urma să vină.

CAPITOLUL 2

Când se trezi, pentru prima dată de când se instalase în vilă, Saffron simţi o stare de excitaţie, de anticipaţie pentru ziua pe care o avea în faţă.

Îşi făcu un duş în grabă, se îmbrăcă cu un tricou alb şi o pereche de pantaloni de pânză kaki, îşi căută un costum de baie şi un prosop asortat, pe care le împachetă şi le puse într-o sacoşă de plajă.

Nu avea nici o idee despre planurile lui Nico în legătură cu acea zi, dar nu vroia să fie prinsă pe picior greşit, dacă el s-ar fi oprit undeva să înoate. Ştia că o fată mai puţin inhibată ca ea nu şi-ar fi făcut probleme în privinţa costumului, mai ales că în cercurile pe care le frecventa odinioară, alte fete ar fi fost încântate să-şi expună goliciunea în faţa lui Nico Doranti.

Cu o punctualitate impecabilă, el sosi tocmai când Maria aducea micul dejun pe terasă. Saffron auzi maşina şi traversă casa spre intrarea principală. În timp ce deschidea uşa, Nico tocmai cobora dintr-un Mercedes roşu, decapotabil. În acele momente, înain'e

ca el s-o vadă, părea destul de reţinut. Cămaşa neagră pe care o purta se lipi de corp atunci când se aplecă pentru a-şi scoate cheile din maşină. Pe picioare i se mulau pantaloni negri, îmbrăcăminte obişnuită, care nu era destinată să atragă atenţia asupra sa şi totuşi, ea-i simţi intens prezenţa ; bronzul pielii ce se vedea prin deschizătura cămăşii, luciul medalionului de aur ce se legăna pe piept, indolenţa corpului bărbătesc ce se îndrepta spre ea, tresărind uşor când îi simţi prezenta. Expresia feţei i se schimbă brusc când o văzu, în locul ei apărând una de apreciere, tipic masculină.

— Dacă aş fi ştiut că arăţi atât de bine dimineaţa, nimic nu m-ar fi oprit să mă mai întorc la hotel în seara precedentă şi, înlănţuindu-i cu o mână umerii, îşi aplecă faţa pentru a o săruta uşor, sub soarele luminos al dimineţii.

Saffron se întrebă dacă el îi simţise parfumul aşa cum ea se simţise pătrunsă de apa lui de colonie. Mirosea curat şi bărbătesc şi ea avu o dorinţă nebună de a-şi lipi buzele de gâtul lui.

— Micul dejun este gata, îi spuse ea repede, cu buzele umede de sărutul lui... Ai venit la timp.

— Depinde, o privi el pieziş făcând-o să-i bată inima mai tare... Personal, aş fi vrut să

ajung mai devreme şi să te găsesc ca pe Frumoasa din pădurea adormită, încă dormind ca să te trezesc cu un sărut.

Era de necrezut ca aceste vorbe drăgăstoase s-o tulbure atât ! Experimentase asta, în trecut, fără a simţi nimic, încât de ce ar crede că Nico ar fi diferit ? Nu-şi dădea seama. Tot ceea ce ştia, era că imaginea lui Nico, în dormitorul său, înainte de a adormi, îi trezise cele mai erotice imagini cu putinţă. Încercă să şi le scoată din minte, grăbindu-se să-l conducă prin vilă afară, pe terasă.

Fu bucuroasă că-şi dăduse atâta silinţă cu aranjatul mesei, când îi văzu privirea. Într-un coşuleţ stăteau acoperite cornuri calde ; farfuriuţele cu gem de caise, dintr-un porţelan verde, asortat cu vesela din vilă, realizau o imagine plină de culoare pe faţa de masă galbenă.

Păreau ca un cuplu căsătorit de câţiva ani, gândi Saffron, o jumătate de oră mai târziu, când îi turnă lui Nico o a doua ceaşcă de cafea. El stătea relaxat, sprijinit de spătarul scaunului, privind minunata privelişte a mării, ce se putea admira de pe terasă.

— Ce vrei exact, să facem astăzi ? întrebă Saffron, colorându-se uşor când văzu cum o priveşte... Vreau să zic, să împachetez ceva pentru prânz sau...

— Dacă vrei şi dacă nu e prea mare deranjul, pentru că acum, trebuie să-ţi mărturisesc, mâncarea este ultimul lucru la care mă gândesc.

Scuzându-se că trebuie să strângă masa şi să ducă vasele în bucătărie, Saffron îl lăsă singur în salon.

— Saffron !

Ea nu-l auzise intrând în bucătărie şi scăpă din mână cuţitul pe care-l folosise să ungă cornurile cu unt.

Când îl privi, expresia din ochii lui o descumpăni. Părea preocupat, ca şi când în capul lui ar fi fost altceva decât cum să petreacă o zi în natură.

— Poate că nu este cea mai bună idee.

El stătea cu spatele şi ea fu recunoscătoare că nu putu să-i vadă umilinţa care-i apăru în ochi. Ce vroia el să spună ? Îi trecuseră prin cap alte lucruri când spusese că vrea să-şi petreacă ziua cu ea ? Aflase cumva că nu este acea fată pe care o crezuse la Roma ?

— Dacă vrei asta... reuşi să spună ea cu o voce calmă şi indiferentă... Deşi n-aş fi crezut că este stilul tău să te răzgândeşti în ultimele minute.

Dintr-odată deveneau nişte străini şi ultimele ei cuvinte fuseseră destinate să atace şi să rănească. Îl văzu cum i se modifică expresia şi realizează că sunt pe punctul de a

se certa — un nor negru neașteptat apăru pe un cer senin.

— Se pare că nu este cazul tău, spuse el cu o voce dură care o înghețâ... Întotdeauna tragi concluzii atât de pripite despre toată lumea, sau numai despre bărbați ?

Vroise s-o rănească și reușise. Cum putea să-i mai spună acum că niciodată nu mai fusese atât de atrasă de cineva, așa cum fusese de el ?

Intră înapoi în salon și Saffron îl urmă, știind că ziua era ratată.

— Cred că ar fi mai bine să contramandăm ieșirea de azi, începu Nico, oprindu-se în fața unei fotografii înrămate ce se afla pe una din mese.

O reprezenta pe Saffron cu tatăl său și unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Sir Richard. Nico se uita la ea cu o fixitate care o tulbură. Ochii și gura lui erau mohorâte.

— Un vechi prieten al tatălui meu, îi spuse Saffron... El... el a murit anul trecut.

Vocea ei scăzu și-și mușcă buzele. Nu-l cunoscuse prea bine pe John Hunter, cu toate că tatăl ei și cu el fuseseră prieteni mulți ani, dar încă îi era greu să vorbească despre moartea lui. Fusese victima unei răpiri, și moartea pe care o suferise în mâinile celor care îl răpiseră, făcuse vogă în multe ziare. Chiar și acum lui Saffron i se făcea părul

măciucă atunci când se gândea la chinurile prin care acesta trecuse. Nu-i spusese niciodată tatălui său de teama patologică pe care o avea la gândul de a fi răpită. Unii oameni se tem de păianjeni, îşi spuse ea cu dezinvoltură — fobia ei era răpirea.

Se suspecta că asta i se trage de la moartea mamei sale. Era la o şcoală internat când se întâmplase şi nu aflase nimic. Sosirea a doi străini care, mai târziu descoperise, erau secretarul şi asistentul tatălui său, care o luaseră de la şcoală fără explicaţii şi pe drum îi spuseseră despre moartea mamei, lăsase o rană care nu se vindecase niciodată.

— A fost răpit de terorişti, se forţă ea să spună, ca şi cum spunând aceste cuvinte ar fi încercat să-şi depăşească starea de frică.

— Tragic.

Vocea lui Nico trăda înţelegerea acestui lucru, şi pentru o frântură de secundă, Saffron îşi reaminti durerea avută de tatăl său şi, în ea reînvia propria sa fobie, dar încercă s-o mascheze cu dezinvoltură :

— Oh, nu ştiu... nu cumva este fantezia sexuală a cuiva ?

Era genul de discuţie la care te puteai aştepta de la lumea pe care Saffron o frecventase şi pe care ea o utilizase adesea în trecut, fără să-i pese de concluziile pe care alţii le-ar putea trage, dar acum îi păsa şi

dori cu amărăciune să şteargă duritatea de neînchipuit pe care o văzu în ochii lui Nico.

— Nico ?

Ochii şi vocea ei îl rugau, îi cerşeau iertarea pe care mândria ei de altă dată n-ar fi permis-o şi, în mod miraculos, expresia feţei lui se schimbă, un zâmbet alungându-i încruntarea şi amărăciunea, care păreau atât de nepotrivite cu felul lui de a fi.

— Cred că m-am sculat azi-dimineaţă cu 'fundu' în sus, din patul meu, zise el strâmbându-se... Sau probelma este că n-am dormit în patul în care trebuia...

Se uită la ceas :

— Cât timp îţi trebuie ca să fii gata ?

— Zece minute, promise ea şi se ţinu de cuvânt, observând cu încântare cum Nico încarcă coşul pentru picnic în portbagaj şi-i deschide uşa maşinii ca să se urce.

Drumul era absolut liber. Saffron se relaxă sprijinindu-se de spătarul scaunului, bucurându-se de briza ce-i mângâia buclele şi inhalând aerul fierbinte şi senzual al împrejurimilor înverzite. Trecură pe lângă livezile de măslini, care aveau copacii atât de bătrâni, încât nu era de mirare să te întrebi dacă nu se aflau tot acolo şi atunci când trecuseră legiunile romane.

Erau sus, pe dealurile din spatele vilei. În faţa lor, marea strălucea azurie în lumina soarelui, iar în zare, culoarea ei se schimba

în liliachiu. Saffron stătea cu genunchii ridicați sub bărbie, simțind căldura soarelui deasupra umerilor. Cu o jumătate de oră mai devreme, Nico părăsise drumul și trăsese undeva, într-un loc pustiu. Acum stătea culcat lângă ea, în iarba deasă, uitându-se spre cer. O briză plăcută vântura căldura aerului. Ar fi trebuit să se simtă complet relaxată după micul dejun pe care-l avuseseră, dar nu era așa. În interiorul său simțea o imensă stare de încordare, perfect conștientă de bărbatul din apropierea ei, simțindu-i orice mișcare, fără să fie nevoie să-l privească. El își scosese pantalonii și cămașa pe care le purtase când condusese mașina, iar Saffron se mustra că nu-i urmase exemplul îmbrăcându-se și ea în costum de baie. Slipul scurt al lui Nico îi ascundea cu greu bărbăția și ea se forță de a ceda impulsului ce o îndemna să-i privească trupul. Putea oricând să meargă și să se schimbe. Nu era nimeni pe acolo, cu excepția lui Nico. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, o întrebă leneș :

— De ce nu te duci să te schimbi ?

Și ea vroia, atunci de ce avea o reținere ? Ce era acea reținere care o împiedica să apară în fața lui Nico în costumul său de baie minuscul ?

— Arăți ca și cum ai fi o fecioară creștină, care preferă să fie azvârlită în gura lei-

lor, în locul capturatorului roman. Este o chestie care se întâmplă doar în romane, continuă el ușor, în timp ce se întoarse s-o privească, rezemându-se în cot.

Genele sale negre îi acoperiră protector ochii, de frică să nu-i citească în ei secretul virginității. De ce, când nu se simțise niciodată complexată din cauza asta înainte, acum regreta că nu are experiență ? Dacă ar fi avut cât de cât practică sexuală ar fi știut acum cum să reacționeze.

— De ce inocența este atât de ispititoare pentru bărbații care o întâlnesc ? Când mă uit acum la tine, mi-e greu să-mi imaginez că altcineva în afară de mine, ți-a atins buzele.

Expresia feței lui Nico se schimbă, devenind dură în timp ce murmură :

— Doamne, cred că mi-am pierdut mințile.

Se aplecă peste ea, făcând-o prizoniera lui și cu o voce joasă și emoționată îi suflă în apropierea buzelor :

— Ceva îmi spune că am să regret asta, dar chiar acum, în acest moment, nu pot să trec peste dorința care mă macină. Întâi și întâi sunt un animal mascul și de abia în al doilea rând o ființă care gândește. Pentru ce se roagă acești ochi care mă privesc așa ? Îndurare ? Ori poate, asta ?

Saffron aflase atunci când îl văzuse prima dată, că el este un bărbat care știe tot ceea ce trebuie în legătură cu sexul feminin, dar se pare că se înșelase în privința ei, pentru că ferocitatea cu care își lipi buzele de gura ei, dorința pe care nu încercă să și-o potolească o înfricoșară pe Saffron, în loc să o excite. Undeva în adâncul lui, ea simți o mânie amară, o furie neobișnuită care îi alungară farmecul și puterea de seducție lăsând în loc doar o nevoie urgentă, pe care chiar și ea, lipsită de experiență cum era, observă că el nu încerca să le ascundă. De ce ? se întrebă ea năucită, înghețând sub trupul său, îngrozită de senzațiile pe care le simțea. Începu să se lupte pentru a se elibera, mușchii i se încordară de panică, mintea spunându-i că fusese o proastă permițându-și să rămână singură cu el. Ce știa în fond despre el ? Și-ar fi putut imagina vreodată că între ei va avea loc o astfel de scenă ?

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, gura lui Nico o lăsă pe a sa. Îi murmură o scuză la ureche, mâinile începând s-o mângâie liniștitor pe tot corpul.

— Iartă-mă, cara. Am fost prea impulsiv, dorința mea pentru tine m-a scos din minți...

În ciuda acestor cuvinte și a privirii din ochii lui, Saffron avu ciudata impresie că el nu este sincer și nu simte ceea ce spune. Uită

totul în momentul în care mâinile sale îi dădură la o parte bretelele tricoului şi-i cuprinse sânii rotunzi, buzele sale lipindu-se de pielea lor mătăsoasă, fără duritate, ci cu gingăşie, făcând-o să tremure de dorinţă.

Poate că-şi imaginase mânia lui, gândi ea ameţită, poate totul nu fusese decât o manifestare a pasiunii... Ştia atât de puţin despre emoţiile ce-i încearcă pe bărbaţi şi evident, el era un bărbat căruia nu puteai să-i negi masculinitatea.

Răspunsul trupului ei o înfricoşă şi încercă să se retragă :

— Ar trebui să plecăm, murmură ea emoţionată. Eu...

Nico se uită la ceas şi apoi păru să cerceteze peisajul : pe cer nu era nimic şi la fel şi pe drum.

— Nu încă, spuse el mângâietor.

Şi când Saffron continuă să protesteze, el nu o luă în seamă ci-şi aplecă faţa şi-şi apropie buzele de valea cea caldă dintre cei doi sâni, atingerea aceasta făcând-o pe fată să-şi încordeze degetele de la picioare în semn de protest, dar pieptul fiindu-i cuprins de un val de plăcere.

Degetele lui îi înlăturaseră sutienul de dantelă subţire, sărutându-i sânii pe care Saffron şi-i ştia voluptuoşi, în ciuda sveltetei trupului, iar acum păreau mai voluptuoşi ca

oricând, sfârcurile întărindu-i-se sub palmele sale, în timp ce fiori de plăcere începură să o învăluiască.

— Nico... cu o răsuflare gâtuită ea-i pronunță numele.

— Știu, aprobă el imediat. Nu aici... dar mă faci să-mi fie foarte greu... foarte greu, repetă în timp ce buzele sale se mișcau nesățioase peste sfârcurile întărite, strângându-le ușor și apoi oprindu-se, când simți tremurul nestăpânit care o apucase pe fată.

Fața ei se albise sub imperiul emoțiilor, șocul experienței o făcea să se simtă încordată ca un arc. Ar fi vrut să-și înfigă mâinile în părul lui și să-l facă prizonierul propriului ei trup, dar rușinea și lipsa de experiență o rețineau.

Dintr-odată Nico se ridică în picioare, obligând-o și pe ea să procedeze la fel, îi trase tricoul și apoi o duse rapid în mașină. Nu avu timp să protesteze, dar în timp ce-l aștepta în Mercedes realiză că auzul lui, mai ascuțit decât al ei, prinsese apropierea unui Land Rover care urca dealul, drept spre ei.

Acesta se opri brusc și din el săriră trei oameni : doi bărbați și o femeie, îmbrăcați în blugi ponosiți și cămăși transpirate și toți aveau mitraliere îndreptate în direcția ei.

Simțindu-se ca și cum s-ar fi aflat brusc în mijlocul unui coșmar, Saffron îi privi lip-

sită de apărare, cum se îndreaptă către ea. În spatele ei, îl auzi pe Nico mișcându-se și o undă de ușurare o cuprinse știind că nu este singură. Se întoarse spre el strigându-i numele.

— Ieși afară din mașină !

Era femeia grupului, cea care dădea instrucțiunile cu o voce dură, dar Saffron abia auzi prin valul de teroare care o cuprinsese.

— Nico... îi murmură ea numele ca și când ar fi fost o incantație împotriva diavolului, apelând la el ca la ultima ei salvare.

Dar nu-i veni să-și creadă ochilor, când acesta, cu o figură împietrită, îi spuse :

— Fă așa cum îți spune ea, Saffron.

Dar...

Nu putea el să-și dea seama că dacă iese din mașină este cu mult mai expusă pericolului ? Râsul răutăcios al fetei cu arma, care se uita când la fața palidă a lui Saffron, când la masca împietrită a lui Nico, îi zgârie nervii.

— Ia uită-te la ea ! zise fata batjocoritor. Chiar și acum nu crede. Ai făcut o treabă nemaipomenită ca s-o faci să te accepte, Nico. Nici acum nu poate să creadă adevărul. Nebuno ! își bătu joc de Saffron. Nico este unul dintre ai noștri și n-o să te ajute.

Saffron privi masca zeflemitoare a fetei lui Nico și văzu cu disperare că era adevărat. El își întoarse capul, ochii săi cenușii și sumbri

scrutându-i fiecare detaliu al corpului şi ştiu cu o claritate înfiorătoare că totul fusese dinainte aranjat, până în cel mai mic detaliu ; fiecare cuvânt, fiecare mângâiere. Şi acum ca o proastă ce fusese era prinsă în laţ ! Şi nu numai că picase, dar ce visuri sentimentale îşi făcuse în legătură cu el, amăgindu-se în credinţa că între el şi ea exista ceva rar şi preţios. Capul i se îngreună când se gândi cât de aproape fusese de a i se dărui. Slavă Domnului, fusese scutită de această umilinţă finală ! Şi-l imagină împreună cu fata cea cu pielea măslinie, râzând despre virginitatea ei pierdută, încrederea în el şi adoraţia ei prostească şi deschise uşa, ieşind din maşină clătinându-se. Se împiedică de o piatră colţuroasă şi ar fi căzut, dacă Nico n-ar fi prins-o de braţ, dar ea se smulse cu un gest de amărăciune, mascându-şi durerea pe care o simţea, printr-o criză de furie :

— Cum îndrăzneşti, nenorocitule ? Nu pune mâna pe mine, urlă ea cu groază şi disperare.

Fata râse din nou batjocoritoare.

— Vai, Nico, spuse ea mulţumită... cum i-ai spulberat tu toate visurile sale drăgălaşe. Credea că o vrei pentru ea însăşi, dar în realitate nu vroiai decât banii tatălui său. Cât de repede crezi că o să plătească el recompensa ? continuă ea. Trebuie să se grăbească

deoarece Roma are nevoie de fonduri, dacă vrem să cumpărăm echipamentul necesar pentru...

Se întrerupse, răsuflând cu furie și mânie când văzu că Nico îi lăsa brațul lui Saffron să-i încercuiască mijlocul pentru a o întoarce cu fața spre el.

— Ține-ți gura, Olivia ! spuse el cu o voce amenințătoare, referindu-se atât la ea cât și la Saffron.

Saffron simți că-i îngheață sângele în vine când auzi vocea plină de ură a Oliviei, spunând :

— Pentru ce ? Există modalități de a-i închide gura micii tale prietene, ca să nu mai aibă posibilitatea să repete ce a auzit, sau ți-ai pierdut încrederea în cauza noastră, prietene ? Este a doua zi de când ne-am fixat întâlnirea asta.

Nico se scuturâ :

— Am fost ocupat.

Răspunsul se vede că nu-i plăcuse fetei și sprâncenele sale negre se strânseră într-o cută. Cu o voce veninoasă spuse, uitându-se la Saffron :

— Cu asta ?

— Am fost ocupat la Anna, și întorcându-se spre fată continuă... Încearcă să-ți amintești că eu conduc aici, Olivia, și nu te

interesează ce fac. Acum, du fata în Land Rover, am pierdut destul timp aici.

— Vino !

Ţeava mitralierei stătea pe decolteul tricoului lui Saffron.

— Drăguţă dar moale, comentă Olivia lăsând să i se vadă dinţii mici şi ascuţiţi. Uită-te la ea cum tremură ! Arma asta este foarte sensibilă, îi zise ea lui Saffron. Tremurul corpului tău este suficient ca să...

— Nu este de nici un folos s-o omori, Olivia, accentuă Nico cu o voce calmă.

Se schimbase atât de mult, încât Saffron abia de-l mai putea recunoaşte. Dispăruse indolenţa, surâsul cald şi tot farmecul lui, lăsând în loc un bărbat ameninţător care o făcea să tremure până în adâncul sufletului. Corpul lui părea turnat în bronz, fiecare mişcare cântărită, fiecare gând calculat.

— Poate nu moartă, aprobă Olivia evaluându-i faţa palidă, dar tatăl său va plăti pentru ea, chiar dacă o s-o mutilăm puţin. Ai ales bine, Nico, să sperăm că şi tatălui ei îi pasă de ea tot atât de mult precum ne-ai spus tu. Am citit despre tine în ziare, Saffron Wykeham, despre aventurile tale şi banii lui taică-tu. Am auzit că vii în Italia şi ne-am făcut planurile cu grijă. Nico ne-a spus că nu va fi greu să-ţi câştige încrederea ; ai o slăbiciune pentru bărbaţii frumoşi.

— Nu-ţi mai pierde timpul, Olivia, o opri Nico. Du-te înapoi la fermă. Eu trebuie să duc Mercedesul înapoi şi să dau un telex tatălui. O să vedem rezultatele repede. Acum, aminteşte-ţi, când ajungeţi la fermă totul trebuie să pară normal. Este obligatoriu să nu se observe.

— Când o să vii înapoi ?

Saffron văzu cum Nico se încruntă la agresivitatea întrebării posesive a Oliviei.

— Nu ştiu. Depinde de cât de mult timp îmi va lua.

— Şi ea ? întrebă Olivia, îndreptându-şi arma în direcţia lui Saffron.

— Faci precum am stabilit, îi zise Nico. Fără violenţă, nu este cazul...

— Pentru că nu vrei să-i atingem pielea drăgălaşă ?

Deodată Saffron realiză că Olivia este geloasă pe ea. Care erau relaţiile lui Nico cu fata asta ? Erau amanţi ? Durerea pe care o simţi în inimă o uimi. Bineînţeles că aflând despre decepţia pe care el i-o produsese, nu mai putea să simtă nimic pentru Nico ! Aşa era, se asigură ea cu tărie ; durerea pe care o simţise se datora şocului prin care trecea.

— Pielea ei mă interesează numai în măsura preţului pe care-l vom obţine pe ea, spuse Nico indiferent. Ar trebui să ştii că o să obţinem un profit suplimentar de la ta-

tăl ei dacă ştie că este în viaţă, motiv pentru care nu vreau să-i fie clintit nici un fir de păr, cel puţin, nu acum. O să o fotografiez când mă întorc.

El se uită la ceasul său de aur şi Saffron simţi că i se face rău când se gândi la modul în care-şi câştigă banii pentru a duce o existenţă atât de luxoasă. Ea încetase să existe pentru el ca persoană, dacă bineînţeles ea însemnase vreodată ceva pentru el ; era numai o simplă marfă de schimb.

Ultimele cuvinte pentru Saffron, în timp ce pleca lăsând-o cu cei trei paznici înarmaţi, fură :

— Nu încerca să faci nici o şmecherie. Olivia are ordin să te împuşte.

— Şi nu să te omor, o preveni Olivia, strâmbâdu-se cu ură... O să arăţi ca dracul, la scăfârlie.

Fu imposibil pentru Saffron să-şi oprească tremurul de oroare. Râsul crud al Oliviei fu acoperit de motorul Mercedesului, care porni în direcţia din care ea şi Nico veniseră cu puţin timp în urmă.

Cel mai îngrozitor coşmar al său se realiza : coborâse în iad, fiecare fibră a corpului său tremura de spaimă în timp ce se lupta cu dorinţa de a se întoarce şi a fugi, ştiind că asta ar fi însemnat împlinirea dorinţei celei mai dragi a Oliviei.

Aşa cum stătea în soarele arzător, toate emoţiile ce o treziseră la viaţă muriră zdrobite de cruda realitate. Dorinţa şi dragostea fuseseră înlocuite cu amărăciune şi o dorinţă fierbinte de răzbunare ; nu atât din cauza faptului că fusese răpită, dar pentru modul în care se produsese totul : uşurinţa cu care Nico se insinuase în viaţa ei, slăbiciunea ei faţă de el. Se folosise de ea cu răceală, calculat şi fără scrupule şi-l va face să plătească chiar dacă va pierde ultimul strop de sânge în această bătălie. O cuprinse o dorinţă năpraznică de răzbunare, înlăturându-i teama şi panica şi făcând-o mai puternică în faţa acestor trei paznici, trecând cu mândrie prin faţa mitralierelor lor.

Mânia ei combinată cu frica de moarte, o făcură inaptă pentru a-şi clarifica gândurile şi a-şi folosi adrenalina ce-i circula prin vine pentru a gândi cu claritate. Tatăl său era milionar şi faptul era bine cunoscut, motiv pentru care ea fusese ţinta, dar marea majoritate a averii sale era investită în afaceri, şi chiar dacă el ar fi încercat să strângă suma pretinsă, Saffron se îndoia că ar fi vreodată eliberată. De altfel, îşi citise soarta în ochii necruţători ai celor ce o răpiseră ; câte victime aflate exact în situaţia ei fuseseră vreodată lăsate să trăiască ? Uite, doar ce i s-a întâmplat prietenului tatălui ei ! Se afla în

fața a două alternative : să se lase cuprinsă de panică devenind un obiect în mâinile celor ce o răpiseră, sau să-și folosească toate posibilitățile sale mintale și fizice încercând să-și depășească adversarii. Aceeași tenacitate care-l făcuse pe tatăl său să se ridice deasupra celorlalți, zăcea și în Saffron ; dorința străveche de supraviețuire îi cuprinse întreaga ființă și o făcu să se decidă. În timp ce se îndrepta cu pași de automat în direcția indicată de Olivia cu pușca, cuvintele unei vechi zicători îi trecură prin minte „Să trăiești bine este cea mai bună răzbunare", dar în cazul ei a trăi pur și simplu ar fi răzbunarea și pentru asta se va agăța de tot ce va putea, până la ultima suflare. Cumva, nu știa încă cum, va trăi și va face dreptate, aducându-i în fața justiției pe toți care puseseră la cale această crimă împotriva ei ; și Nico... Ura era ca un vin din care băuse destul ; suficient ca să-și înfrângă teama și mintea îi lucra cu febrilitate pentru a găsi o cale de a scăpa, nepăsându-i de liniștea amenințătoare și de cele două arme din spatele ei, în timp ce Olivia o conducea spre Land Roverul prăfuit.

CAPITOLUL 3

— Înăuntru, îi ordonă scurt lui Saffron.

Gura rece a puștii îi apăsa șira spinării, dar Saffron refuza să se lase pradă terorii care încerca s-o copleșească, deoarece știa că Olivia tocmai asta așteaptă.

Dintre cei doi bărbați, cel mai înalt o privea cu indiferență, impasibil, în timp ce era împinsă în Land-Rover. Cel care o făcea să să se îngrozească era cel mai mic și mai oacheș. care o privea cu niște ochi pofticioși.

— Aduceți-vă aminte ce a zis Nico, îi instrui Olivia, în timp ce înaintau în Land Rover... Când ne întoarcem la fermă, totul trebuie să pară normal.

— Nico ! Sări cu gura cel mai negricios. Doamne, cine este Nico ăsta, să ne dea nouă ordine ? Înainte, am lucrat întotdeauna pe cont propriu.

Se părea că nu este la prima văicăreală de acest gen și Saffron o auzi pe Olivia, spunând :

— Asta a fost înainte. Acum primim ordine de la Roma. De asta se ocupă Nico. Nu el a fost acela care ne-a sugerat această răpi-

re ? adăugă ea defensiv. Asta o să ne aducă mai mulţi bani decât...

— Bani... da, sigur că avem întotdeauna nevoie de ei, aprobă cel mai înalt dintre ei... Cauza noastră nu prea este susţinută de bogătaşi.

Toţi râseră şi apoi Saffron gemu de durere în timp ce Olivia îi smuci mâna şi adăugă :

— Pietro, ia volanul. Guido, ajută-mă să-i pun cătuşele.

Guido era cel mai scund dintre cei doi bărbaţi, cel care lui Saffron îi displăcea cel mai mult şi ea se trase cu scârbă când el se aplecă spre ea, cu trupul mirosind a transpiraţie. Deşi nu era înalt, era musculos, nefiind nici o problemă ca el să-i apuce încheieturile mâinilor şi să i le prindă în cătuşe de scaunul maşinii, făcând-o astfel să simtă umilinţa finală.

— Pentru cazul în care ai încerca să faci ceva nesăbuit, ca de exemplu, să sari din maşină, o avertiză Olivia. Nu că ai face aşa ceva, pentru că nu pari a fi genul de martiră, nu-i aşa ? Te-ai întrebat vreodată că în timp ce tu trăieşti cu şampanie şi icre negre, îmbrăcată în mătăsuri, sunt oameni în lume care trăiesc de azi pe mâine, forţaţi să dea din venitul lor mizer pentru a-i întreţine pe exploatatori ? Dar în curând totul se va termi-

na. Lanţul care-i ţine pe oameni în sclavie se va rupe.

Fanatismul ei o înspăimânta pe Saffron. Nu reuşea să înţeleagă despre ce vorbeşte fata asta, dar un instinct ascuns o prevenea să-şi arate interesul pentru discuţie, ca şi cum ascultând ceea ce discutau răpitorii ei, ar fi putut descoperi cheia libertăţii.

— Crezi în comunism ? se aventură ea.

— Ai dreptate, sclipiră ochii întunecaţi ai Oliviei. Fiecare bărbat şi femeie au dreptul să fie egali, dar ei neagă acest drept uman de bază ; bogăţia pe care o posedă aparţine, de departe, celor puţini, bisericii în special, dar nu mai este mult şi totul se va sfârşi.

Saffron nu putu să-şi creadă urechilor.

— Dar Italia este o ţară catolică ! protestă ea. Poporul n-o să-şi nege niciodată religia.

— Atunci o să trebuiască să utilizăm forţa, se răsti Guido. La sfârşit, ei o să vadă că ceea ce facem este înţelept. Biserica este putredă şi coruptă ; o fabrică de bani care înfometează poporul. O să-i luăm această bogăţie şi o s-o împărţim tuturor.

Saffron se gândi îngrozită că ei nu pot crede că se poate realiza un astfel de lucru, dar văzu că ei sunt convinşi. Fiecare dintre ei avea înscrisă pe faţă o expresie de patimă

și ură. Oare Nico le împărtășea vederile fanatice ?

— Organizația are suporteri puternici în universități, îi spuse Olivia. Tinerii noștri văd cât este de falsă religia creștină. Blestemat să fie cel slab ! adăugă ea plină de ură. Asta o spun și ei, dar între a spune și a face este o mare diferență și în această lume, cel slab a ajuns să fie călcat în picioare.

— Și intenționați să schimbați această stare de lucruri ?

— Mulți oameni cred că o să reușim, îi spuse Pietro fără menajamente. Întotdeauna o să fie acei care dețin puterea și acei care suferă din cauza ei, dar înainte de a reconstrui totul, trebuie mai întâi să distrugem și pentru asta avem nevoie de bani... bani pe care îi primim ca recompensă din prăzile bogate ca tine.

— Dintre așa-zisele organizații teroriste din lume, noi suntem cei mai de temut, se lăuda Olivia, mult mai mult decât „Brigăzile roșii". De altfel suntem responsabili de moartea a peste o mie de oameni.

— Dar omorâți oameni nevinovați, izbucni Saffron. Nu crezi că ați câștiga mai mult pentru cauza voastră folosind metode mai rezonabile decât acest terorism nesăbuit ?

— În felul în care o fac dictatorii ? o întrebă Pietro în râs. Am descoperit că o pușcă

vorbește mai mult decât milioanele de cuvinte fără rost și de altfel, va veni ziua când toată lumea ne va asculta, chiar dacă pentru asta o să-i distrugem pe toți care ne stau în cale.

Veninul din vocea lui o înspăimânta pe Saffron. Pentru ea, cuvintele lor erau cuvintele unor extremiști politici, enormitatea celor spuse de ei era imposibil de înțeles.

— Afară !

Era atât de cufundată în gânduri încât nu observase că Land Roverul oprise.

— Grăbește-te ! îi ordonă Olivia împingând-o afară din mașină și desfăcându-i cătușele... Nu-l face pe Guido să aștepte, o avertiză ea pe Saffron. Devine nervos și când se enervează...

Nu-și termină fraza, dar nici nu avu nevoie de asta. Saffron îl văzu pe acesta rânjind, în timp ce cobora alene din mașină, arătându-și dinții.

— De ce nu-i arătăm o mostră din ce i se va întâmpla ? sugeră el, apropiindu-se de ea. Degetele lui îi apucară partea din față a tricoului și Saffron se trase, înțepenind în scaun.

Olivia răspunse cu o undă de regret :

— Nico a zis să nu ne atingem de ea.

Guido se strâmbă.

— Pentru că o vrea pentru el ? sugeră. Și în afară de asta, cum ar putea să știe ?

N-ar fi primul bărbat pe care ea l-a avut, după socotelile mele, şi este o bucăţică bună.

— Nico n-o vrea, negă Olivia cu vehemenţă, măsurând-o din cap până în picioare, cu ură. O dispreţuieşte pe ea şi tot ceea ce reprezintă, l-ai auzit, doar...

— Mişcă-te ! îi ordonă lui Saffron din nou.

Tremurând, Saffron se supuse. Gândul la Guido atingând-o o făcu să-i fie greaţă. Slavă Domnului, că ei nu ştiau adevărul, gândi ea pe jumătate isterică. Dacă ar fi ştiut... Se cutremură realizând că dezvirginarea ei ar fi fost mai degrabă amuzantă pentru un bărbat ca Guido.

Ferma era aşezată printre câţiva acri de măslini sărăcăcioşi şi viţă de vie părăginită, iar în ocolul de vite se aflau vreo şase vaci prăpădite.

— Asta-i altă idee de-a lui Nico, îi spuse Olivia observând-o cu atenţie. Dacă cineva trece prin apropiere, nu suntem decât o biată familie de oameni nevoiaşi care ne câştigăm cu greu existenţa. Guido şi Pietro sunt fraţii mei.

— Şi Nico ? Saffron întrebă fără să se gândească, regretând apoi că pusese întrebarea, când văzu lucirea de triumf din ochii celeilalte fete care se aştepta la această curiozitate.

— Nico joacă același rol pe care-l are în viața obișnuită, îi spuse ea lui Saffron. El este omul meu, iubitul meu, râse ea dintr-o dată... Proasto ! Ți-ai închipuit cumva că el își dorește o femeie ca tine ? O femeie care n-are habar de nimic în afară de haine și bijuterii ?

Gura i se strâmbă zeflemitor și Saffron furioasă, simți nevoia să-i riposteze :

— În orice caz, este mai bine așa decât ideile voastre tâmpite despre ceea ce numiți „cauză", izbucni ea, zbătându-se când Olivia își înfipse mâna în părul ei și trase până aproape să-l smulgă.

Pe obraz, lui Saffron îi rămase imprimată urma palmei pe care o primi. Fu cuprinsă de amețeală, nu atât din cauza durerii cât din repulsia pe care o avea față de violență. Violența fizică fusese întotdeauna ceva care o îngrozea, și tocmai aceasta era femeia pe care Nico i-o prefera ; râseseră oare pe socoteala ei plănuindu-i capturarea, plănuind ca Nico să facă dragoste cu ea ?

— Și-a făcut datoria, îi zise Olivia citindu-i gândurile. Să nu-ți închipui că te dorește... te urăște pe tine și pe cei ca tine. Dacă n-ar fi fost vorba de banii pe care tatăl tău trebuie să-i plătească pentru răscumpărarea ta, te-ar omorî cu regretul cu care ucizi un șarpe.

În mintea lui Saffron începu să se facă lumină ; era prizoniera unor fanatici politici, al căror respect pentru viața umană era egal cu zero... și Nico era unul dintre ei. Pentru moment, cuprinsă de umilință, se simți înfrântă, dar apoi, cu un efort supraomenesc, reuși să se adune. Trebuia să-și concentreze mintea asupra evadării și răzbunării ; o să găsească până la urmă un mijloc de realizare.

Imediat se trezi în mijlocul casei. Parterul era mare : o cameră primitivă cu pământ bătătorit, de ani, pe jos, cu o bucătărie amenajată într-un colț, cu o stivă de lemne și un rezervor de apă. Afară, trecuseră pe lângă o construcție mai mică și Saffron se înfioră gândindu-se la precaritatea sanitară a ceea ce trebuie să fi fost un W.C. Oare cei care o capturaseră vor încerca să-i îndoctrineze ideile lor ? Dacă vor încerca, ea va rezista, dar îi suspecta pe cei din organizație că-și privesc victimele ca pe niște monede de schimb pentru banii de care aveau nevoie, la fel cum o privise și Nico. Nico ! De ce oare simțea acea strângere de inimă dureroasă când se gândea la el ? Omul pe care-l crezuse nu mai exista. Fusese un simplu vis, un erou de roman imaginat de propria sa dorință.

— Vino !

Duritatea cuvântului și durerea pe care o simți în braț o făcură pe Saffron să revină la

realitate. Olivia îi arăta că trebuie să urce scările şubrede care duceau în partea superioară a clădirii. Pe un palier se aflau patru uşi, dintre care una avea un lacăt nou, strălucitor. Olivia îl deschise şi împinse uşa, stârnind nori de praf în timp ce o forţă pe Saffron să intre acolo. Camera era mică, avea o ferestruică şi un aer stătut. Într-un colţ era un pat de campanie şi lângă el zăcea azvârlit un sac de dormit.

— Camera ta, îi spuse Olivia făcând pe politicoasa. Domnişoara o găseşte pe gustul ei ?

Înainte ca Saffron să apuce să spună ceva, uşa se închise şi ea se trezi încuiată. Lăsată de capul ei, fugi spre fereastră. Tot ceea ce se putea vedea erau nişte împrejurimi aride şi un râu care şerpuia prin câmpie. Erau profesionişti, realiză ea, evaluând situaţia în minte ; când tatăl său va afla că a dispărut va fi prea târziu ca să poată fi găsită. Citise despre aceste organizaţii care aveau motive politice ; fanatici duri, care-şi tratau victimele într-un mod la care nu vroia nici măcar să se gândească ; toate întâmplările oribile pe care le aflase vreodată îi veniră în minte. Fusese moştenitorul lui Getty căruia îi tăiaseră o ureche şi apoi Patty Hearst, forţată să întreţină relaţii sexuale cu întreaga bandă şi apoi alte întâmplări. Pentru prima

dată, autocontrolul de care dăduse dovadă până acum o părăsi. Întreg corpul începu să-i tremure şi trebui să se forţeze ca să nu înceapă să ţipe până la a-şi pierde suflarea. Odată instalată panica, mintea i se înceţoşă. Se azvârli pe patul de campanie şi-şi înăbuşi ţipetele cu sacul de dormit, iar lacrimile îi invadară obrajii. Şi pentru a se adăuga nenorocirii, stomacul începu să o doară de foame. Plănuiau cumva s-o lase să moară de foame, ca un adaos la toate celelalte ? Lacrimile i se opriră şi ea se ridică, dându-şi seama că avusese nevoie de un astfel de moment ca să se defuleze. Treptat, corpul încetă să-i mai tremure. Pe scări se auziră nişte paşi. Începu să-şi frece faţa, rugându-se ca la lumina chioară a camerei, nimeni să nu observe că plânsese. Încă încordată, începu să asculte.

— Guido, întoarce-te ! o auzi pe Olivia strigând. S-a întors Nico !

Paşii începură să se îndepărteze şi Saffron răsuflă uşurată. Ceva în ochii lui Guido, care semănau cu ai unui şarpe, o făcea să i se facă pielea ca de găină. Doamne, dacă vreodată ar reuşi să scape, o să-i facă să plătească... pe toţi, dar cel mai mult pe Nico. Nico, cel care o minţise lăsând-o să creadă că-i pasă de ea când în realitate nu-l interesau decât banii ei !

— Deci, ai înţeles situaţia ?

Stăteau în camera de la parter, aşezaţi la masa curăţată ; Olivia şi Nico de o parte, Saffron de cealaltă parte a ei ; Guido şi Pietro erau de pază.

Era aproape lumină, dar niciodată Saffron nu fusese atât de bucuroasă că se terminase noaptea. Nu dormise. Îi fusese imposibil, iar acum stătea în această clădire dărăpănată, avertizată fiind că la prima mişcare va primi un glonţ în picior sau mai rău.

— De ce nu mă ţineţi, pur şi simplu, sub cheie ? spuse ea fără expresie, ignorând sclipirea de avertizare din ochii lui Nico.

Ce mult se schimbase el ! Cum putuse să-l creadă vreodată o fiinţă blajină ? Era cel mai dur şi mai lipsit de sensibilitate bărbat pe care-l cunoscuse.

— Nu eşti chiar atât de nesăbuită, îi spuse el cu răceală. Acest loc poate fi cercetat. Dacă se va întâmpla aşa, o să te comporţi exact cum ţi s-a spus. Eşti verişoara Oliviei, puţin cam înapoiată mintal, dar folositoare pe lângă casă. Acum, dacă am preluat ferma şi o să trebuiască s-o aducem într-o stare mai bună, muncind din greu, o s-o facem, spuse el celorlalţi... Va fi excelent exerciţiul, dragi tovarăşi, pentru zilele care vor veni, când toţi vom fi egali şi lumea va deveni marxistă

Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, Saffron ar fi jurat că deslușește în vocea lui o undă de ironie. Olivia reacționă imediat la spusele lui.

— N-o să muncim niciodată câmpul ca niște țărani, Nico, îi spuse ea. Asta nu este...

— Credeam că cea mai importantă caracteristică a comunismului este egalitatea ; asta presupune inexistența unei elite, o întrerupse Saffron.

Olivia îi azvârli o privire răutăcioasă :

— Întotdeauna trebuie să existe cei care au controlul situației. Organizația noastră pregătește bărbați și femei care să ocupe aceste funcții, dar aceștia nu vor fi mânați de gânduri de înavuțire sau de putere așa cum sunt în prezent guvernele capitaliste. Vom fi acolo, ca să conducem oamenii spre propriul lor interes...

— Cuvintele dictatorilor de pretutindeni, izbucni Saffron.

— Destul ! țipă Nico la ea. Acum, ascultă ce-ți spun, dacă poliția vine să te caute aici, o singură mișcare greșită și atât tu cât și ei veți fi omorâți.

— Atât de multă vărsare de sânge... spuse Saffron cu amărăciune. Poate să existe o cauză care să valoreze atât ?

— Întreabă-ți guvernul tău capitalist, îi sugeră Olivia. Se îngrașă și lenevesc din tru-

da celor săraci. Întreabă-i pe ei dacă valorează.

— O să constaţi că este greu s-o converteşti, Olivia, o întrerupse Nico. Uiţi că taică-său este unul din acei capitalişti.

Saffron ar fi putut să le spună că tatăl ei pornise cu un capital neglijabil, dar muncise şi-şi construise singur imperiul, cu propriile sale puteri, dar se răzgândi şi nu mai spuse nimic. Ar încerca ea riscul de a-i expune pe terorişti poliţiei, dacă ar veni în căutarea ei la fermă ? Cu reticenţă, admise că n-ar face asta. Nu era numai faptul că-şi risca propria viaţă, ci risca şi viaţa lor.

— Foarte înţelept, îşi râse Nico de ea, plin de ură, interpretând exact privirea din ochii ei. Şi acum reaminteşte-ţi că dacă vreodată te simţi neliniştită, Guido şi Pietro au primit ordine precise şi nu vor şovăi să le ducă la îndeplinire. Şi acum, altceva. Olivia mi-a spus că ai încercat o oarecare apropiere de Guido. Pentru siguranţa ta personală te sfătuiesc să renunţi. Guido este foarte loial cauzei şi chiar dacă el are o slăbiciune pentru femei, n-ar fi înţelept din partea ta să te foloseşti de această slăbiciune ca să încerci să evadezi. Guido este capabil să facă dragoste cu tine şi apoi să te ucidă. Nu eşti pentru el decât un trup, Saffron, şi nu o persoană şi ar fi bine să-ţi aminteşti asta.

— Cum aș putea să uit ? spuse Saffron cu amărăciune. Este ceva ce el și tu aveți în comun. Ați învățat asta în cadrul organizației voastre, poate, sugeră ea sarcastic și avu satisfacția să-l vadă pălind sub bronzul pielii.

Nico avea deci și puncte vulnerabile, la urma urmei. Nu-i plăcea să fie comparat cu Guido... degeaba vorbesc ei atâta despre egalitate, gândi ea cu cinism.

Ce ar fi dacă ar veni poliția ? Le-ar putea atrage atenția ? Ar recunoaște-o ei ? În ochi îi apăru speranța, dar ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Nico anunță scurt :

— O să trebuiască să facem ceva cu înfățișarea ta.

O privi pentru câteva momente, după care îi spuse Oliviei :

— De îndată ce-i vom face o fotografie ca să o trimitem tatălui său, poți s-o tunzi.

Să-i taie părul ! În mod instinctiv își acoperi părul cu mâinile. Întotdeauna îl purtase lung. Tatăl ei îi spusese cu câteva săptămâni în urmă că arată ca o mătase fluidă. Prea târziu ! În ochii Oliviei apăruse deja scânteia de plăcere ce se datora sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

Micul dejun constase din pâine — o pâine neagră de secară — brânză de capră și cești de cafea tare. Saffron se forță să mă-

nânce, pentru a-şi păstra puterile. Nu i-ar fi folosit la nimic să flămânzească.

În scopul obţinerii fotografiei pe care intenţiona să o trimită tatălui său, Nico o aşeză într-un scaun cu braţe, în timp ce Olivia îi punea cătuşele. Italianca îi strânse braţele lui Saffron la spate, cu atâta putere, încât acesteia îi scăpă un geamăt de durere printre buzele strânse. Ochii lui Nico se măriră observând această cruzime.

— Destul, Olivia, o preveni el. N-avem nici un interes ca tăticul ei să intre în panică văzându-şi fetiţa cu lacrimi în obraz.

— De ce nu ? obiectă Olivia. Îl va convinge să plătească răscumpărarea mai repede.

— S-ar putea ca din cauza panicii să facă vreo nebunie, o corectă Nico cu răceală. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat cu John Hunter

Inima lui Saffron se strânse când auzi numele celui mai bun prieten al tatălui său.

— Voi l-aţi omorât pe John Hunter ? suspină ea îndurerată, cu ochii îndreptaţi spre Nico.

— Nu eu personal, o ironiză el.

— Pe Nico nu-l interesează vărsarea de sânge, interveni Pietro. Este prea blajin.

— Sunt prea sensibil, îl corectă Nico cu calm. Omorârea lui Hunter nu a folosit la nimic şi de fapt ne-a costat şi mulţi bani, pentru că răscumpărarea n-a mai fost plătită

Deci, lasă-ne pe noi să dispunem de derularea acțiunilor. Ochii lui reci rămăseseră fixați pe fața crispată a lui Saffron. Întâi și întâi trebuie să ne asigurăm de bani.

Dintre toți, el era cel mai rău, gândi Saffron cu tristețe. Cel puțin ceilalți aveau scuza credinței lor în cauză, dacă asta se putea numi cauză, dar Nico, așa cum simțea ea, nu le împărtășea ideile. Era prea cinic, prea egoist. De ce oare se aliase cu acești oameni ? Ce căuta între ei ? Putea să se gândească la un singur motiv — banii, și inima începu să-i bată neregulat. Ar putea să-l convingă s-o elibereze, contra unui bacșiș, sugerându-i că tatăl său ar putea să-l plătească, dacă ar aduce-o la el neatinsă ?

— Zâmbește, îi ordonă el cu o voce mieroasă, în timp ce pregătea aparatul de fotografiat... Pentru tăticu...

Cu buzele strânse, Saffron nici nu se uită în direcția aparatului. Cu o mișcare ageră, Nico se apropie de ea, îi apucă obrazul și-i întoarse capul.

— De ce te porți cu ea atât de delicat ? îl întrebă Olivia cu suspiciune. Devii prea blând, prietene.

Ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze că n-are dreptate strânsoarea lui Nico se accen-

tuă și pe Saffron începu s-o doară obrazul. Ochii lui gri erau ca două bucăți de gheață, atunci când îi îndreptă fața spre aparat.

— Zâmbește, Saffron, o sfătui el aspru... sau vrei să-mi schimb hotărârea și să fiu de acord cu Olivia că o poză cu lacrimi pe obraz va fi mai convingătoare pentru tatăl tău...

— Cum poți să faci asta ? țipă Saffron la el, uitând că-și luase angajamentul față de ea însăși ca să nu se coboare până la a vorbi cu el.

— Foarte ușor, când am de-a face cu nebune ca tine, o ironiză Nico, urmărind cum se albește la față.

— Ești... ești un sadic ! suspină ea cu scârbă. Presupun că în mintea ta diabolică crezi că ai cu ce te lăuda — cum ți-ai bătut joc de mine și cum m-ai decepționat... Spune-le, strigă ea cu amărăciune, dă-i drumul ! Sunt sigură că toți or să te aprobe. Nu ești demn să faci parte din rasa umană ! termină ea cu o voce gâtuită de lacrimi.

— Ai grijă, o avertiză Nico cu duritate, altfel o să socotesc util să-ți arăt cât pot fi de antisocial.

Ochii lui se opriră gânditori asupra rotunjimilor corpului lui Saffron, în special a sânilor și spre necazul ei, se simți roșind, în timp ce-l privi drept în față. Asta era chiar ceea ce dorea el.

Blițul se porni, la declanșarea rapidă a lui Nico, ce se mișcase mai repede decât ar fi putut ea să-și întoarcă fața și ea fu forțată să admită că fusese păcălită. Ah, cum îl mai ura.

— Și acum banda, îl auzi ea pe Nico spunând pe tonul unui om de afaceri... Spune-i câteva vorbe bătrânului tău tătic și explică-i cât de bine te distrezi !

— Du-te la dracu' ! îi zvârli Saffron, în timp ce el pregătea un casetofon minuscul. N-o să spun nici un cuvânt !

— Ba o să spui !

Modul în care se îndrepta spre ea, cu supleţea unei pisici sălbatice și cu calm, avea efectul de a-i anihila voința.

— Putem proceda în două feluri, continuă Nico... Simplu și fără scandal, sau...

Făcu o pauză semnificativă și Saffron înțelese că nu glumește. Pentru o clipă ar fi vrut să-și reia comentariul de mai devreme, dar bunul simț învinse și, simțind cum ura îi crește în intensitate, reuși să spună șovăielnic :

— Ce trebuie să vorbesc ?

Încercă să facă abstracție de mândria ce-i fusese călcată în picioare și de faptul că cedase atât de repede în fața forței, dar întemnițarea și lipsa de speranță a scăpării din mâinile răpitorilor îi slăbiseră rezistența.

Banda înregistrată fusese scurtă, vreo douăzeci de propoziții în care îi spunea tatălui său că este într-un mare pericol, că nu trebuie să anunțe poliția și să facă tot ce-i pretind răpitorii.

— Excelent, o ironiză Nico, atunci când termină. Vezi ce ușoară este viața dacă vrei să cooperezi ?

De data aceasta ea-și înfrână emoțiile și murmură doar :

— Doamne, cât te disprețuiesc !

Ochii lui gri o priviră intens pentru câteva secunde, înainte ca ea să roșească, incapabilă să-și dezlipească privirea de a lui.

— E-n regulă, anunță Nico după ce împachetă banda. Fiecare să se ducă la postul său. Saffron, o s-o ajuți pe Olivia la preparatul mâncării. Ce ? murmură el amenințător când ea începu să-i spună că n-a fost răpită pentru a fi prefăcută în slugă... Consideri menajul ca o muncă nedemnă ? Atunci poate preferi să lucrezi la vie, cu Guido !

Doamne, cât îl mai ura ! Îi descoperise punctul nevralgic cu o ușurință diabolică. Știuse ce simte pentru Guido, cum i se face pielea de găină când îl vede...

Mișcându-și capul înțepenit, o urmă pe Olivia spre mobila primitivă a bucătăriei, cu râsul zeflemitor al lui Nico rămânându-i în urechi.

Olivia, evident, nu se prea pricepea la bucătărie, aşa că împinse grămada de legume spre ea, cu o strâmbătură.

— Fă tu asta, îi comandă brusc şi începu o lungă tiradă despre viitorul rol al femeii în societate, rol care nu prevedea un lucru atât de modern ca preparatul legumelor pentru mâncare.

Şi când te gândeşti că întotdeauna crezuse după ce terminase şcoala că nu este bine pregătită pentru viaţa reală ! Comparativ cu „şcoala" Oliviei, experienţa sa era vastă. Ce credeau Olivia şi cei ca ea despre modul în care li se va prepara hrana, face hainele, asigura confortul casei, în noua lume pe care erau hotărâţi s-o construiască ?

În timp ce curăţa metodic morcovii, Saffron privi spre cuţitul pe care-l mânuia. Mititel şi tăios... Oare ar putea să-l bage în buzunar ?

Se uită peste umăr : Guido stătea în tocul uşii şi-şi curăţa puşca, Pietro ieşise afară, Olivia şi Nico vorbeau cu o voce joasă. Inima începu să-i bată cu putere când înhăţă cuţitul.

— Gata ?

Olivia duse oala mare de fontă mai încolo şi Saffron îşi strecură cuţitul în buzunarul de la blugi, pulsul accelerându-i-se. Cu respiraţia oprită, aşteptă ca unul din cei de faţă

să-i comande să nu se mişte, dar spre surprinderea ei, nimeni nu-i zise nimic.

— Când să-i tai părul ? îl chestionă Olivia pe Nico. Nu ne putem asuma riscul s-o lăsăm aşa.

Nico o privi şi inima lui Saffron bătu mai repede. Ghicise ceva în legătură cu cuţitul ?. În ochii lui era o expresie curioasă în timp ce-i studia părul mătăsos care-i cădea pe umeri şi pentru o clipă, Saffron crezu că observă o undă de regret în glasul lui când spuse :

— Acum ! Du-o sus !

Guido stătea lungit pe scări şi Saffron, trecând pe lângă el, fu obligată să-l atingă. El o privi animalic, cu ochii pe pieptul ei, şi ea se cutremură.

— Ia uită-te la ea ! şuieră Olivia spre Nico. Virgina care se retrage din lume. Ce nu-ţi place ? o întrebă pe Saffron. Guido nu e diferit de alţi bărbaţi cu care te-ai culcat. A avut multe amante bogate. Femeile bogate sunt masochiste — doresc pe cei care sunt mai grosolani cu ele, nu crezi, cara ? Sau vrei să-l impresionezi pe Nico aşa palidă şi înfricoşată ? întrebă ea tendenţios, cu ochii suspicioşi.

— Ai grijă, o preveni Nico, o să încerce să te păcălească, cunosc genul.

Sus, în micuţa sa închisoare, Olivia o împinse să stea pe unicul scaun. Cu toate că

era mai scundă, italianca era mai puternică și Saffron se strâmbă de durere sub apăsarea degetelor ei, încercând să nu riposteze, când Olivia îi băgă mâna în păr și începu să-i taie lungile șuvițe roșcat-închis cu o pereche de foarfeci grosolane.

N-o să plângă, își spuse : n-o să-i dea satisfacție și totuși, îi fu imposibil să nu se înfioare când își văzu părul căzându-i pe dușumea.

— Nu prea este genul tău, îi azvârli Olivia, după ce termină. Am citit că în Irlanda de Nord au obiceiul ca să le ungă cu smoală pe trădătoare și să le tăvălească prin fulgi. Cred că unicul mod în care se poate înlătura smoala este acela de a-ți rade părul, nu-i așa ?

— De ce te interesează ? întrebă Saffron, mândră de faptul că rămăsese calmă, crezi cumva că organizația voastră o să introducă acest obicei pentru trădătoarele din interior ?

— Cred că tatăl tău va plăti mult mai repede dacă o să-i trimitem o poză cu tine, smolită și tăvălită prin fulgi. O să vorbesc cu Nico.

Deja era prea mult pentru Saffron. Nu se știe cum, cuțitul ascuns îi apăru în mână și mâna se îndreptă spre Olivia. Auzi protestul furios al celeilalte fete, o auzi strigându-l pe Nico, îl auzi pe acesta spunându-i lui Guido-

să rămână la postul său, în timp ce el urcă în grabă scările și observă scena dintr-o privire.

— Saffron ! Dă-mi cuțitul !

Veni prin spatele ei, o strânse tare de încheietura mâinii, dar nu într-atât încât să o doară, îi trase mâna și-i strânse degetele până când cuțitul căzu pe dușumea. În acest timp. Olivia o apucase de păr și, înjurând-o birjărește. începu s-o pălmuiască.

— Olivia, oprește-te ! îi ordonă Nico

— Uite ce mi-a făcut, protestă Olivia arătându-i lui Nico o ușoară zgârietură pe braț. O s-o fac să plătească pentru asta, spuse ea. apucând foarfecele.

Mișcându-se fără a fi auzit. Nico o apucă pe Olivia, la fel cum o apucase pe Saffron. câteva secunde mai-nainte.

— Ai controlat-o ? o întrebă el calm

— Ea n-o să mă mai atingă !

Cuvintele îi țâșniră lui Saffron înainte de a le putea opri, dându-și seama prea târziu de expresia ironică ce apăruse în ochii gri ai lui Nico.

— Foarte bine, atunci o să te controlez eu

— Nu !

— Lasă-mi mie foarfecele, o instrui Nico pe Olivia. Du-te jos și ajută-l pe Guido să inspecteze împrejurimile.

Saffron observă că italianca era cam bănuitoare şi nu dorea să-i lase singuri, dar nici nu îndrăzni să-l contrazică pe Nico.

La câteva secunde după plecarea ei, Nico îi spuse cu răceală, fără a se mişca.

— Vino aici. Hai să terminăm !

— N-o să mă atingi !

De data asta, vocea îi era lipsită de convingere şi ea încercă să-i întoarcă spatele, înghesuindu-se într-unul din colţurile camerei, deşi Nico nu se mişcase din loc.

Şi atunci, el o făcu... atât de repede, încât se trezi în braţele lui, înainte de a se putea mişca, simţindu-i respiraţia curată deasupra frunţii, şi muşchii încordaţi sub cămaşa boţită, dar curată, pe care o purta. Fata se minună cum de era singurul dintre ei atât de curat şi, împingându-l cu mâinile, bodogăni rugător :

— Nu !

CAPITOLUL 4

— Intenționez să te controlez, nu să te violez !

Mânia îi mări dezamăgirea, în fața tonului rece al lui Nico.

— De ce nu le-ai combina pe amândouă ? îi azvârli ea cu amărăciune. Nu ăsta este modul firesc în care lovesc bărbații ca tine ?

— Bărbații ca mine ?

Deși tonul îi era blând și cu greu ți-ai fi putut închipui că este nervos, în obraz i se zbătea un mușchi și gura i se făcuse ca o linie.

— Ești sigură că nu o cauți cu lumânarea ? o întrebă el mieros. Fetele bogate și răsfățate ca tine au reputația de a fi... Oh, nu, nu încerca ! spuse el, prinzându-i mâna care se ridicase să-l lovească.

Degetele puternice îi încercuiseră mâna lui Saffron și i-o trăseseră în jos, ca apoi s-o tragă cu duritate și pe ea, înspre el.

Explorarea detaliată a trupului său fu cea mai umilitoare experiență pe care o încercase vreodată și privirea din ochii lui era lămuritoare.

Își îndepărtă mâinile de pe ea și spuse :

— Vezi ? îi atrase el ironic, atenția. Cu greu ai putea spune despre mine că nu-mi pot controla poftele !

— Ești... ești... un mârșav ! izbucni Saffron, urându-l... Și... și te urăsc !

Îi era frică să nu izbucnească în lacrimi și trebui să se întoarcă pentru ca el să nu vadă.

— Saffron !

Era imaginația sa, sau vocea lui se îmblânzise ? Se întoarse ezitând înfricoșată și clătinându-se. Mâna lui Nico se repezi s-o sprijine și din greșeală îi atinse vârful sânilor. O străbătu o senzație asemănătoare unui curent electric, uimind-o și făcând-o să simtă cum îi crește pulsul.

— N-am nimic... vreau... vreau să pleci, reuși ea să spună privind în altă parte, dându-și seama că sfârcurile i se întăriseră, străpungându-i tricoul.

Fața ei se înroși brusc, simțindu-se vinovată.

— Ieși afară de aici ! strigă ea. Nu mă atinge ! Nu suport să mă atingi...

— Nu ? spuse el, privindu-i gânditor sânii. Parcă te-ai fi curentat undeva. Saffron, adăugă el necruțător... se pare că nu îți displace să te ating, nu-i așa ?

— Nu !

— Nu ? zâmbi el mieros. Nu vrei să te pun la încercare ?

Înainte de a se putea mişca, se trezi în braţele lui, cu gura încătuşată pe buzele lui Nico. Îşi strânse buzele, încercând să-şi imagineze că cel care o sărută este Guido şi forţându-se să simtă repulsie în loc de plăcere, în timp ce mâinile lui se strecurară sub tricou, degetele mângâindu-i dulcea căldură a rotunjimilor. Ea oftă cu dezaprobare atunci când el îi desfăcu sutienul, găsind în sfârşit, ceea ce dorise. Gura flămândă sorbea dulceaţa gurii ei, făcând-o să se simtă atât de intim legată de el, aşa cum nu se mai simţise niciodată faţă de altcineva. În timp ce buzele fetei se lipiseră cu dăruire de ale lui, degetele mângâietoare ale lui Nico o excitaseră, făcând-o să i se umfle şi mai tare sânii. Agăţată strâns cu tot trupul lipit de al lui, ea simţea că-l doreşte şi mai mult. O părticică din ea, ce se împotrivea dorinţei de a-i rezista, îi murmura din interior, ce plăcut ar fi să simtă goliciunea lui alături de a ei.

Cu un strigăt tânguitor şi o privire îndurerată, Saffron îşi smulse gura dintr-a lui Nico.

— Nico ?

Nico îi zâmbi nemilos, în timp ce Olivia îl striga. Expresia din ochii lui în timp ce se îndepărta de ea şi se îndrepta spre uşă o făcu

pe Saffron să se cutremure de dezgust față de ea însăși. Ce era în neregulă cu ea ? Cum putuse să răspundă acestor mângâieri într-un mod atât de patologic ? Îl ura pe Nico ! Și totuși trupul ei o trăda. De ce ?

Numai când fu sigură că a rămas singură își dădu drumul la lacrimi, plângând printre palmele care-i acopereau fața, corpul scuturându-i-se spasmodic. Împrejurul ei zăceau bucăți din minunatul ei păr, dar nu pierderea acestuia o făcea să sufere, ci ceva mult mai profund și mai de neînțeles. În momentul în care Nico o atinsese, ceva se trezise la viață în ea, și Nico observase. Fusese doar o secundă, înainte de a se lupta, când el o privise și ea știuse, că el simțise dorința care o cuprinsese, și care o făcuse să-i răspundă, împotriva mândriei și a logicii.

Sacoșa ei era în cameră cu ea și începu să cotrobăie în interior, după un pachet de îmbrăcăminte. Măcar dacă s-ar fi gândit să-și pună un tricou în plus... Cu lacrimile ce-i coborau pe obraji, își dădu seama că este încălzită și murdară. Picioarele îi erau pline de praf, iar în cameră nu era nici un fel de apă ca să se poată spăla. Cu excepția lui Nico, nici unul din cei care o capturaseră nu păreau interesați în cele mai elementare reguli de igienă, nici chiar Olivia, însă Saffron se îngrijea de propria ei persoană și faptul că

nu putea să facă baie sau măcar să se spele pe dinți, o umplea de dezgust.

În vale era un râu, pe care-l putea vedea de la fereastră. Chiar și numai vederea undurii lenește a apei, o făcea să tânjească după o baie în apa răcoroasă pe care să o simtă pe piele ca o mătase și se întrebă dacă ar putea să îndrăznească să ceară un lighean să se spele. Olivia ar fi fost încântată să o refuze, iar Saffron nu dorea să ceară acest lucru niciunuia dintre bărbați ; Guido, deoarece o făcea să se înfricoșeze când o privea, Nico pentru că ar fi crezut că interesul ei pentru a fi curată era legat de persoana lui !

Ziua devenea din ce în ce mai inertă, inerție care o copleșea și pe ea... lăsată singură, în voia ei, neavând nimic de făcut ; nimic cu care să-și ocupe mâinile sau mintea, în afară de pericolul în care se afla. Mizeria care o înconjura, precum și conștiința faptului că nu există nici o scăpare, o făceau să-i scadă dorința de a rezista, începând să creadă din ce în ce mai mult că viața i se apropie de sfârșit în această fermă murdară.

În timpul după-amiezii, auzi mișcări la parter, dar nimeni nu se apropie de camera sa ; îl văzu pe Guido lucrând la vie și se rugă în gând ca poliția să apară, așa cum o prevenise Nico că s-ar putea întâmpla.

Dacă ar veni poliţia, nimic n-ar împiedica-o să încerce să le spună cine este, chiar cu riscul de a fi împuşcată. Asta însă, ar fi însemnat şi moartea celorlalţi şi Saffron se îndoia că doreşte asta.

Îl văzuse pe Nico plecând cu maşina imediat ce o părăsise. La apusul soarelui, el se întoarse. Fusese să trimită fotografia şi banda tatălui său, iar Saffron se întreba cât de repede vor avea răpitorii veşti de la el. Evident că totul nu fusese trimis direct, pentru că ar fi însemnat ca ferma să fie uşor reperată. Cum o fi procedat Níco ? O fi având un intermediar la Roma ? Totul părea ireal.

La o jumătate de oră după venirea lui Nico, Olivia veni şi descuie camera-închisoare.

De jos, veneau mirosuri apetisante şi, în timp ce o urmărea pe Olivia, Saffron constată cu uimire că este foarte flămândă.

— Nico a cumpărat paste şi sos pe care l-am încălzit, îi explică Olivia lui Pietro, care se întreba cu mirare de unde vin mirosurile acestea grozave.

Saffron observă că Guido şi Pietro se aşezară la masă fără a se mai obosi să se spele pe mâinile murdare de la lucrul afară, în timp ce Nico, schimbat în alte haine uzate, dar curate, îşi spălă mâinile în jgheab, fără să fi lucrat deloc în vie, sau la altă operaţie agricolă în afara fermei.

Saffron îi urmă exemplul, închizând ochii de plăcere, când simţi cum apa rece îi curge peste mâinile încălzite.

— Ce pretenţioşi suntem... şuieră Olivia. Speri să-l impresionezi pe Nico cu manierele tale. nu-i aşa ?

— Unii dintre noi preferă să fie curaţi, răspunse glacial Saffron, incitată de comentariul italiencei.

— Ce vrei să spui ? izbucni Olivia privind-o cu ură... Nico, prizonieră sau nu, n-am de gând să mă las insultată de această cătea ; ori îi spui să aibă grijă cum se comportă, ori o s-o învăţ eu.

Saffron ştia că Olivia o ataşase în mod special... dar de ce ? Vroia să aibă ocazia să o supună unei pedepse fizice ? Ea observase că nici unul dintre ceilalţi nu încercase să se împotrivească lui Nico... din multe puncte de vedere el nu semăna cu ceilalţi, ţinându-i la distanţă... chiar şi pe Olivia care părea a-i fi amantă.

Mâncarea fusese surprinzător de bună, pastele de calitate superioară şi Saffron se miră de repeziciunea cu care-şi golise farfuria. Chiar dacă mintea îi era într-o stare acută de disperare, corpul său dorea să fie hrănit.

Nico fu cel care o conduse în „camera“ ei, mai târziu, spre seară. Odată intrată înăun-

tru, se aşteptă să audă uşa trântindu-se şi cheia întorcându-se în broască, dar el mai întârzie.

— Aş putea aranja cu Olivia să te însoţească la râu ca să te poţi îmbăia, îi sugeră el şovăielnic, dacă nu cumva ea înţelesese greşit.

Pentru că i se păru că vede în privirea lui o undă de milă, zise cu amărăciune :

— Ce s-a întâmplat ? Ţi-am jignit sensibilitatea cu hainele mele ponosite ? Cu corpul meu murdar ? Nici o importanţă ! Învaţă să te obişnuieşti cu ele !

Imediat regretă vorbele pe care le spusese, dorindu-şi să-i fi acceptat propunerea, dar era prea târziu ca să-şi retragă cuvintele acum, când Nico deja se îndrepta spre uşă. cu nepăsarea care-l caracteriza.

— Faci cum vrei, îi spuse el. Credeam că ai să apreciezi oportunitatea... de a te curăţa. De mâine seară, unul din noi te va plimba, ca să-ţi menţii forma fizică şi dacă o să te împotriveşti o să te forţăm.

— Atâta grijă pentru persoana mea ! se minună Saffron, ironic. De ce ? Crezi că nu ştiu cât de puţine şanse am ca să scap vie de aici ?

Inconştient, vocea îi era îndurerată ca şi privirea.

Pentru moment, i se păru că el înțelege și vrea s-o consoleze, dar probabil fusese o iluzie datorată luminii din cameră, pentru că el se întoarse și, cu o privire rece și necruțătoare, ca de obicei, o întrebă calm :

— Și dacă nu vei mai trăi, ce vei regreta cel mai mult ? Îmbrățișarea ultimului tău iubit ? Foșnetul mătăsii scumpe cu care ești obișnuită să te îmbraci ? Strălucirea bijuteriilor ?

— Nici unul din aceste lucruri, răspunse Saffron rapid. Ceea ce aș regreta mai mult ar fi necesitatea de a respira aerul curat și proaspăt, neîntinat de animale ca tine... Animalelor !

Cu un râs isteric continuă :

— Animale care nu vor mai face lucruri ca acestea și care nu vor mai distruge alte ființe pentru a câștiga bani, fără a se gândi la răul pe care-l fac. Cât i-ai cerut tatălui meu pentru mine ?

— Un milion de lire, îi spuse Nico pe un ton lipsit de expresie. O sumă frumușică, nu crezi ?

— Nu-i așa că totul a fost planificat de la început... de la balul de la Roma ?

— Da, confirmă el cu duritate, fără urmă de regret sau milă.

— Și știind ce aveai de gând ai fost în stare să... să...

— Să-ţi fac curte ? replică el cu cinism. A fost necesar şi deloc complicat.

În dreptul maxilarului i se zbătu un muşchi, după care continuă :

— Eşti o femeie foarte atrăgătoare, sunt sigur că o ştii şi felul în care am acţionat a fost potrivit. Ce altceva ar fi făcut un mascul italian ?

„Nebuno, nebuno !“ îi striga o voce interioară. Crezuse că ceea ce se întâmplase între ei, însemnase ceva pentru el. Se comportase ca o puştoaică îndrăgostită prosteşte.

— Eşti un robot, nu un bărbat !

O clipă, crezu că el o s-o lovească, dar în loc de asta, în privire îi apăru mânia.

— Mă urăşti pentru că, din greşeală, mi-ai răspuns ca o femeie, clarifică el lucrurile, făcând-o să se înroşească... Nu trebuie. A fost o reacţie firească în asemenea circumstanţe ; o femeie cu experienţa ta, aşa răspunde unui bărbat, în special unuia care...

— Încearcă s-o seducă ? completă Saffron în locul lui.

El tresări şi expresia feţei îi deveni dură.

— Asta ar însemna o nevinovăţie, pe care ambii ştim că nu o posezi. Lucrurile ar fi cu mult mai uşoare pentru tine dacă n-ai încerca să lupţi împotriva evidenţelor. Nu vreau să te rănesc sau umilesc...

Râsul ei amar îl făcu să tacă.

— Uite...

Se apropie de ea, o apucă de braț și ea încercă să se retragă.

— Ce încerci să faci ? îl întrebă ea supărată. S-o faci geloasă pe Olivia ? De ce n-o chemi să urce să vadă...

— Ești hotărâtă să mă enervezi, nu-i așa ? Asta vrei cu adevărat ?

Rapid ca o panteră, strânsoarea i se întări, o trase înspre puternicul său trup bărbătesc, mâinile începând să i se miște de la umeri spre spate, mulându-i corpul după al lui, cu o mână îi prinse ceafa, forțând-o să se îndoaie, iar cu cealaltă o strânse și mai mult lângă el.

— Nu !

Geamătul ei de protest fu înăbușit de apăsarea puternică a buzelor lui și atunci când îi luă gura, Saffron își dădu seama cât de tare se înfuriase. Evident, era un bărbat care nu suporta să fie înfruntat de către o femeie, gândi ea ametită încercând să lupte cu starea de moleșeală ce-i cuprindea întreaga ființă. Atingerea lui îi aprinsese un foc pe care nu-l putea controla, fiecare fibră din ea răspunzând fierbinte sărutului lui. Simți gustul sărat al sângelui de pe buze, ce izvora sub mușcătura lui, dar dintr-odată sărutul se îndulci și el începu să-i lingă sângele pe care-l provocase Un val de plăcere, atât de puternic

încât o înfricoșă, o făcu să se simtă slabă și tremurândă, incapabilă să înțeleagă ce se întâmplă cu ea. Îl ura... îl detesta !

— Ce încerci să faci ? întrebă ea răgușită când, în sfârșit, el o lăsă.

— Aș putea să te întreb același lucru, se încruntă el.

Cu picioare nesigure, ea se îndreptă spre fereastră și începu să privească afară. De ce simțea un magnetism sexual ieșit din comun de câte ori Nico se apropia de ea ? Îl ura pe acest bărbat și totuși, trupul ei părea să tânjească după el.

— Dacă vrei să experimentezi din nou, ai grijă să nu-l alegi pe Guido, o avertiză Nico, rupând tăcerea. Ai putea să primești un răspuns la care nu te-ai aștepta. Dar dacă Olivia are dreptate și gândul de fi maltratată te excită ? Asta vrei ? întrebă el răspicat, cu ochii pe pieptul ei care se ridica și cobora în ritmul respirației... Asta speri ? Ai văzut prea multe filme, îi spuse el cu duritate... Poți să fii de dorit, dar nu într-atâta încât să vreau să te posed aici și acum. Când fac dragoste prefer confortul, cearșafuri curate și o femeie care miroase plăcut în brațele mele.

Ironia lui o făcu pe Saffron să se albească la față.

— De aceea faci astfel de lucruri ? întrebă ea cu ură... Ca să-ți poți permite să tră-

ieşti în acest fel ? Dacă ăsta este motivul de ce nu vrei să încercăm un aranjament care să-ţi convină ?

Îi veni o idee şi înainte de a o părăsi curajul, fu pe cale de a o încerca. Învingându-şi teama care o copleşea, se aplecă încetişor şi-l apucă de gulerul cămăşii desfăcute.

— Un milion de lire vor ajunge foarte greu la tine, dacă vrei să le posezi singur.

— Ce propui ? spuse el nemişcat, cu ochii lipsiţi de expresie.

Era ca o piatră, gândi Saffron, sălbatic, nemilos, zdrobind tot ce-i sta în cale.

— Să-i trag pe sfoară ?

Ea tresări încercând să pară calmă şi stăpână pe ea.

— De ce nu ? Sau vrei să-mi spui că între hoţi există onoare ?

Spusese suficient de mieros, dar lovitura îşi ajunse ţinta Degetele ei fură înlăturate cu duritate de pe cămaşa lui şi el o privi cu o expresie distantă.

— Şi dacă accept ? Dacă vreau mai mult de un milion de lire şi dacă te vreau pe tine de exemplu ?

Simţind în piept o greutate dureroasă, ea bâigui :

— Eu... am putea aranja ceva...

Privirea din ochii lui o înfricoşă. Întinse mâna după el, dar constată că se trăsese în

celălalt capăt al încăperii și o studia cu gura strâmbată de dezgust.

— Doamne, toate sunteți la fel, nu-i așa ? șuieră el, cu pieptul ridicându-se și coborând ca și cum ar fi alergat.

Conștiința mâniei care-l cuprinsese o pătrunse ca o undă, deși nu înțelegea cărui fapt se datora.

— Pe cine crezi că vrei să înșeli ? spuse el ironic. Faci pe victima care se sacrifică ! Mă dorești, spuse el inexpresiv... și nu te-aș atinge chiar dacă ai fi ultima femeie de pe pământ. Nu crezi că știu ce vrei să faci ? Nu crezi că știu totul despre femeile ca tine care palpită la gândul de a fi posedate cu forța ? Dacă asta vrei, Guido este omul tău, nu eu... mie-mi plac femeile sincere, îi spuse el cu brutalitate.

El ieși înainte ca ea să-i poată răspunde, lăsând-o lovită și umilită de respingerea lui, incapabilă să înțeleagă ce se întâmplase. O clipă ea crezuse că poate folosi banii răscumpărării ca un motiv de a-i învrăjbi pe răpitori, dar pe urmă, el întoarse lucrurile în favoarea lui, neștiind că ea încerca să-l lămurească să se culce împreună deși, în realitate, lucrul acesta o călca pe nervi...

„Pentru ce ?“ o întreba vocea lăuntrică. Ea nu-l dorea, se apără Saffron cu amărăciune. Îl ura, îl disprețuia !

Saffron era prizonieră de patru zile. Speranța care o animase atâta la început, o părăsea treptat, făcând loc unei sumbre apatii. Zilele treceau una după alta la fel. Dimineața, camera îi era descuiată de către Olivia, care-i aducea apă să se spele și apoi o însoțea până la mica împrejmuire așezată în apropierea fermei. La început, Saffron era copleșită de dezgust... dar acum, starea ei de prizonieră și dieta la care era supusă îi slăbiseră rezistența.

În fiecare seară, înainte de a se culca, își spăla hainele pe care le purtase în cursul zilei, dar deși acestea se uscau peste noapte, începuseră să arate mizer. Se simțea zdrențăroasă și ponosită, dar felul în care arăta începuse să n-o mai intereseze în fața fricii a ceea ce-i rezerva viitorul.

Seara, mâncau toți împreună, la parter, mâncarea fiind preparată de multe ori de Saffron, sub ochii vigilenți ai paznicilor săi. Astăzi Nico lipsea și ea-i simțea absența, deși din acea zi, nu-și mai adresaseră nici un cuvânt. La început, reținerea față de Nico fu luată în râs de Olivia, dar acum Saffron realiză că de multe ori Olivia o observă cu atenție, neînțelegând cum poate ea să fie atât de indiferentă cu el.

Dar ea nu era indiferentă. Neavând ce face în situația în care se afla, Saffron sim-

ţea cum îi creşte ura faţă de el, ură alimentată şi de imposibilitatea de a se gândi la altceva.

El sosise în timp ce lega via împreună cu Guido ; o sarcină care te cocoşa şi, ar fi vrut să se îndrepte cu plăcere, pentru a-şi mai alunga durerea, dacă n-ar fi fost sigură că Nico ar fi interpretat asta ca un semn de înfrângere. Într-un fel, amândoi se aflau implicaţi într-o bătălie mută a voinţelor proprii ; Saffron ştia că tăcerea ei îl înfurie pe Nico, văzuse asta în ochii lui şi conştiinţa faptului îi provocase o plăcere perversă. El voia să-i înfrângă voinţa, era convinsă de asta ; voia să o reducă la o fiinţă înspăimântată, aşa cum făcea şi cu celelalte victime. Ei bine, el nu o să-i dea satisfacţie !

— Ce s-a întâmplat ? Eşti prea delicată pentru munca brută dar cinstită ? îi azvârli Guido, când ea făcu o pauză.

Ochii lui priveau lasciv spre rotunjimile pieptului fetei.

Ceilalţi trei membri ai bandei îşi băteau mereu joc de ea, dar Saffron învăţase să-şi ţină gura la provocările lor, iar un instinct primar o avertiza să se ferească de Guido. Olivia părea să-i împingă deliberat unul către altul şi doar mândria o împiedica pe Saffron să-i zică lui Nico că aceasta minte când

îi spune că își petrece majoritatea timpului cu ea.

Din multe puncte de vedere ar fi preferat să rămână închisă în cămăruța ei, dar Nico insistase ca să-și petreacă ziua afară, în aer curat, dezmorțindu-și picioarele. Nu înțelegea de ce, reflecta Saffron cu cinism. Acum era convinsă mai mult ca oricând că nu va mai părăsi vie această fermă. În fiecare zi Nico pleca cu mașina în oraș ca să aștepte vești de la tatăl său. Îi dăduseră termen o săptămână ca să depună răscumpărarea și deja trecuseră cinci zile. Saffron încercase în câteva ocazii să-și imagineze starea de spirit a tatălui său, anxietatea prin care trece, încercările disperate de a strânge banii lichizi... dar lumea ei se restrânsese la cea a gardienilor săi și speculațiile despre ce se întâmplă în afara închisorii ei erau prea dureroase ca să fie suportate prea mult timp.

Olivia tăiase una din găinile care scurmau pe lângă fermă și Saffron o curățase cât putuse de bine și o pusese la fiert. Mirosea bine când Guido și ea intrară în încăpere. Nico era așezat și citea un ziar, iar Olivia lângă el, îl încercuise cu brațele. El își ridică privirea spre ei și Saffron se uită în altă parte, cu buzele strânse.

— Până la urmă, tatăl tău dă dovadă de ceva bun simț, comentă Nico. Nu scrie ni-

mic în ziar despre dispariția ta, nici măcar o scurtă referire în coloanele de scandal asupra petrecerilor cu prietenii tăi.

Deși zâmbetul lui o înfurie, Saffron refuză să răspundă. Începu să se îndrepte spre scări și aproape ajunsese la ele, când el îi apucă o mână și o strânse de încheietură. Saffron se încordă, ochii îndreptându-i-se fără voie spre ai lui, privirile li se înfruntară. Prin cămașa de bumbac pe care o purta, ea putu să observe cum i se zbârlește părul de pe piept. Ceva nedorit se stârni în interiorul ființei sale și ea se trase înapoi, disperată, ca să scape de apropierea corpului lui.

— Unde te duci ?

— În camera mea.

Ce copilăresc suna ; șovăitor și prostesc în același timp.

— De ce ?.

Vocea lui era rece, cuvintele clare, dar ea simți un fior de-a-lungul șirei spinării.

— Pentru că vreau să fiu singură, replică ea tăios. Ai ceva împotrivă ?

— Las-o să se ducă, Nico, interveni Olivia. Nu poate să scape și nici nu va încerca... este prea delicată ca să știe cum. Toată viața ei s-a folosit de banii lui taică-său și de relații, ca să aibă ușile deschise, atât de mult, încât acuma este incapabilă să le deschidă prin ea însăși.

Nu era adevărat ! Cuvintele i se formară în minte, dar nu le rosti. Mândria o făcu să tacă şi, cinstit vorbind, cu un an în urmă Olivia ar fi avut dreptate.

— Nico !

Strigătul anxios de afară al lui Pietro îi ridică pe Olivia şi Guido de pe scaunele lor, iar Nico îi lăsă braţul şi se grăbi spre uşă.

Saffron prinse cuvântul „poliţist" şi inima îi bătu cu speranţă. Nu cumva o căutau ? Oare Maria anunţase dispariţia ei şi poliţia înţelesese ce i se întâmplase ? Măcar de ar putea cumva să le atragă atenţia asupra ei !

Ferma cea sărăcăcioasă fu copleşită de tensiune, în timp ce maşina poliţiei avansa spre ea. Mitralierele care stăteau mai tot timpul la vedere, fuseseră ascunse privirilor, doar Guido se juca nepăsător cu cuţitul pe care întotdeauna îl avea asupra sa. Cu gâtul uscat. Saffron auzi vehiculul oprindu-se şi apoi zgomot de voci.

Uşa fu brusc deschisă şi doi bărbaţi în uniformă intrară inspectând din ochi camera sărăcăcioasă.

— Nu sunteţi aici de multă vreme, nu-i aşa ? îl întrebă unul din ei pe Nico, care stătea în faţa ei interpunându-se între ea şi poliţişti.

Olivia se strecurase sus, şi Nico o prevenise pe Saffron, că dacă va încerca să le a-

tragă atenţia, şi ea şi poliţiştii vor fi împuşcaţi în momentul în care ar încerca să părăsească ferma. Ştia că ei nu glumeşte, dar nu voia să lase să-i scape ocazia fără a încerca să-i alerteze pe poliţişti.

— Am moştenit ferma de la unchiul meu, explică Nico. Este părăginită, dar sperăm să o punem pe picioare.

— Nu sunteţi de prin părţile astea ?

Din nou, Nico tresări :

— De la Roma, le spuse el, dar prefer ţara, oraşului, la fel ca şi fraţii mei.

Ochii bărbatului se îndreptară spre Saffron, în timp ce celălalt inspectă camera.

— Sora dumneavoastră ? îl întrebă pe Nico.

Binecuvântând faptul că nu putea înţelege şi vorbi limba italiană, Saffron interveni :

— Nu, eu...

— Este nevasta mea, răspunse repede Nico, mişcându-se înapoi şi cuprinzându-i umerii cu braţele, într-un gest de aparentă afecţiune.

Ea simţi strânsoarea degetelor sale care-i torturau carnea şi văzu flacăra ameninţătoare ce-i apăru în privire.

— Nu vreţi să staţi să mâncaţi cu noi ?

Refuzând, poliţiştii se îndreptară spre uşă. Saffron se mişcă nervos între braţele lui Nico, rugându-se ca ei să se întoarcă şi să-i vadă ne-

liniștea, dar deși unul din ei păru că ezită, nici unul nu se întoarse din drum. Guido îi conduse până la mașină și în timp ce ea asculta vocile ce se îndepărtau se simți copleșită de o teribilă slăbiciune nervoasă. Ultima ei speranță se dusese și o cuprinse o stare de letargie.

Nico o lăsă, tocmai când Olivia apăru în capul scărilor privindu-i cu suspiciune.

Olivia era geloasă, realiză Saffron, dar îi lipsea energia pentru a se folosi de asta. Va muri ! Conștiința acestui fapt o obseda. Indiferent ce-ar face tatăl său, nu va fi în stare să o salveze. Se cutremură și-l simți pe Nico încruntându-se. De ce pretindea că-l interesează soarta ei ? Toți dintre ei știau că ea nu reprezintă decât un mijloc de a scoate bani pentru cauza lor. Începu să-și frece pielea, acolo unde el își înfipsese degetele, alimentându-și ura pe care i-o purta.

Saffron nu avea poftă de supa de găină. Mâncase foarte puțin și la micul dejun și fu scuturată de un râs amar când Nico îi ordonă să-și termine mâncarea din farfurie.

— De ce ? întrebă ea. Oricum, tot o să mă omorâți, așa că o să fac treaba asta în locul vostru.

Olivia râse :

— Nu este chiar atât de proastă precum am crezut sau, poate, vrea să-ți stârnească

mila, caro. A citit prea multe povești în ziare despre relațiile ce se pot înfiripa în astfel de situații între capturator și victimă.

— Trebuie să mănânci, îi zise Nico rece, fără a ține cont de Olivia... A făcut suficient exercițiu fizic ? îl întrebă pe Guido.

Celălalt bărbat replică :

— A lucrat la câmp în după-amiaza asta.

— Și în fiecare noapte, unul din noi a plimbat-o așa cum ne-ai instruit, îi spuse Olivia.

— O să mănânci sau o să te hrănesc eu însumi, îi zise Nico lui Saffron.

— Ai auzit ceva de la Londra ? îl întrerupse Olivia... Era acolo...

— Tatăl său urmează instrucțiunile din scrisoare, spuse Nico. Încearcă să strângă banii și speră să-i aibă la termenul cerut.

— Ar fi mai bine, altfel o va primi pe fiică-sa bucățele, sclipiră ochii negri ai Oliviei cu gândul la această perspectivă.

De data aceasta, când Saffron își împinse farfuria neatinsă, Nico nu mai făcu nici o încercare să o forțeze să mănânce.

— Cu cât se va întâmpla mai repede, cu atât mai bine, opină Guido. M-am săturat de locul ăsta. Vreau la Anna !

Se întunecase afară în timp ce ei mâncaseră, și în întunericul de catifea al nopții, fluturii se lipeau de fereastra luminată.

— Vino, îi comandă Nico lui Saffron, după ce terminară de mâncat. În noaptea asta eu o să te scot la plimbare.

Ea voi să refuze ; putea să simtă ochii Oliviei ca două cuţite în spate şi văzu privirea plină de resentiment a lui Guido. Olivia avea obiceiul ca atunci când era rândul ei s-o scoată la plimbare, să se strecoare uşor şi s-o lase singură cu Guido, ai cărui ochi se plimbau prea pofticioşi peste trupul ei.

În momentul în care ieşiră afară, era o linişte grea care o făcu pe Saffron să transpire. Ar fi dat orice pentru un duş, gândi Saffron, cuprinsă de nevoia de a râde protestă amintindu-şi o glumă macabră, care se referea la ultima dorinţă a unui condamnat. I se părea că trecuse o viaţă de când nu mai râsese ; începuse să înţeleagă cum acţionează cultele religioase asupra convertiţilor — îndepărtaţi de restul lumii, la cheremul străinilor, era uşor să-i tulburi judecata şi să-i distrugi voinţa, oricui.

Nico o ducea în direcţia râului, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi ar fi vrut să-i mărească supliciul. Mirosul cald, bărbătesc al trupului lui se simţea puternic printre celelalte mirosuri ale împrejurimilor, stârnindu-i simţurile şi făcând-o să se înfricoşeze.

Oferta lui Nico de a se îmbăia în râu nu mai fusese niciodată repetată şi mândria o

împiedicase pe Saffron să-l mai roage, așa cum nu-i mai cerea nimic, indiferent de cât de mult ar fi dorit ceva.

— Știi, ești foarte diferită de ceea ce mă așteptam.

Acest comentariu, prinzând-o pe nepregătite, o făcu să se împiedice. Se opri în întuneric și privi spre fața lui, încercând să găsească semne de ironie, dar nu găsi.

— În ce sens ?

Cortina de întuneric o făcea să vorbească mai ușor, lăsându-și, temporar, de-o parte ura.

Îl simți tresărind lângă ea.

— În orice sens... mai vulnerabilă și totuși, mai rezistentă.

Saffron se încordă, suspectând că i se întinde o cursă, și spuse cu voce amară :

— Nu chiar cățeaua bogată la care te așteptai ? Nu numai fata răsfățată a lui tăticu, care crede că poate să cumpere orice și pe oricine ? Nu sunt proastă. Cunosc statisticile, știu unde sunt și n-o să-ți cad în genunchi să te rog să-mi salvezi viața știind că până la urmă tot o să mă omori.

— Și dacă nu știi ?

— Asta vrei ? Să mă văicăresc și să plâng? De ce ? S-ar schimba cu ceva lucrurile ? Să fac un schimb cu Olivia ? întrebă ea tăios.

Niciodată nu m-am rugat de nici un bărbat şi nu o să încep acum !

— Nu ?

Nico se întoarse spre ea şi în lumina lunii, Saffron văzu cinismul care i se citea pe figură.

— Nu aşa am auzit eu, spuse el încetişor. De fapt eşti femeia cea mai uşor de pus jos... şi cea mai bună. O micuţă doamnă care ştie ce să facă cu un bărbat când îl doreşte.

— Dar eu nu te doresc ! negă Saffron cu vehemenţă şi o emoţie greu de definit.

Ascultând ceea ce-i spusese Nico se simţise rănită şi îndurerată ca şi cum ar fi fost bătută. Îşi cunoştea reputaţia, bineînţeles ; o apucă greaţa când îşi aminti nebunia ei iniţială de a crede că există ceva între ei. Îşi înfipse degetele în palme, cu unghii nelăcuite şi rupte din cauza muncii grele de la câmp.

— Chiar şi cele mai mari nimfomane, nu-şi doresc obligatoriu orice bărbat, îi azvârli ea cu amărăciune. Ce faci când nu-ţi câştigi existenţa răpind pe cineva ? Eşti peştele milionarelor de vârstă mijlocie ?

Gemu când mâinile lui o strânseră de subţiori, scuturând-o sălbatic în timp ce ea încerca să-l lovească cu picioarele. O scurtă privire asupra feţei lui înfuriate, şi Saffron îşi dădu seama că mersese prea departe.

Destul de departe ca s-o omoare ? se întrebă ea. Ar fi vrut să-l roage să n-o tortureze şi s-o omoare dintr-odată. Ochii ei se umbriră sub povara emoţiilor, coafura de băieţaş pe care i-o făcuse Olivia, precum şi fragilitatea staturii sale, care se accentuase din cauza pierderii greutăţii din ultimele zile, o făceau să pară eterică.

— Saffron...

Îşi aplecă imediat pleoapele, urând compătimirea din vocea lui şi mila pe care o simţise.

— Ce s-a întâmplat ? ripostă ea. Ai cumva alte gânduri ? De ce nu i le spui Oliviei ? Sunt sigură că ea va dispune de mine după cum va crede de cuviinţă şi chiar se va bucura !

Amărăciunea o împinsese să spună astfel de vorbe şi simţi, după încordarea trupului, că Nico reacţionase la ele.

— Poate că ar vrea, aprobă el încetişor. Dacă încerci să mă faci să-mi pierd controlul...

Mormăi ceva şi la lumina lunii Saffron îi văzu dispreţul din privire, după care se trezi în braţele lui, simţind căldura ce-i emana din trup în noaptea subtropicală, buzele lui mângâindu-i gâtul şi mâinile mulând-o strâns după corpul lui.

Ea încercă să reziste, dar era prea puternic. Frica o cuprinse atunci când mâinile lui Nico începură să-i mângâie conturul spinării, dar această frică se transformă rapid într-o senzație de plăcere ce-o cuprinse în întregime.

Fără să-și dea seama, buzele fetei se deschiseră într-o invitație mută și ea oftă șocată când mâinile lui Nico îi cuprinseră sânii și simți căldura gurii lui pe a sa.

Uită cum ajunsese în aceste împrejurări, ce se întâmplase între ei și de ce era aici cu el, ca și cum un instinct primitiv ar fi acoperit totul, lăsând liberă doar nevoia lui imperioasă de a o avea. Se așteptase la violență, dar ceea ce se întâmpla era cu totul altceva și ea nu avea puterea să-și frângă atracția nestăpânită a corpului ei către el.

După ce sutienul îi fu înlăturat și degetele lui îi încercuiră sânii, începu să nu-i mai pese că el își luase permisiunea unei intimități pe care ea n-o mai acceptase nimănui. Când sânii i se întăriră la atingerea lui, coborî posesiv spre coapsa ei, strângând-o atât de intim de el încât fu conștientă de starea lui de excitare. Carnea începu să-i ardă din cauza contactului. Voi să-l respingă, dar în loc de asta, trupul i se agăță pasionat de al lui. brațele urcară să-i încercuiască umerii, sânii i se lipiră de pieptul lui. Îl simți cum îi umblă la bluză, dar nu observă ce face până

când nu-şi simţi pielea mătăsoasă lipită de corpul lui, acest contact excitând-o instantaneu. O senzaţie stranie o făcea să simtă un gol în stomac şi un geamăt îi ţâşni de pe buze când Nico începu să-i strângă senzual sfârcurile, cu degetele.

Buzele bărbăteşti care îi exploraseră gâtul îşi încetară deliciosul supliciu şi capul cel brunet se ridică. Excitarea o cuprinsese pe Saffron, dorinţa o copleşea şi degetele i se înfipseră în părul des şi brunet.

— Nico !

Reacţia lui fu mai rapidă decât a ei, o lăsă din braţe şi se trase înapoi înainte ca Olivia să ajungă la ei, dar Saffron nu se gândi nici un moment că aceasta se lăsase păcălită.

— Eram îngrijoraţi, îi spuse Olivia... Ai plecat de atâta timp...

— Îngrijoraţi ? spuse Nico cu răceală... sau curioşi ?

— Ai făcut dragoste cu ea ! ţipă Olivia furioasă, pierzându-se cu firea... Te-ai culcat cu o curvă !

— Nu este o crimă. S-ar putea spune că face parte din sarcinile meseriei. Sper că nu eşti geloasă, cara ?

Vrusese s-o provoace pe cealaltă fată, realiză Saffron, altfel nu putea înţelege — oricum era prea mult pentru ea să înţeleagă — ce-l făcuse pe el s-o mângâie în modul în care o făcuse.

Carnea îi ardea încă de la mângâierile lui, şi oricât s-ar fi urât pentru asta acum, nu putea să nege că i-a răspus mângâierilor. Răspunsul îi fusese pur fizic, se asigură ea ; în situaţia ei cine nu ar fi reacţionat într-un mod care nu-l caracterizează ? Dar de ce îl dorea pe Nico când toţi ceilalţi bărbaţi pe care-i întâlnise o lăsaseră indiferentă ? Era numai faptul că era într-o stare psihică specială şi nu-şi stăpânea emoţiile.

Cufundată în gânduri, nu observase furia din ochii Oliviei, dar fu brusc conştientă de simţămintele italiencei în momentul în care aceasta o împinse din drum făcând-o să se împiedice în întuneric. Îşi făcuse o duşmancă periculoasă în Olivia, realiză Saffron mai târziu, când fu închisă în cameră pentru noapte. Privirea pe care i-o aruncase mai devreme, la intrarea în fermă, îi promitea o mare pedeapsă pentru faptul că îndrăznise să uzurpe legătura ei cu Nico.

Olivia era foarte potrivită cu el, decise Saffron. Oh, şi ea însăşi fusese iniţial atrasă de el, dar atracţia încetase în momentul în care îşi dăduse seama cine este. Încă o dată o cuprinse dorinţa de răzbunare, dar era o răzbunare pe care nu va reuşi s-o înfăptuiască, realiză ea cu nefericire, chiar dacă s-ar întoarce din moarte ca să-l urmărească.

Fără să-şi dea seama, începea să accepte realitatea propriei sale morţi. Undeva într-un

colț al minții existase întotdeauna gândul ca moartea cuiva este iminentă, întrebându-se cum va fi a sa, dar oricum, chiar știind ce urma să i se întâmple îi era greu să accepte trista realitate. Catolicii ce se apropie de moarte se pregătesc, dar cum ? se întrebă Saffron. Cu rugăciuni ? Cu iertarea tuturor dușmanilor ? Nu era în stare nici de una, nici de alta.

Se apropiau zorile, când reuși să adoarmă, păcălindu-se singură, că este un mic copilaș în siguranță, în brațele tatălui său.

CAPITOLUL 5

— Nu este chiar așa cum ești învățată, nu-i așa ?

Saffron se făcu că nu aude insultele Oliviei, fiindu-i silă așa cum îi era întotdeauna de spălatul în ligheanul cu apă care-i fusese adus, încercând cât de cât să se spele. Totuși, în această dimineață, în vocea italiencei era mai multă ură ca de obicei.

Deși din momentul răpirii, Olivia încercase să-i sugereze lui Saffron că ea și Nico erau amanți, Saffron începuse să simtă că aceasta nu era atât de sigură de Nico precum pretindea.

— Ce schimbare pentru tine ! șuieră Olivia, văzând că Saffron nu-i ripostează.

De fapt, Saffron învățase că este mai bine să-și țină gura, pentru a nu stârni mânia celor care o chinuiau.

— Nu prea mai ești o damă de societate ! Nici unul din curtezanii tăi nu te-ar mai dori dacă te-ar vedea așa. Asta în cazul în care te-ar fi plăcut vreodată, fără să se gândească la banii lui tăticu.

Ultimele cuvinte ale italiencei o răniră adânc. Întotdeauna avusese convingerea că multe din cunoştinţele ei o cultivau din cauza banilor tatălui său şi nu din dragoste sau simplă prietenie, dar pentru că nu vroia să-i dea satisfacţie Oliviei, o întrebă cu blândeţe :

— Ce se întâmplă ? Ţi-e frică de Nico să nu fie şi el atras şi să te tragă pe sfoară ?

Ştia că întrebarea este jignitoare, dar totuşi nu se aşteptase la atâta furie în ochii acesteia, care se repezi cu unghiile la ea.

— N-ar îndrăzni, îi spuse ea lui Saffron. Organizaţia l-ar omorî. Dar nici într-un caz el nu te-ar vrea ; adăugă ea nemilos, trăgând-o de păr înainte de a o îmbrânci astfel, încât aproape căzu pe duşumea. Se distrează doar cu tine. Mi-a povestit despre asta. Vrea să vadă dacă eşti aşa bună la pat precum se presupune.

— Şi ţie nu-ţi pasă ? Sau este ceva despre care nici nu ai voie să gândeşti ? îi sugeră Saffron cu subtilitate, în timp ce se ridica de la podea.

Ştia că ţintise bine, când văzu privirea Oliviei întunecându-se dar, înainte ca aceasta să-i răspundă, îl auziră pe Guido strigând de la parter.

— Ai grijă ! bombăni Olivia în timp ce o împingea pe Saffron afară din cămăruţă. Şi nu uita, Nico este al meu !

Se potrivea cu el, gândi Saffron, în timp ce mergea prin vie, conştientă de privirea pofticioasă a lui Guido, din spatele ei. Privirea lui insistentă începuse s-o enerveze ; nu făcuse niciodată vreo încercare s-o atingă, deşi ea ştia că el o doreşte ; ştia şi era înspăimântată de acest lucru, simţind ceva periculos în el ; un pericol asemănător apropierii de un câine turbat ; pielea i se făcea ca de găină de fiecare dată când îl simţea plimbându-şi ochii peste trupul său, în timp ce se lăuda cu meritele organizaţiei lor.

La ora prânzului era atât de încălzită şi obosită din cauza statului încovoiat deasupra corzilor de viţă, încât se simţi uşurată când Guido îi spuse să se oprească din lucru. Erau cu adevărat nişte profesionişti, gândi Saffron obosită, în timp ce se îndreptau spre casă. Chiar şi modul în care plănuiseră să-şi lucreze via şi ogorul, ştiind că vor fi departe atunci când recolta va fi gata.

— Poate că atunci când tăticul tău o să ne dea banii, o să-mi cumpăr o fermă ca asta, îi spuse Guido în timp ce mergeau... O să-mi iau nişte pământ şi o nevastă durdulie.

Saffron ştia că el încearcă s-o provoace, dar neputând rezista, îi replică cu cinism :

— Credeam că banii sunt pentru „cauză", sau cum îi ziceţi voi...

Ea nu realizase că Olivia îi ajunsese din urmă. Aceasta îi întrerupse cu o privire plină de venin :

— Cauza noastră vrea să curețe lumea de paraziți ca tine ; să împartă în mod egal bogățiile lumii și să înlăture corupția și privilegiile !

În josul râului, privirea lui Saffron fu atrasă de o mișcare bruscă, în apă. N-o mai ascultă pe Olivia și începu să-l observe pe Nico ieșind din apă gol, cu pielea lucind de stropii ce șiroiau pe umerii lui arămii. Era cu spatele la ei și Saffron simți că i se oprește respirația, atunci când îl văzu îndreptându-se spre locul unde-și lăsase hainele, cu mișcări suple ca ale unei feline, cu pielea ca o mătase, întinsă peste mușchii lungi și puternici.

Probabil că o trădase un oftat, pentru că imediat, Olivia se așeză în fața ei, cu ochii scânteind de ură :

— Îl vrei ! șuieră ea. Văd în ochii tăi..., dar Nico este al meu ! Ia uită-te, îi zise ea lui Guido... se ține după el ca o cățea în călduri !

Aceste cuvinte jignitoare fură mai mult decât putea îndura Saffron. Cu emoțiile stârnite de vederea corpului gol al lui Nico, se comportă într-un mod cu totul anormal și, îndreptându-se spre Olivia, ridică mâna...

Guido o prinse și îi întoarse mâna la spate. Senzația de durere pe care o simți fu însoțită de cea de teamă atavică, ce făcea să i se zbârlească părul în cap de frică, la vederea rânjetului libidinos al acestuia.

— Lasă-mă ! țipă ea și reuși să se elibereze.

Frica reușise să-i imprime o iuțeală neobișnuită, ceea ce îi dădu puterea să se elibereze din strânsoarea lui.

Amândoi o priveau furioși.

În timpul prânzului, se aștepta ca Olivia să facă niște remarci usturătoare asupra scenei pe care o surprinsese, dar spre uimirea ei, aceasta nu zise nimic ci vorbi mai mult cu Pietro decât cu Nico și Saffron se întrebă dacă nu cumva italianca încearcă să-i stârnească gelozia. Comportamentul lui Nico nu lăsa să se întrevadă nici un indiciu că el și Olivia ar fi amanți, dar Saffron își zise că dacă nu erau acum, probabil fuseseră odată și Olivia încerca cu disperare să reînnoiască legătura.

După vizita poliției, lui Saffron i se permisese ceva mai mulă libertate ; era greu de crezut că poliția se va mai întoarce și, în afară de aceasta, întotdeauna era însoțită de cineva înarmat. I se mai spusese că în cazul în care va fugi, va fi împușcată și, deși știa că numai moartea o va scăpa din această în-

cercare, nu încerca să facă pasul care i-ar fi pus capăt vieţii.

După masă, Nico anunţă că trebuie să meargă în oraş. Saffron observase că el era cel care lua contact cu cei de la Roma şi prin ei, probabil cu tatăl său şi cu toate că simţise că ceilalţi sunt nemulţumiţi, nici unul dintre ei nu-i contestase acest drept. Îi manipula pe toţi făcându-le să le fie teamă, o armă detestabilă, dar plină de putere.

El plecase de aproape cincisprezece minute, şi Saffron tocmai terminase de spălat vasele, când Olivia o anunţă că Nico îi lăsase instrucţiuni ca să o păzească în timp ce face baie în râu...

— Dar nu mi-a spus nimic, fu reacţia ei iniţială.

Tăios, Olivia îi ripostă :

— De ce ar fi trebuit ? Nu eşti cea mai îndreptăţită să-i discuţi ordinele, şi prin asta o să-l scutim pe Pietro să-ţi care apa sus.

Saffron îşi spuse că o baie ar fi foarte bine venită, dându-i ocazia să-şi curețe mizeria de pe piele. Spălatul în lighean era mai mult decât nimic, dar departe de o baie adevărată. Obrajii i se acoperiră de roşeaţă amintindu-şi-l pe Nico ieşind din apă, cu trupul suplu şi pielea arămie, cu umerii laţi si mijlocul subţire.

Apa era tot ceea ce-şi dorise mai mult, în ultimul timp. Uitase ce înseamnă sentimentul nemaipomenit de a te simţi cu adevărat curată. Olivia îi dăduse săpun şi chiar şampon, aşa că putea să-şi spele părul murdărit de la tunsoarea forţată. Chiar şi răceala apei îi făcea plăcere. Cu un zâmbet pe buze, începu să reflecteze : cât ar fi ironizat de tare ideea de a considera un adevărat bun faptul de a se spăla în râu, cu câtăva vreme în urmă.

Când ieşi pe mal nu era nici urmă de Olivia. Era neobişnuit din partea italiencei să fie atât de puţin vigilentă în privinţa pazei ei, dar Saffron era atât de uşurată că este liberă, încât nu-i păsa prea mult că n-o vede.

Tocmai începuse să se şteargă cu un prosop când deodată, din umbra măslinilor, apăru o figură. Înfăşurându-şi prosopul în jurul său, pentru a se proteja, Saffron îl văzu pe Guido venind în direcţia sa.

Primul său gând fu să fugă, dar frica o paralizâ şi rămase nemişcată, în timp ce el, zâmbind, trase de prosop.

— Nu te obosi să ţipi, o avertiză el. Olivia n-o să te audă, şi nici Pietro. N-ar fi trebuit să te uiţi după Nico, Oliviei nu i-a plăcut asta.

De asta o atrăsese Olivia în cursă, gândi Saffron uluită... În mod deliberat o adusese

aici, știind că Guido o va găsi și știind că Nico este plecat...

Un tremur violent o cuprinse. Se întoarse și un țipăt înăbușit îi scăpă, dar nu fu prea rapidă pentru Guido. O prinse, jucându-se ca pisica cu șoarecele ; o apucă de mâini pentru a nu se mai putea lupta, cu răsuflarea lui fierbinte arzându-i pielea, în timp ce-și apleca fața către ea.

Ar fi murit dacă ar fi atins-o, se gândi Saffron, sufocându-se. Nu putea să suporte ! Mâinile lui începură să-i tragă prosopul, dar frica și teama îngrozitoare o făcură să se lupte ca un animal înfricoșat, zgâriindu-l cu unghiile. Neașteptându-se la o astfel de ripostă, el își slăbi strânsoarea, eliberând-o parțial. Saffron văzu cum mâna lui liberă se îndreptă spre curea și nu înțelese semnificația gestului, până când nu văzu un cuțit lucind.

Sări instinctiv înapoi, dar privirea îi rămase lipită de lama ascuțită a metalului strălucitor. Simți ca un ghem interior din cauza fricii, care-i paralizează gândurile și mișcările. Încet, hipnotizând-o, Guido se mișca spre ea. Toată concentrarea ei era îndreptată spre lama subțire ce se mișca amenințător în fața ei.

Guido rânjea, bucurându-se de frica ei, jucându-se cu ea în timp ce tăia aerul cu cuțitul. Saffron se întoarse, gata de fugă, eli-

berându-se din starea de paralizare, dar Guido trase de ea.

— Guido !

Tăcerea fu străbătută de o comandă scurtă, iar capul lui Saffron se întoarse în direcţia măslinilor unde îl văzu pe Nico fugind spre ei, cu faţa schimonosită de furie.

Sosirea lui îi dădu curaj lui Saffron să lupte pentru a se elibera de Guido, dar îi judecase greşit reacţiile precum şi furia declanşată de apariţia neaşteptată a lui Nico. Bombănind sălbatic, îşi îndreptă cuţitul spre ea, sfâşiindu-i prosopul şi trasând o linie roşie care în curând se lăţi şi începu să picure. Ultimele cuvinte pe care Saffron le auzi fură :

— Pietro, ia-l pe Guido din faţa mea, sau nu răspund de ceea ce o să i se întâmple.

Când îşi reveni, era aşezată în Land Rover, cu cineva alături — Nico, realiză ea, stând în scaunul de lângă şofer. Acesta se certa cu Olivia, a cărei voce era stridentă, în timp ce-l întreba furioasă :

— De ce trebuie s-o iei cu tine în oraş ? Este doar o zgârietură, asta-i tot !

— E ceva mai mult decât atât, Olivia, ripostă el. Noi nu vrem ca să moară din cauza unei infecţii, şi apropo de subiect, ce făcea ea singură cu Guido ? Vreau explicaţii clare...

— Mai bine ar fi s-o întrebi pe ea şi nu pe mine, îi sugeră Olivia veninos. Caro, la-

să-mă să mă descurc eu cu rana ei... Dacă ea o să încerce să scape când o să ajungeți în oraș ?

— N-o să îndrăznească, îi spuse Nico Oliviei, cu o siguranță care o făcu pe Saffron să se cutremure și să-și țină ochii închiși. Trebuie ca rana să i se vindece. Poate are nevoie să fie cusută. Nu ne este de nici un folos, moartă. Tatăl său cere dovezi că ea trăiește. Până nu le primește, nu ne va trimite banii.

— Nu ne-ai spus nimic despre asta, înainte.

Saffron recunoscu vocea lui Pietro, care îngăima aceste vorbe.

— Ne-ai spus că totul decurge conform planului, continuă el.

— Așa este, dar voi nu sunteți atât de neexperimentați în astfel de treburi ca să nu realizați că oamenii de afaceri versați trebuie convinși cu argumente. Dacă aș fi în locul lui și eu aș cere probe referitoare la existența fiicei mele.

— Și cum ai să faci asta ? întrebă Olivia.

— Va citi o bucățică din ziarul de dimineață... asta îl va convinge.

— Și atunci o să ne trimită banii ? De aceea a trebuit s-o ținem vie ?

Nico insistase, deci ! Însemna că ceilalți vruseseră să-i facă de petrecanie ? Lipindu-și

faţa care ardea de scaunul tare, Saffron se prefăcu că nu şi-a revenit încă.

— Este cel mai înţelept lucru pe care trebuie să-l facem, sună vocea lui Nico, plină de convingere... Roma mi-a spus că sunteţi experimentaţi în astfel de probleme, adăugă el, dar constat că sunteţi mai puţini pregătiţi decât mă aşteptam. O să le raportez asta, după ce misiunea va fi îndeplinită. Guido mi-a mai nesocotit instrucţiunile şi altă dată.

Chiar fără a-i privi, Saffron putea să spună cu precizie că Olivia şi Pietro stăteau pleoştiţi sub dojana cuvintelor, şi chiar dacă era într-o situaţie disperată, nu putu să nu se minuneze de controlul pe care Nico îl avea asupra situaţiei şi a bandei. Îi mânuia ca pe nişte păpuşi, chiar dacă fiecare dintre ei era periculos. Dorinţa nebună de răzbunare, care până acum o ţinuse să nu-şi piardă minţile, începea să-i displacă, pentru că începea să realizeze că acest om era perfect apărat împotriva a orice i s-ar fi putut întâmpla. Fiecare om are un punct vulnerabil, dar ea ştia că i-r fi trebuit o viaţă întreagă ca să-l găsească pe acela al lui Nico.

Când Nico, în final, porni motorul, vibraţiile acestuia precum şi hurducăiturile de pe drumul de ţară, îi provocară fetei o asemenea durere, încât îşi pierdu cunoştinţa din nou

și nu-și reveni decât atunci când ajunseră la șosea.

— Cum te simți ?

Nico oprise Land Roverul și o privea. Ea încă își strângea inconștient rămășițele prosopului, în jurul corpului și el, ca și cum ar fi observat asta pentru prima oară, se încruntă.

— Uite, îi spuse el, scoțându-și cămașa, mai bine te-ai îmbrăca cu asta. Se întoarse spre spatele mașinii și scoase o pereche de blugi curați pe care i-i întinse... Ia și ăștia, sunt cam mari, dar înseamnă mai mult decât nimic. Ce s-a mai întâmplat ? o întrebă el, în timp ce ea se uita năucită la pantaloni... Nu te îmbraci cu ei pentru că sunt ai mei... preferi să rămâi goală ?

— Aș... aș vrea să te întorci.

O durea să spună aceste vorbe, simțindu-se ca și cum întreg corpul îi este la fel de fragil ca un pahar de sticlă pe care-l poți sparge ținându-l doar în mână.

Spre surprinderea ei, Nico se întoarse precum îi ceruse și, în timp ce încerca să se îmbrace, rana continua să sângereze. Nico îi spuse cu o voce metalică :

— Cred că ești conștientă de ceea ce s-ar fi petrecut, dacă nu s-ar fi întâmplat ca eu să mă întorc din cauza unei pene de cauciuc.

Nu se știe de unde, găsi curajul să-i răspundă :

— Da, Guido m-ar fi violat.

— Violat ? Nu așa am înțeles eu. După Olivia, tu ți-ai căutat-o cu lumânarea.

— Nu este adevărat !

— Nu ? N-o să-mi spui că nu știai că te dorește...

— Eu... știam, răspunse ea cu o voce sfârșită.

Totuși, nu avea de gând să-i spună cum o păcălise Olivia și o să-l lase să creadă ce dorește. Nu-i păsa !

— Știai și totuși l-ai provocat, umblând în fața lui, așa ?... Tonul aspru și cinic al vocii lui o făcu să se înfioare... Ce credeai că este el ? continuă Nico mânios... unul dintre curtezanii tăi ? Să clarificăm lucrurile ! Să-l asemuiești pe Guido cu un animal din junglă, este o nedreptate, el este mai curând un adept al marchizului Sade. Totuși, nu sunt atât de naiv ca să nu știu că există femei care preferă acest tip de bărbați.

Nico se opri și o privi pe Saffron care tremura :

— Bine, bine, nu ești o astfel de femeie, dar știu că ești destul de experimentată ca să recunoști genul, și din acest motiv, n-ar fi trebuit să-l încurajezi pe acest individ.

Să-l încurajeze ! Ochii i se umplură de lacrimi pe care nu şi le mai putea opri.

— Nu l-am încurajat ! îi spuse ea furioasă.

— Nu ? se strâmbă el sardonic. N-am auzit chiar aşa. Ştii foarte bine ce efect poate avea trupul tău gol asupra unui bărbat... de piatră să fi fost şi tot ar fi reacţionat şi totuşi, ţi-ai dat aere...

— Mi-am dat aere ?

Uitându-şi durerea provocată de rană, se forţă să se îndrepte.

— Mă spălam în râu şi credeam că Olivia este pe mal. Şi n-aveam de gând să apar goală, termină ea într-o explozie de furie, care o lăsă în final palidă şi tremurând din tot corpul de scârbă... Sau la tine nu contează ce spun eu ?

Pentru moment, sclipirea scurtă de veselie din ochii lui, îi aminti de seara când îl cunoscuse.

— Aşa deci... spuse el încet. Credeam că tu ai fost de vină în dimineaţa asta. Totuşi, ca răspuns la întrebarea ta şi pentru propria mea apărare, tot ceea ce pot să-ţi spun este că o femeie încă n-a reuşit să comită un viol asupra unui bărbat. Când se va întâmpla asta, să ştii că se va produce egalitatea dintre sexe, dar până atunci trebuie să-ţi accepţi statutul şi faptul că nu, nu contează !

Îi stătea pe vârful limbii să-i spună, așa cum Olivia încercase s-o îndoctrineze cu fiecare ocazie, că unul din principiile organizației lor era totala egalitate, dar pentru prima dată, își dădu seama că în timp ce ceilalți ridicau osanale continue acestor crezuri, Nico niciodată nu încercase să-i imprime convingerile lor și foarte rar făcuse politică. O hârtoapă a drumului o făcu să se lipească de Nico, ceea ce-i provocă durere, golind-o de gânduri, în timp ce încerca să rămână conștientă.

CAPITOLUL 6

Tăietura îi sângeră pe parcursul întregului drum spre oraş. Nico conducea foarte bine şi deşi Land Roverul era un alt fel de mijloc de transport, faţă de elegantul Mercedes pe care el îl închiriase, când o scosese pentru prima dată pe Saffron, în timp ce treceau pe coasta care conducea spre vila unde stătuse fata, ea-şi aminti fără voie de acele momente şi de emoţiile pe care le încercase.

Toate acele sentimente gingaşe dispăruseră în faţa crudei realităţi. O dată sau de două ori, Saffron se trezi atrasă către Nico, dar slăbiciunea provocată de pierderea sângelui, combinată cu presiunea degetelor de pe braţul său, acţionară ca un întăritor. Partea din faţă a cămăşii împrumutate era acum roşie de sânge şi ea începu să se simtă din ce în ce mai în afara realităţii, în momentul în care intrară în micul oraş prăfuit, atât de tipic italienesc, cu străzile lui înguste, clădiri înalte cu apartamente închiriate, în uşile cărora stăteau bunicuţe care-şi supravegheau nepoţii, impasibile la zgomotul Land Roverului.

Lui Saffron îi tresări inima când intrară în ceea ce părea a fi cel mai sărac cartier al oraşului. Sperase să-l poată preveni pe doctorul ce trebuia s-o îngrijească despre faptul că este captivă împotriva voinţei sale, dar speranţele se năruiră când Nico se opri în faţa unei case părăginite cu zugrăveala scorojită.

— Doctorul Michello a fost odată un chirurg excelent, dar din păcate a început să bea. Dacă te bazezi pe ajutorul lui pentru a evada, dă-mi voie să-ţi spun că-ţi pierzi vremea. O să-i spun că eşti nevasta mea şi rana este rezultatul unui scandal de familie în stil italian. Italia este încă o ţară unde bărbatul deţine supremaţia ; indiferent ce o să-i spui o să fie considerat ca o isterică de femeie şi asta, în cel mai bun caz, în care nu va fi beat. Şi ar fi mai bine să-ţi pui asta pe tine, adăugă el întinzându-i o jachetă verde, de aceeaşi culoare cu ochii lui. Când observă că ea se chinuia ca să se îmbrace, începu s-o ajute ca şi cum ar fi fost un copil, trăgându-i fermoarul cu grijă. Din greşeală, îi atinse sânii şi ea se pomeni cuprinsă de o sumedenie de senzaţii.

Îi era mai frig decât crezuse şi căldura jachetei fu binevenită, mai ales când îşi dădu seama că Nico nu exagerase cu nimic în privinţa doctorului.

În mod deliberat, el o grăbi să treacă prin faţa femeilor ce aşteptau la rând, ţinând-o strâns lângă el pentru a simţi arma pe care o ascundea sub jachetă, şi-l întrerupse pe doctor chiar în mijlocul unei consultaţii.

La insistenţele lui Nico, fură conduşi într-o cameră mizeră de tratament şi lui Saffron i se spuse să-şi scoată cămaşa.

Privi în direcţia lui Nico şi acesta fu obligat să se întoarcă cu spatele, iar doctorul o examină cu o surprinzătoare competenţă.

— Hmm, o tăietură curată, după cum arată şi nu prea adâncă. O să-i dau o pomadă să-şi ungă rana şi nişte pilule pe care să le ia.

Scrise o reţetă pe care i-o dădu lui Nico şi apoi îi spuse lui Saffron cu jovialitate :

— Data viitoare, să nu mai fii urâcioasă cu el, da ?

Se aşteptase ca Nico s-o ducă înapoi la fermă după ce cumpărară medicamentele, dar în loc de asta, parcă în faţa unui mic hotel, ţinând-o strâns de braţ în timp ce o ajuta să coboare.

— O să stăm aici peste noapte, îi zise el. Putem să facem o înregistrare pe care să i-o trimit tatălui tău şi să trecem mâine dimineaţă pe la doctorul Michello ca să-ţi mai vadă rana.

— Nu ți-e teamă că o să încerc să fug ? îl întrebă ea cu amărăciune... numai cu unul singur care să mă păzească ?

— Cum ai putea ? spuse el cu un calm care o înfurie. N-ai bani, nici pașaport, unde să te duci ? La poliție ?... râse... Nu cred...

El își păstrase mâna în interiorul jachetei, ținând-o amenințător de braț în timp ce intrau în hotel și încă o mai ținea strâns de braț când se apropiară de recepționer.

Saffron îl auzi cum închiriază un apartament cu două camere. Într-o tăcere de gheață, mintea ei lucra cu repeziciune, căutând un mijloc de scăpare. Îl auzi cum îi spune funcționarului numele ei și își dădu seama că o înregistrase ca pe nevasta lui. Îl privi indignată, bombănind furioasă în timp ce se îndreptau spre scări.

— N-o să stau în aceeași cameră cu tine... te urăsc !

— Nu fi naivă, o avertiză el cu o voce plictisită... Și nu începe să mă confunzi cu Guido.

Ea se înroși puternic sub privirea lui indiferentă, care o măsură din cap până în picioare. Era încă îmbrăcată cu cămașa și cu pantalonii lui, părul îi era curat, dar tăiat în șuvițe neregulate, fața neavând nici o urmă de machiaj.

— Nu, presupun că ai prefera-o pe Olivia, aprobă ea cu încăpățânare.

El își ridică mirat sprâncenele.

— Așa crezi ? De ce ?

Pentru un moment ea ezită să-i răspundă și apoi izbucni, cu o stângăcie care o înfurie :

— Ei bine, nu este ea... femeia ta ?

— Este ?

O privi din nou și spre surpriza ei, se opri, se întoarse și o conduse spre foaier.

Afară, lumina puternică a soarelui, după umbra răcoroasă din hotel, o orbi pentru o clipă și o făcu să se agațe cu putere de brațul lui. Era ca un fier oțelit, complet nesimțitor și neînstare de a da ceva de la el.

— Unde mergem ?

Crezu că Nico și-a schimbat hotărârea de a rămâne peste noapte în oraș, neasumându-și riscul ca ea să evadeze și se forță să meargă în același ritm cu el, care înainta cu pași mari, ținând-o ca într-o menghină.

Depăși Land Roverul și o duse spre o altă parte a orașului, pe care nu o mai văzuse vreodată. Montenero era un oraș pe care nu-l vizitase niciodată în călătoriile ei spre vila lor. Pentru că se afla în afara drumului obișnuit, nu crezuse că merită să-l vadă, dar acum realiză că vechea lui piață, bisericile și clădirile sale medievale erau adevărate opere

de artă. Nico nu se opri ca să studieze arhitectura, ci o conduse spre un mic grup de magazine așezate într-o parte mai umbrită și se opri în fața unuia dintre ele.

În vitrină se afla o rochie de in, croită sobru și destul de scumpă. Spre surpriza lui Saffron, Nico o introduse în acest boutique, vorbindu-i fetei care venise să-i servească în englezește. Uimită, Saffron îl auzi povestindu-i acesteia că ei sunt doi călători în vacanță, care au ajuns din întâmplare în acest oraș.

— Soția mea... a avut un accident ușor și trebuie să-și schimbe... bluza, explică el și Saffron îl privi stupefiată cum examinează hainele care îi fuseseră puse în față.

Avea un gust excelent, trebui ea să admită, în timp ce el alesese două bluze, una verde-smarald și alta bleu-lavand care i se potriveau de minune, din punct de vedere coloristic.

— Aici avem o fustă care se asortează cu ambele, spuse fata care-i prezentă și o fustă albastră, cu un cordon ce se potrivea unei talii subțiri, ca cea a lui Saffron.

— Le luăm, îi spuse Nico fetei, scoțând o mână de bancnote.

Când fata plecă să regleze plata, Saffron se urni spre ea, dar ca și cum ar fi simțit ce intenționează să facă, Nico îi strânse brațul

și o privi amenințător. Apoi, ieșiră afară în soarele fierbinte. Momentul fusese ratat. Saffron simți cum obrajii îi iau foc și sentimentul de ură îi crește.

Întoarcerea la hotel se petrecu repede și fără alte întâmplări. În interiorul camerei de hotel, Nico îi dădu o hârtie și minicasetofonul pe care mai înregistraseră o dată.

— Citește, îi comandă el lui Saffron, întinzându-i hârtia, cu o față lipsită de expresie.

Pentru o clipă se gândi să refuze, dar inutilitatea gestului o făcu să renunțe. Se cufundă mai adânc în starea de depresie inițială. Citi circa zece minute, după care Nico opri casetofonul, derulă banda și o puse într-un plic.

— Bine... poate asta o să-l convingă pe tatăl tău să se grăbească. Ceilalți au început să devină nerăbdători.

— Ceea ce pe tine nu te afectează, replică Saffron. Mă mir că nu m-ai făcut să gem și să urlu, ca să mărești efectul.

Fu surprinsă să vadă o ușoară înroșire a pielii lui, deci însemna că nu este total invulnerabil. Tocmai deschisese gura să continue, când el, desfăcând pachetele de cumpărături, îi întinse hainele și-i arătă baia.

Când ești gata, cheamă-mă ca să te ung cu alifiile pe care ți le-a recomandat doctorul.

Saffron îl privi și o căldură curioasă o cuprinse. Tăietura era chiar sub sân și ceva în

interior o făcu să se înfioare, la gândul mâinilor lui Nico pe pielea ei.

— Pot să mă ung și singură, spuse ea dintr-o suflare.

Cu sprâncenele ridicate și cu o mină gânditoare, el spuse cu o voce maliţioasă :

— Bineînțeles că poți, dar o să vrei ? Ți-ar putea trece prin cap să nu te ungi ca să te îmbolnăvești și să scapi de noi.

Uitându-se în altă parte, Saffron nu putu să nege că nu-i trecuse și asta prin cap. Dacă era să se îmbolnăvească și să moară, tatăl său, care va cere în continuare probe că este în viață, nu le va mai plăti banii.

— Deoarece nu te cred, trebuie să fiu sigur că procedezi cum trebuie, așa că o să te ung eu însumi.

Intrase în baie, când îl auzi adăugând :

— Îmbracă-te cu fusta și bluza albastră. Vreau să-mi amintesc cât de frumoase picioare ai, precum și... alte părți atractive ale trupului tău.

Saffron nu vroia să-l ia în considerare și intenționa să se îmbrace cu aceleași haine cu care fusese îmbrăcată, dar când ieși de sub dușul fierbinte și îmbrăcă bluza lui, totul se revoltă în ea fiindcă era impregnată cu mirosul bărbătesc al corpului lui Nico. Simțind ca și cum ar arde-o, dădu jos cămașa acestuia și îmbrăcă bluza bleu-lavand, care era o blu-

ză bogată, cu mâneci lungi și se potrivea cu fusta cea amplă.

Rana arăta sângerândă pe pielea bronzată, șuvițele ude din cauza dușului îi înconjurau fața făcând-o să pară și mai fragilă, iar ochii mari erau încadrați în ovalul delicat al figurii.

Când ieși din baie, ea era cuprinsă de o emoție pe care cu greu și-o putea stăpâni. Nico stătea lungit pe unul dintre paturi și citea ziarul. Când o văzu, se ridică în picioare și ochii lui începură să-i cerceteze rotunjimile feminine, atât de delicate în bluza și fusta cea nouă.

— Îți stă bine, îi spuse el într-un târziu, dar cred că trebuie să-ți scoți asta, ca să-ți pot umbla la rană.

Se apropie de ea și începu să-i desfacă bluza înainte ca Saffron să-l poată opri. Ea se înroși și se dădu înapoi.

Nico nu-i dădu nici o importanță, o apucă de umăr ținând-o strâns și începu să-i întindă crema peste rană. Degetele lui care de atâtea ori o strânseseră, provocându-i dureri, alunecau acum ușor peste tăietură, într-un fel, reconfortând-o. Începură să o cuprindă senzații periculoase și o stare de moleșeală o învălui.

— Saffron ? își auzi ea numele ca prin vis.

Camera începuse să se clatine în jurul ei și singura realitate pe care o mai percepea erau degetele lui Nico ce o mângâiau ușor și ochii lui întunecați care o priveau cu îngrijorare. Încercă să spună ceva, dar simți cum o cuprinde o stare de moleșeală și apoi Nico și totul dispăru din fața ei ca și cum ar fi fost înghițită de o gaură neagră și adâncă. Apoi simți că se înecă și... că plutește spre ceva cald și sigur.

* *
* *

Când deschise ochii pentru prima oară, Saffron, realiză că se află într-un loc necunoscut. Clipi în lumina ce se strecura printre jaluzele și apoi începu să-și plimbe privirea împrejurul ei. Coșmarul îngrozitor că fusese răpită începu din nou să prindă viață. Se încruntă la auzul apei care curgea în baie, apoi privirea i se opri pe bluza și fusta cu care fusese îmbrăcată seara trecută, acum aranjate pe un scaun, cu grijă. Se trezi complet la realitate și simți cum i se încordează tot corpul sub cearșaful subțire care o acoperea.

Nu-și mai dezlipi ochii de la scaun, nu-și amintea să se fi dezbrăcat singură, ceea ce însemna...

— Bine, deci te-ai trezit.

Înțepeni, conștientă de goliciunea sa sub cearșaful subțire și răbufni fără să se gândească :

— M-ai dezbrăcat ?

— Nu erai în stare și ar fi fost păcat să-ți las hainele să se boțească... Nu este nici prima dată, și mă îndoiesc că ar putea fi și ultima, o ironiză el, deși, în mod normal, femeile mele nu leșină.

Râsul din ochii lui precum și conștiința faptului că îi era prizonieră se combinară într-o furie de nedescris.

— Nu sunt una dintre femeile tale, îl puse la punct... și îți interzic să mă clasifici în acest fel.

Fața lui Nico se înnegri, ochii mărindu-i-se în timp ce se dezlipi de ușa băii începând să se îndrepte încetișor spre pat, fără să-i pese că era acoperit doar cu un prosop de baie peste șolduri. Saffron încercă să-și ia privirea de pe acest corp ce emana atâta virilitate, frumos ca o statuie grecească, cu deosebirea că marmura nu putea să fie atât de caldă și sensibilă la pipăit ca pielea și carnea lui.

— Deci, îmi interzici ?

Stătea în fața patului și Saffron se simți biciuită de furia rece a ochilor lui.

— Mă mir. De ce ? Pentru că nu poți să mă domini așa cum i-ai dominat pe alți iubiți

de-ai tăi ? Sau pentru că mi-ai răspuns senzual, așa cum ei n-au reușit ?

— Nu fă asta !

Vorbele îi țîșniră fără să gândească, gâfâind, în timp ce patul se afunda sub greutatea lui, și el o pironi cu brațele de o parte și de alta a trupului și începu să-i studieze fața roșie.

— Nu ?

Vorbele lui erau pline de o neîncredere cinică și Saffron tresări în timp ce el se apleca spre ea, capul întorcându-i-se nervos într-o parte și alta pentru a scăpa de pedeapsa buzelor bărbătești care vroiau să-i demonstreze că este o mincinoasă. În timp ce acestea se plimbau de-a lungul gâtului, gustându-i dulceața pielii, ea trebui să se lupte cu ea însăși împotriva valului de senzualitate care o cuprindea șocând-o.

— Nu mai fă pe virgina cu mine !

Cuvintele îi erau mai mult ironice decât mânioase și mâna lui se strecurase sub cearșaf pentru a-i desface sutienul. Saffron încercă să protesteze când el dădu cearșaful la o parte, ușor jignită de aprecierea ce se putea citi în ochii săi gri, în timp ce-i cerceta pielea albă, care nu fusese expusă la soare, și sfârcurile rozalii.

— Deșteaptă fată, murmură el... Nudismul total este lipsit de farmec, și neîndoiel-

nic că ai învățat că bărbatului îi place să obțină mai mult decât se poate vedea. Fâșia subțire de pânză sugerează o modestie pe care amândoi știm că nu o posezi și totuși, chiar dacă știu, găsesc că este foarte erotic să cred că văd ceva ce altora le-a fost ascuns... Foarte excitant... reluă el, și degetele începură să-i strângă ușor rotunjimile sânilor, provocându-i senzații ce se revărsau pervers în tot corpul. Împotriva voinței, îi răspundea, și Saffron gândi cu amărăciune că nu mai era nimic de făcut. Era prețul lipsei sale de experiență ; dacă ar fi avut mai mulți amanți ar fi știut cum se păstrează o aparență de nepăsare... oare o femeie experimentată ar fi fost vulnerabilă la mângâierile lui Nico, așa cum era ea ?

— Tremuri.

— Pentru că te urăsc așa de mult, îi zise ea. Te urăsc și te disprețuiesc.

— Da ?

Amuzamentul din voce îi era trădat de furia din priviri și Saffron nu mai avu timp să se minuneze pentru că gura lui coborî spre a ei și mâini puternice îi țintuiră capul ca să nu și-l mai poată mișca. Gemu protestând puternic, încercă să-l împingă, dar Nico era prea puternic pentru ea. Palmele fetei fură capturate și degetele-i răsfirate fură așezate pe pielea lui, care se înfioră la atingerea lor

gingaşă. Împotriva voinţei sale, Saffron simţi că ceva înăuntrul ei se stârneşte şi el, ca şi cum ar fi înţeles mesajul transmis de ea, îşi încetă apăsarea buzelor, transformând-o într-o mângâiere care-i smulse gemete de plăcere, mai ales când coborâră spre decolteu pentru a se îndrepta acolo unde degetele sale îi mai mângâiau încă sfârcurile sânilor.

Un foc mocnit izbucni în interiorul ei şi o dorinţă febrilă îi străbătu întreg trupul. Sub buzele ei, pielea lui era sărată şi virilă şi părea extrem de vulnerabilă. Putu să vadă cum i se întunecă faţa şi ochii, de dorinţa de a o poseda.

— Nico...

Numele lui îi scăpă într-un murmur, ca o rugăminte de îndurare şi de împlinire a dorinţei, dar un şoc de nemulţumire o parcurse, simţind cum el o îndepărtează încetişor.

— Ai face mai bine să te îmbraci. Trebuie să ne întoarcem.

Modul în care el pronunţase cuvintele precum şi răceala cu care îi întoarse spatele îndepărtându-se, o făcură să se simtă ca şi cum ar fi primit o palmă. Vroia să ţipe şi să urle pentru... Pentru ce ? se întrebă ea năucită ; pentru că el nu-i potolise nevoia nebună pe care trupul ei o simţise pentru al lui ? Simţi o stare de leşin la stomac. Ce fel de femeie era ? Întotdeauna fusese mândră de tăria ei,

de refuzul de a face dragoste de dragul senzației și iată, acum suferea de o adâncă stare de frustrare din cauza unui bărbat pe care-l ura și disprețuia în același timp. Ce i se întâmpla ? Citise povestiri despre relații intense și pline de amărăciune ce se stabileau între capturator și victimă ; probabil asta simțea ea pe propria ei piele. Se uită pe furiș printre gene spre spatele impasibil al lui Nico și se cutremură constatând cât de tare îi trezise acesta simțurile. Înainte, trupul bărbătesc nu o atrăsese în nici un fel ; acum tânjea după atingerea pielii netede și a mușchilor încordați de o dorință la fel de mare ca a ei ; și totuși îl ura... Ar fi trebuit să se dispreţuiască, dar sentimentul pe care i-l provocase respingerea lui, era de frustrare...

El se aplecă, își luă cămașa și și-o trase, și apoi mâinile i se îndreptară spre prosopul ce-i înconjura șoldurile. Saffron își linse buzele uscate, ochii săi fiind fascinați de frumusețea acestui trup.

— Te crezi la vreun spectacol ?

Duritatea cuvintelor o treziră la realitate și oftând dureros își întoarse privirea.

— Ia-ți astea și îmbracă-te !

Se întoarse la timp pentru a-și prinde hainele pe care el le aruncă spre ea și se înroși când își dădu seama că mișcându-se se dezgolise până la jumătate. Se părea că pe el

nu-l interesă acest lucru şi ea se grăbi să-şi tragă fusta şi bluza spre ea, grăbindu-se spre baie, în momentul în care el se întorsese cu spatele.

Când ieşi din baie, observă că în cameră fusese adus micul dejun. Cafeaua era delicioasă, după dejunurile pe care le luase la fermă, şi ea bău câteva ceşti înainte de a-şi da seama că Nico o aşteaptă. În mod absurd, vroia să prelungească acest timp împreună cu el, dar nu era nimic neobişnuit în faptul că îi era silă să se întoarcă la fermă. Se cutremură la gândul acesta, amintindu-şi ce o aştepta acolo.

— Haide. O să te duc la doctor şi vreau să expediez această bandă înregistrată tatălui tău. Până acuma a făcut tot ceea ce i-am spus şi spre binele tău, vreau să sper că va continua tot aşa.

Doctorul îi privi tăietura şi-i spuse lui Nico că se vindecă bine. Insistase ca să intre cu Saffron în camera de tratament, spunându-i că doctorul nu va găsi nimic dubios în acest fapt.

— Bărbaţii italieni, care-şi lasă nevestele singure cu alţi bărbaţi, sunt disprețuiţi. Doctorul va înţelege repede de ce nu vreau să-l las singur cu frumoasa mea soţie.

În mod ciudat, aceste cuvinte o răniră mai mult decât orice. Ştia că nu arată bine cu părul ciopârţit şi faţa lipsită de machiaj ; nu

era nevoie ca Nico să pună sare peste rană şi să-şi râdă de lipsa ei de feminitate.

Odată ieşiţi, el îşi îndreptă paşii spre piaţeta unde-i cumpărase hainele, cu mâna strâns încleştată pe braţul ei. Pe sub gene, Saffron îl observa, întrebându-se datorită căror motive ajunsese el în situaţia de faţă. Era foarte bine educat şi inteligent ; vorbea engleza curgător şi nu era atât de schimbător ca un italian sadea. Asta îl făcea ca să-i ţină în frâu pe ceilalţi membri ai bandei şi să se autocontroleze, calităţi de conducător la care se adăugau farmecul şi isteţimea sa. Un astfel de om ar fi făcut o carieră strălucită în atâtea domenii şi totuşi, ce-l ţinea în afara legii ? Era fiorul pe care-l simţea la contactul cu primejdia sau, pur şi simplu, banii ? Răspunsul la toate acestea nu-i va fi cunoscut niciodată, decise Saffron, în timp ce el o făcea să intre într-o clădire micuţă ce aparţinea poştei.

Urmărindu-l cum completează formele de expediere a benzii, o năpădi un dor de casă. Ochii i se umplură de lacrimi şi spre necazul ei, începură să-i curgă pe obraji.

— Poftim !

Luă batista pe care el i-o întindea şi-şi şterse ochii, iar când vederea îi deveni clară, văzu doi ofiţeri de poliţie care intrau în clădire. Nico o lăsase din mână atunci când ea

își stersese ochii și ea începu să fugă, acționând impulsiv, cu toate speranțele îndreptate în a-i ajunge pe polițiștii de la ușă.

Câștigase câteva secunde față de Nico și pentru moment se gândi că este suficient. Fiind micuță putea să se strecoare printre ceilalți clienți, ceea ce el nu era în stare, dar tocmai când își atingea ținta, îi simți mâinile înlănțuind-o, trăgând-o înapoi ; fața lui era o mască de furie, atunci când o întoarse brusc spre el, încât aproape își pierdu echilibrul.

Polițiștii se opriră în loc ; câțiva oameni priviră scena. Saffron deschise gura pentru a striga după ajutor, dar țipă de durere când mâna lui Nico îi atinse fața cu putere, pălmuind-o.

Era a doua oară când o pedepsea fizic și cu toate că durerea nu fusese prea mare, șocul o reduse la tăcere.

— A văzut un alt bărbat, le explică el curioșilor și poliției. Era vărul meu și bineînțeles când i-am spus că se ține cu el a negat, deși tot satul i-a văzut împreună.

Polițiștii râseră și făcură un comentariu care-i coloră obrajii lui Saffron ; umorul lor vulgar nu era pe placul ei. Desigur, Italia era o țară unde domina bărbatul, își aminti ea cu amărăciune, și acesta putea să-și bată nevasta în public fără grija că ar putea interveni cineva și, mai ales în Italia de sud, mai

puţin evoluată ca cea de nord, unde nevasta era privită ca o proprietate a bărbatului.

Strângând-o dureros, Nico o scoase afară şi nu se opri până nu făcură colţul din apropierea Land Roverului.

— Mai încearcă o dată figura asta şi în loc de palma mea o să te trezeşti cu un glonţ. M-ai scos din sărite ! Ce credeai c-o să obţii ?

— Cel mai preţios lucru din lume, îi spuse Saffron cu încăpăţânare... libertatea.

— Ăsta este motivul pentru care nu te-ai măritat niciodată ? o întrebă el pe nepregătite... pentru că „libertatea" înseamnă aşa mult pentru tine ?

Saffron tresări :

— Nu cumva eşti prea naiv ? îl ironiză ea, salvându-şi mândria rănită în urma jignirii din întrebarea pe care i-o pusese... Dacă o femeie vrea, poate să-şi acorde toate libertăţile dorite chiar şi după căsătorie, în zilele noastre...

— Aşa deci... se zburli el, se pare că n-ai găsit pe cineva care să vrea să te ia în aceste condiţii... Stricată cum eşti...

— Stricată ? N-ai auzit niciodată despre egalitatea sexelor ? îl întrebă ea. Nu toţi bărbaţii vor virgine timide în paturile lor !

— Nu în paturile lor, o aprobă Nico suav, dar când este vorba de neveste... e o altă treabă.

Aroganța lui o înfurie ; ar fi putut să-i spună că nu s-a măritat pentru că visase să găsească un bărbat pe care să-l respecte tot atât de mult cât să-l și iubească ; un bărbat care să fie bărbat și să o încurajeze și pe ea în a fi femeie, fără să o domine și să încerce să o pună într-o situație de inferioritate... Începuse să creadă că astfel de bărbați nu există.

Drumul spre fermă fu lipsit de evenimente. Cu fiecare kilometru care o apropia de închisoarea ei, Saffron simțea cum îi crește senzația de groază și nu se mai putea gândi la nimic altceva decât la propria ei moarte.

Viața ei va dura numai până când tatăl său va face rost de banii pentru răscumpărare, era sigură de asta. De îndată ce ei vor ști că suma va fi plătită, o vor înlătura fără cruțare. De ce ar mai fi lăsat-o să trăiască... să-i poată identifica mai târziu ? Probabil ei credeau că ea este o nebună, gândi cu amărăciune fata, mai ales Nico, ce se distra pe socoteala ei, jucându-se cu simțurile ei, deși știa cu precizie care îi va fi soarta.

Olivia îi salută cu răceală. Pe obrazul lui Guido se vedea urma loviturii și îi privi cu o ură sălbatică, ce-i mări frica lui Saffron. Doar Pietro părea neschimbat.

— Ai trimis banda înregistrată ? întrebă Olivia cu brutalitate.

În acest timp, îi cerceta faţa lui Saffron, căutând să desluşească ceva ce aceasta nu ştia şi de fapt nici nu-i păsa. Observase fusta şi bluza pe care le purta şi adăugă cu agresivitate :

— Ai lăsat-o să se ducă singură la magazin ? Ţi-ai asumat acest risc sau cumva ea are anumite motive de a sta cu noi, pe care nu le ştim ?

Saffron se înroşi, deşi era hotărâtă să nu reacţioneze la răutăţile celeilalte fete.

— Nici unul, o puse Nico la punct, fără s-o privească pe Saffron. Lucrurile pe care le purta erau practic zdrenţuite, adăugă el înainte ca Olivia să poată obiecta. Am hotărât să i le schimb pentru a nu atrage atenţia asupra noastră. Nimeni nu se miră de doi străini care-şi petrec vacanţa, dar vederea unui bărbat cu o fată în zdrenţe alături de el, ar fi putut fi remarcată de cineva.

Era clar că Oliviei nu-i convine situaţia şi tot atât de clar că nu mai are argumente să-i riposteze lui Nico. Nici Saffron nu mai avu nimic de zis.

Când se trezi a doua zi, Saffron se simţi răvăşită de sentimente contradictorii pe care nu şi le putea controla. În ochii lui Nico zărise în acea dimineaţă mânie amestecată cu ceva ce nu-şi putea explica — un fel de admiraţie faţă de ea însotită de un soi de auto-

mulțumire. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi crezut că regretă faptul că luase parte la răpirea ei — dar totuși, ea nu putea să fie prima victimă cu care el avusese de-a-face ; nu se putea minți cu gândul că sentimentele față de ea fuseseră altele decât cele pe care le avusese pentru celelalte victime.

Masa de seară se petrecu într-o tăcere mormântală, cu Olivia care se uita când la Nico, când la Saffron, cu furie și îndoială. Se pare că Nico era conștient de ceea ce simțea italianca, gândi Saffron, dar nu dădea nici o importanță acestor priviri. Se miră de atitudinea lui, mai ales că în calitate de conducător el trebuia să întrețină relații amicale cu ceilalți membri ai bandei. După ce masa se sfârși, Saffron observă cum Olivia se duse drept spre Guido și amândoi începură să discute cu voce joasă, în timp ce Nico citea ziarul pe care și-l cumpărase din oraș și Saffron curăța masa sub ochii vigilenți ai lui Pietro.

— Lasă asta, îi spuse Nico, după ce ea terminase vasele de spălat și începuse să le șteargă. Olivia și Guido se pot ocupa de ele, spuse el azvârlind o privire necruțătoare înspre cei doi. Cum îți mai este rana ? Ți-ai luat medicamentele ? întrebă el brusc.

Ea afirmă, dând din cap. Rana era pe cale de vindecare, dar aparenta grijă a lui Nico o

enervă. Pentru ce îi purta atâta de grijă ? Încerca s-o inducă în eroarea de a crede că-l interesează, pentru a-şi atinge cine ştie ce scop viclean ? Încerca s-o facă să aibă încredere în el, ca să poată apoi s-o distrugă ? se întrebă ea cu amărăciune.

*

* *

Trecuseră patru zile de când Nico o lua e cu el în oraş şi Saffron începu să descopere că starea de spirit a celor care o răpiseră se schimba în mod periculos. De câte ori îi elogiau organizaţia lor, nu ratau ocazia de a aduce în discuţie cultura fetei, cultură pe care plănuiau s-o distrugă în noua societate pe care doreau s-o instaureze. Cel mai mult o îngrozea ura pe care o aveau împotriva bisericii catolice italiene. După ei, biserica era prima ce urma a fi distrusă şi Saffron se cutremură când, într-o dimineaţă, Olivia se întoarse spre ea, spunându-i sălbatic :

— Religia a fost de multă vreme ca un opiu pentru popor. Ei au încercat şi au reuşit să-l facă să creadă că-l aşteaptă raiul şi pentru că în prostia lui, poporul a crezut, a devenit sclavul acestei religii... De ce nu avem încă veşti de la taică-su ? îl întrebă ea pe Nico. A trecut destul timp. Probabil nu ne ia în serios, adăugă ea. Niciodată n-am avut astfel de întârzieri în trecut.

— Acum trăim în prezent, îi spuse el calm... Şi ştii că primim ordine de la Roma. Eu sunt şeful acestei operaţii !

— Olivia are dreptate, i-o tăie Pietro mânios. Poate că a sosit momentul să accelerăm lucrurile. Nu mai putem rămâne mult timp în siguranţă, aici.

— Eu zic că ar trebui să-i trimitem tatălui său ceva care să-i amintească cât de vulnerabilă este fii-sa, propuse Olivia. Poate că am putea să-i amintim despre urechea tăiată, trimiţându-i ceva mai palpabil decât o bandă înregistrată. Băiatul lui Getty a fost imediat răscumpărat după ce familia lui a primit...

— Destul ! Nu mai ascult nimic ! comandă Nico. Eu sunt şeful acestei operaţiuni şi eu voi fi singurul care va decide care va fi pasul următor şi când îl vom face... şi voi, o să-mi ascultaţi ordinele !

După ce-l ascultară, se făcu tăcere şi Saffron simţi cum o apucă un rău de la stomac gândindu-se la ameninţarea Oliviei.

Cum o vor mutila ? Tăindu-i un deget, o ureche ? Gândul era suficient ca s-o facă să simtă o sudoare rece, dar nu vroia să se lase pradă fricii sau să-i dea Oliviei satisfacţia de a o vedea speriată.

Ştia tot ce i se întâmplase nepotului lui Getty ; văzuse în ziare şi-şi aminti comentariile tatălui său, deşi era foarte tânără la

acea vreme. Răpitorii îi tăiaseră o ureche și o trimiseseră familiei. Și nu fusese singurul caz de mutilare. Dar după acestea, ei plătiseră răscumpărarea și el trăise ! Măcar de ar putea evada ! Dar cum ? Știa că o evadare este imposibilă, dar încă năzuia spre ea, era obsedată chiar.

Și acum se afla în fața amenințării pe care Olivia tocmai o făcuse. O îngrozea, adăugând o nouă dimensiune fricii pe care o simțea.

Ziua se târa. De două ori Saffron o văzu pe Olivia, vorbind în șoaptă cu Guido. Plănuiau oare să nu ia în seamă ordinele lui Nico și să-i uzurpe autoritatea ? Observase la Olivia o schimbare, o nemulțumire față de Nico și o împotrivire în a-i accepta ordinele ca o lege. Într-un fel el devenise unicul ei protector împotriva răutății Oliviei și a destrăbălării lui Guido și teama îi creștea de fiecare dată când el dispărea, îngrijorându-se la ceea ce i s-ar putea întâmpla lui. Nu putea, de asemenea, să nu-i pese de amenințarea cu mutilarea pe care o făcuse Olivia, fără consimțământul lui Nico — la urma urmei, ce-ar mai putea face el, odată pusă în practică ? Încercă să nu-și imagineze durerea tatălui său la primirea unei astfel de probe.

Nu putu să mănânce nimic, seara, mișcările fiindu-i dezordonate. O dată sau de două

ori, simți privirea lui Nico ațintită asupra ei, dar refuză să-l privească.

Când el se ridică de la masă, împingându-și nervos scaunul, ochii ei se îndreptară instinctiv în direcția lui.

— Pietro, musafirul nostru arată ca și cum ar avea nevoie de aer proaspăt. Du-te și plimb-o până la râu și înapoi.

— N-o duci tu la plimbare ? întrebă Olivia cu maliţiozitate. Nu-mi spune că te-a părăsit...

Dorința italiencei părea să se fi transformat în neplăcere, într-un interval foarte scurt de timp, reflectă Saffron în timp ce-l urma pe Pietro, sau cumva Olivia vroia să-și mascheze sentimentul de mulțumire ?

Întunericul acoperise totul, dar noaptea subtropicală era blândă și gândul de a fi din nou închisă în mica încăpere, odată plimbarea terminată, îi provoca o senzație de claustrofobie acută. În alte condiții, plimbarea prin livada de măslini spre râu ar fi fost plăcută, dar cu Pietro în spatele ei, gata să sară la orice mișcare greșită, nu mai exista nici o plăcere.

Tot ceea ce poseda era doar o iluzie de libertate și asta nu putea înlocui realitatea. În fața lor, râul sclipea argintiu la lumina lunii și stelele străluceau pe cerul întunecat.

Saffron se plimbă pe malul râului o bună bucată și se opri brusc, văzându-l pe Nico venind din direcția opusă

Evident că şi el vroia să respire aer curat, dar spre deosebire de ea, era liber să facă tot ceea ce dorește. Buzele i se strânseră cu amărăciune.

— Pietro, vreau să te uiți puțin la Land Rover, îi spuse Nico celuilalt bărbat, când ajunse în dreptul lor. S-a încălzit prea tare motorul.

— O să fac o probă, făcându-l să meargă, îi sugeră Pietro, şi o să mă ocup de asta mai serios, mâine dimineață.

— Bine. Nu putem risca să rămânem fără el.

În timp ce Pietro dispăru în întuneric şi ei rămaseră singuri, pe Saffron o apucă o reținere curioasă. Privi peste râu, amar nemulțumită de atingerea lui Nico pe brațul său şi de faptul că-i spunea că sosise timpul să se întoarcă. În spatele ei se afla ferma şi închisoarea, în fața ei, râul şi apoi, libertatea.

Un instinct, care-i înlătură orice urmă de teamă, răbufni din interiorul ei şi fără să-şi dea seama ce face se întoarse şi o luă la fugă, nu spre fermă, ci undeva departe de ea, fără nici un plan în minte, ci doar cu o dorință disperată de a fi liberă.

Îl luase pe Nico prin surprindere şi-l auzi alergând în urma ei, dar forțându-se să nu-l audă, îşi continua cursa. Cu inima spărgându-i pieptul, îşi încordă voința şi prinse o vi-

teză pe care nu o mai cunoscuse din timpul când fusese elevă şi participase la întreceri. Captivitatea forţată o făcuse să-şi piardă din greutate, ceea ce îi crea un avantaj ; Nico era puternic şi avea forţă şi curând, îl auzi că i se apropie din spate.

Chiar şi aşa, ştiind că nu are scăpare, refuza să se predea, obligându-şi corpul să reziste, nedând atenţie faptului că era pe punctul de a leşina. Singurul gând ce o anima era nevoia de a scăpa, de a intra în pământ şi a se amesteca cu el... de a fi liberă !

CAPITOLUL 7

Deodată începu să cadă... să cadă, să atingă pământul cu o bufnitură surdă, care o făcu să țipe printre dinți. O greutate o ținea fixată de pământ. Își ridică fața într-un gest de sfidare și începu să privească înaintea ei, acolo unde râul curgea liniștit printre maluri.

— Proasto !

Etichetarea cea aspră fu lanstă cu mânie. Trăgând cu greu aer în plămânii ei torturați, Saffron zăcea inertă, în timp ce Nico o întorcea pe spate, cu mâinile atârnând moi de o parte și alta a corpului, întreg trupul fiindu-i scuturat de spasme.

— Ce sperai să obții ?

— Libertatea !

Cuvintele fuseseră rostite cu durere și pe față, la lumina crudă a lunii, i se putea citi sfidarea. Deasupra ei, îl auzi pe Nico înjurând și apoi, spre surprinderea ei, el îi luă fața în mâini și începu s-o sărute cu o pasiune care fu transmisă și corpului ei, făcând-o să se simtă ușoară și receptivă la atingerea lui. Nu era o îmbrățișare oarecare, ci una a unui bărbat al cărui autocontrol dispăruse pentru

a se transforma într-o dorință nebună pentru ea și... Saffron își dădu seama de asta. Luna se ascunse în spatele unui nor ; cu simțurile ascuțite la maximum, ea putea auzi susurul apei, șoaptele nopții ce-i înconjura și ceva zvâcni înăuntrul ei, o nevoie disperată de a cunoaște plăcerile vieții înainte de a fi prea târziu ; fără să se gândească, renunța la întregul cod moral al vieții sale. Dacă era să moară, mai întîi trebuia să cunoască viața ; să cunoască dorința și posedarea de către un bărbat, chiar dacă acesta era cel care o răpise, sau cel puțin așa dorea trupul său și ea nu se mai putea lupta cu ea însăși. Faptul că se găsea aici cu Nico era ca un soi de fatalitate, ca și cum totul ar fi fost programat cu mult timp înainte și nu se mai putea face nimic.

Brațele ei îi înconjurară umerii și gura i se deschise pentru a-i primi sărutul. Îmbrățișarea lui era clară ; era aceea a unui bărbat care ajunsese la punctul unde nimic nu mai conta în afară de satisfacerea nevoii de a poseda femeia. Saffron simți asta după febrilitatea cu care o săruta și după felul în care picioarele lui o țintuiau la pământ.

Nasturii bluzei se desfăcură sub degetele sale nerăbdătoare, și noua Saffron, care se născuse în momentul de răzvrătire împotriva lui, când încercase să scape de el, se simți străbătută de extaz, atunci când el îi expuse

trupul la lumina lunii, studiindu-l cu aviditate în tăcerea nopții care-i înconjura.

— În lumina asta, pielea ta pare a fi de alabastru, murmură el cu pasiune. Ai putea fi model pentru statuia Dianei. Dar carnea ta este caldă și seamănă cu o piersică coaptă și doar privindu-te simt în mine o dorință păgână să te ating și să gust din tine.

Își aplecă fața și ceva dulce și languros începu să străbată vinele fetei, când el își atinse limba de sfârcurile sânilor ei, începând să le sugă ușor. O senzație delicios de plăcută o cuprinse provocându-i o încordare a mușchilor, și un impuls pe care nu și-l reținu, o făcu să-și bage degetele în părul des și negru, făcându-l pe Nico captiv al sânilor ei.

Dar un ușor tremur al corpului îi trădă reacția lui Nico, și căldura emanată de pielea lui, precum și geamătul care-i scăpă printre buzele ce se mișcau flămânde peste pieptul ei, îi arătară lui Saffron că nu este singura cuprinsă de dorință, în magia acelei nopți.

Când Nico îi scoase fusta, simți o plăcere și mai mare, deoarece se găsea astfel în contact mai strâns cu trupul lui. Și ea-i desfăcuse cămașa, dar când el se dezbrăcă complet, dându-și jos pantalonii, lui Saffron i se tăie respirația la vederea perfecțiunii corpului său de bărbat.

— Nu te mai uita la mine, mângâie-mă, îi șopti el cu voce joasă, aplecându-și corpul ca să-l întâlnească pe al ei, încercuind-o cu brațele în timp ce gura lui îi cerceta moliciunea pielii. Barierele de jenă și lipsă de experiență fiind înlăturate, răspunsul ei fu total, buzele-i tremurânde se lipiră de pielea bărbătească ce se înfioră la atingerea lor, provocând-o prin asta să continue.

Ceva din dorința lor reciprocă îi transmisese lui Saffron nevoia de a răspunde febril ; o necesitate de a sorbi adânc, știind că cupa vieții îi va fi smulsă, înainte ca ea măcar să fi gustat deplin din vinul dulce-amar al drágostei.

Simți întreaga greutate a lui Nico deasupra ei, încordarea mușchilor și excitarea sa extremă.

— De ce ? întrebă el încetișor, lângă buzele ei. De ce acum și nu înainte ?

Înțelese ce vroia el să spună și cum nu mai exista nici o barieră între ei doi, putea să-i răspundă sincer.

— Poate pentru că vreau să cunosc tot ceea ce-ți poate oferi viața, înainte de a fi prea târziu.

Îl simți cum se oprește, scrutează întunericul, apoi îi întoarse fața și începu s-o cerceteze în lumina lunii, bucățică cu bucățică, cu ochii reci și prudenți.

— Cred că te-am auzit, dar mai spune-mi o dată, ca să nu cred că mi-a jucat vreo festă imaginaţia.

Ezitând, Saffron îi repetă. După ce termină se lăsă o tăcere adâncă. Şi apoi Nico îi spuse cu o voce lipsită de expresie :

— Încerci să-mi spui că eşti încă virgină ?

— Şi dacă sunt ?

De ce-i tremurase vocea, pronunţând aceste cuvinte ?

El dădu din umeri şi se îndreptă, aşezându-se cu spatele la ea ca să nu i se poată citi expresia de pe faţă. După aceea îşi trase pantalonii.

— Auzisem multe despre tine, spuse el crispat, dar ceva îmi spune că nu minţi. Cu adevărat asta vrei acum ? o întrebă el scurt. O relaţie pur şi simplu, fizică, cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoşti ? Dacă-i aşa, de ce n-ai vrut înainte ? De ce acum ?

— Pentru că eşti aici, îi răspunse Saffron calm, bucuroasă că întunericul îi ascunde faţa.

De fapt nu acesta fusese răspunsul pe care vrusese să i-l dea. Ca şi cum ar fi citit prin ea, Nico o întrebă, în timp ce se îmbrăca :

— Dar la fel sunt şi Guido şi Pietro, îi răspunse el plat. Vrei să spui că ţi-ar fi fost la fel cu oricare din ei ?

Așa ar fi vrut să spună, dar buzele n-o lăsau să mintă. Nico se întoarse și o studie, așa că ea negă din cap, fără să vorbească.

— Saffron.

El îi puse mâinile pe umeri și se uită în jos spre fața ei.

— Poți să fii inocentă și naivă, dar nu într-atât încât să nu realizezi adevărul celor pe care ți le voi spune. Situațiile ca cea de față acționează în mod neobișnuit asupra oricui, forțându-i emoțiile și simțurile și canalizându-le într-un mod în care nu sunt canalizate de obicei — la fel ca și tot ceea ce s-a întâmplat în seara aceasta, zise el, după care făcu o pauză și pe față i se zări o grimasă de neplăcere.

Simțind că este respinsă, se simți rănită și înțelese că el nu o să mai facă dragoste cu ea.

— Dacă nu m-ai dorit, de ce ai început să mă faci să cred că vrei să faci dragoste cu mine ? reuși ea să spună, călcându-și pe mândrie și încercând să nu-l privească în ochi.

— Vroiam, fiindcă îmi închipuiam că ești o femeie de lume, o corectă Nico brutal... nu un copil lipsit de experiență care vrea să se folosească de mine pentru educația sa sexuală.

Ar trebui să-mi fii recunoscătoare, adăugă el cu duritate... În acest fel te salvez de la scopul pe care ţi l-ai propus şi anume, sanctitatea patului conjugal !

— De care nu o să am parte, remarcă Saffron cu amărăciune... În orice caz, nu mă păstram pentru asta.

— Nu ?

Ironia lui o înfurie.

— Nu, îi ripostă ea cu putere.

— Atunci pentru ce, sau mai curând, pentru cine ?

Pentru o clipă, ea fu tentată să nu răspundă, dar ceva în interiorul său o îndemna să-i destăinuiască cele mai intime gânduri şi sentimente, aşa că, spuse cu o voce ezitantă :

— Cineva pe care să-l respect şi în care să am încredere tot atât de mult cât să-l doresc şi fizic şi care să simtă în acelaşi fel ca mine ; o totală comuniune a minţii şi a corpului, o...

— Un suflet geamăn, adăugă el sec. Realitatea este foarte departe de idealul tău, sau ar fi fost dacă nu m-aş fi oprit la timp. Oh, continuă el neprimind nici un răspuns, doar n-o să-mi spui că inima ta de fecioară mă plasează în rolul iubitului perfect, un cavaler alb, strălucitor, a cărui perfecţiune se apropie de absolut.

Zeflemeaua lui o biciui, și ea reluă cu amărăciune :

— Dorințele sunt aprinse de diavol și se potolesc...

— Între a muri pură și castă și a face dragoste cu mine, ca fiind primul tău amant, ai ales-o pe ultima, adăugă Nico cu duritate. Crezi că sunt flatat ? Regret, dar trebuie să te dezamăgesc... și acum un sfat : data viitoare când o să răspunzi atât de pasional unui bărbat cu care vrei să faci un experiment, păstrează secretul virginității tale.

— Nico ! se apropie Olivia din întuneric, strigându-l pe nume.

Nico se întoarse și o sculă pe Saffron în picioare. Pielea acesteia se încinse la atingerea lui, dar el părea indiferent la efectul pe care-l produsese.

— Oh, aici sunteți, exclamă cealaltă fată, fără să fie nevoie. Credeam că s-a întâmplat ceva... ați întârziat atât de mult...

— Nu s-a întâmplat nimic, o asigură Nico.

Cuvintele lui erau ca niște cuțite în inima lui Saffron. Într-adevăr, lui nu i se întâmplase nimic, pe când ei... Respingerea lui nu era ușor de suportat, mai ales când venea din partea unui bărbat pe care-l ura și-și jurase să se răzbune.

Confuză și nelămurită din cauza propriilor ei emoţii, începu să se îndrepte spre fermă. Briza rece care-i mângâia pielea transforma dorința pe care o simțise în brațele lui Nico într-un vis... o întâmplare petrecută altcuiva. Părea imposibil de crezut că ea se comportase așa, că răspunsese atât de pasionat și totuși, în adâncul ei, sălășluia un regret dureros, acela de a fi vorbit când nu trebuia... Încercând să-şi înlăture aceste gânduri, intră în fermă şi începu să urce scările spre camera sa, unde se simțea oarecum la adăpost de răutatea și veninul privirii Oliviei, care-i creau aproape o senzație de rău fizic.

— Cât mai trebuie să stăm aici ? o auzi pe Olivia întrebându-l pe Nico, după ce o condusese în închisoarea ei şi coborâse la parter. Cei de la Roma trebuie să fie neliniștiți. Niciodată nu ne-a luat așa mult timp îndeplinirea unei misiuni.

— Nu, confirmă Nico, prinse Saffron din zbor... și niciodată n-ați fost atât de aproape de captură ca data trecută. A fost o prostie să-l omorâți pe John Hunter, așa cum ați făcut. Ați pierdut și răscumpărarea.

— Poliția era cu ochii pe noi, auzi Saffron vocea aproape clară a Oliviei. El ne văzuse și putea să ne descrie și nu ne puteam permite riscul acesta.

Zilele intrară în rutina obișnuită. După micul dejun, Saffron lucra la câmp, întotdeauna, sub ochii vigilenți ai unuia dintre gardieni. Nico își petrecea multe zile în oraș; uneori mergea cu Olivia alteori cu altul dintre ei și Saffron învățase să-și spună că amărăciunea pe care o simțea când îl vedea cu ea, nu însemna nimic. În fond, cum putea să simtă ceva pentru el ? O umilise, îi înșelase încrederea, o rănise fizic și psihic și toate le făcuse în așa fel încât, pentru toate acestea, nu se considera decât ea însăși vinovată.

Astăzi, la orizont se strânseseră nori grei, care anunțau ploaie și în timp ce ziua se târa leneș, tensiunea electrică ce anunța furtuna părea să se fi infiltrat și în interiorul fermei.

Scandalul izbucni când Olivia începu să țipe la Guido și Pietro, în timpul mesei. Pietro nu reacționă, concentrându-se asupra mâncării, dar Guido o apucă puternic de brațe, scuturând-o violent. Olivia îl împinse și tensiunea dintre ei scăzu. În această atmosferă apropiată furtunii, Saffron simți cum rana o doare pentru prima oară. Se vindecase bine, dar bănuia că mai rămăsese o urmă sub sân, tocmai ca să-i amintească ce i se întâmplase, de parcă ar mai fi avut nevoie de așa ceva.

Nico plecase în oraș și pentru că nu mai suporta atmosfera din casă, Saffron ieși afară. Pietro o urmă și se propti de cel de al doilea Land Rover, curățându-și pușca în timp ce o supraveghea — o amenințare tăcută pe care ar fi fost nebună să nu o ia în seamă. Ce repede se adaptează mintea omului, gândi ea în timp ce se îndrepta spre poteca ce ducea spre livada de măslini. Acum nu i se mai părea nimic anormal la vederea armelor sau la faptul că era prizonieră.

Singură în livadă, o asaltară gândurile care nu-i dăduseră pace toată ziua. De ce nu luase tatăl său legătura cu banda ? Pur și simplu nu reușise să strângă o sumă atât de mare de bani, sau Olivia avusese dreptate și lui nu-i păsa dacă se mai întoarce sau nu ? Simți că o înecă plânsul, dar nu se lăsă pradă disperării. Tatăl său o iubea și ea se va agăța de această speranță, n-avea importanță cât.

Lipsa de veşti de la tatăl ei părea să fi afectat nervii tuturor, nu numai pe ai ei.

— Se joacă cu noi, izbucni Olivia uitându-se urât la Saffron... și tu îl încurajezi, Nico. Cu fiecare zi care trece, crește și riscul de a fi descoperiți. Ar trebui să plecăm de aici.

— Nu ! se încruntă Guido la Olivia. Dacă plecăm, atragem atenţia asupra noastră. Trebuie să vedem ce avem de făcut.

— Dar nu putem aştepta la nesfârşit, punctă cu hotărâre Olivia. Trebuie să facem ceva. Sir Richard are nevoie să i se amintească despre pericolul care o paşte pe fii-sa.

Saffron se cutremură vizibil la reînnoirea propunerii de mutilare. Când auzise prima dată se îngrozise şi tinsese, lipsită de speranţă, spre libertate şi de atunci nu mai fusese menţionat nimic.

— Nu ! se auzi vocea abruptă a lui Nico şi pe faţă îi apăru o grimasă.

Era oare supărat pe Olivia fiindcă încerca să-i comenteze dispoziţiile ?...

Schimbul de priviri dintre Olivia şi Guido o făcu pe Saffron să se întrebe dacă nu cumva atacul lor asupra poziţiei de conducător al lui Nico nu fusese dinainte stabilit. Se produsese o sciziune între membrii bandei, mai ales de când Olivia şi Guido făcuseră opinie separată.

— Oricum, trebuie să plec la Roma, anunţă Nico, şocându-i pe toţi. În timp ce voi fi plecat, să nu cumva să faceţi ceva care să ne prejudicieze poziţia. La întoarcere, o să discutăm din nou chestiunea, dacă n-o să avem veşti de la Sir Richard, în tot acest timp. Dacă vreunul dintre voi o să treacă

peste dispozițiile mele, o să aibă de-a-face cu mine — sper că m-am făcut înțeles, da ?

Se părea că nimeni nu clintește și Saffron se miră pentru a nu știu câta oară, de controlul pe care-l avea asupra lor. Pentru o clipă, tânji să-l roage s-o ia cu el, să n-o lase singură cu ceilalți, dar era oare cazul ? Știa că o să refuze, și oricum, era vreo diferență între el și ceilalți ? Singurul lucru prin care se diferenția era o stăpânire de sine mai mare.

O jumătate de oră mai târziu era plecat. Saffron își făcu treaba obișnuită la câmp, păzită de Guido care-i ținu o predică despre racilele societății capitaliste. Îl ignoră așa cum începuse să ignore toate discursurile ce i se țineau. Inițial, îi ascultase cu atenție, încercând să-i înțeleagă, dar faptul că erau orbi în fața lacunelor organizației lor, făcea imposibil orice dialog între ea și ei.

Pierduse din greutate în timpul acestei captivități ; pielea îi devenise și mai bronzată din cauza soarelui și de atâta timp nu mai folosise farduri, că aproape se obișnuise cu figura sa fără rimel și ruj pe buze. Părul său ciopârțit mai crescuse puțin și se încrețea delicat împrejurul figurii, ochii săi părând imenși în ovalul fragil al feței.

— Ești aici ca să muncești, nu ca să visezi !

N-o văzuse pe Olivia apropiindu-se, şi-şi îndreptă spatele dureros, în timp ce italianca păşi spre ea cu o mână în şold şi o mână pe puşcă.

— Poate că pe Nico l-ai păcălit, dar nu şi pe mine, continuă Olivia batjocoritoare. Crezi că dacă împarţi patul cu el o să fie mai îngăduitor cu tine, dar nu ţine ! Chiar dacă o să vrea să te favorizeze, n-o să îndrăznească, Roma nu va tolera. Organizaţia nu-i uită niciodată pe trădătorii din sânul ei şi Nico ştie asta, aşa că nu eşti aşa deşteaptă precum te crezi. Oh, va lua ceea ce-i oferi, şuieră ea, se va bucura de trupul tău şi cu asta basta. Când se va întoarce va vedea lucrurile din punctul nostru de vedere. Mai bine ai începe să te rogi ca tac-tu să facă rost de bani, termină ea ameninţător. Nu te amăgi că lui Nico i-ar păsa de tine. Te disprețuiește pe tine şi genul tău, aşa cum o facem cu toţii.

— Spui asta fiindcă eşti geloasă, replică Saffron.

Spusese cuvintele împinsă de un impuls, dar ştia că ghicise corect şi că împotriva oricărei logici, Olivia era geloasă pe ea.

— Minţi ! se răsti Olivia la ea. Nico se culcă cu tine fiindcă îl priveşti ca o miloagă şi el este totuşi bărbat... dar asta e tot ceea ce eşti pentru el — un trup şi atât !

Saffron reflectă la vorbele Oliviei, mai târziu, în cursul zilei şi se minună ce ar fi făcut cealaltă fată dacă i-ar fi spus adevărul şi anume, că Nico o respinsese, Nico... de ce-i ocupa el majoritatea gândurilor ? se întrebă ea plină de necaz ; mintea ei ar trebui să fie ocupată cu găsirea unei căi de ieşire din situaţia prezentă. Încercă să-şi concentreze gândurile asupra tatălui său, la activitatea lui zilnică, la ceea ce simte şi gândeşte în acel moment. Oare îşi regretă decizia de a nu se fi dus la poliţie sau nu vrea să anunţe cazul, pentru a nu-i prejudicia ei situaţia ? Cum o să facă rost de bani ? Ştia că el nu are prea mulţi bani lichizi şi ca să facă rost de ei însemna să-şi vândă multe din lucrurile la care ţine — colecţia de pictori impresionişti pe care o strânsese cu atâta drag de-a-lungul anilor, antichităţile alese de mama ei, poate chiar şi câteva acţiuni ale companiei... şi astea toate, făcute în grabă, n-o să creeze suspiciuni ?

Furtuna care plutea în aer izbucni în acea seară, atmosfera umplându-se de tunete şi fulgere. Saffron se duse la culcare cu o groaznică durere de cap, bucuroasă să scape de atmosfera de la parter. Guido îi aruncase priviri libidinoase toată seara şi ea se simţise îngrozitor de vulnerabilă fără Nico, fără ci-

neva care să acționeze ca un zid apărător între ea și poftele aţâţate ale celorlalţi bărbaţi.

Zorile aduseră un aer proaspăt, după furtună. Saffron putu să-l audă pe Pietro fluierând pe scări. Când Olivia veni s-o descuie, nu-i mai aduse ligheanul obișnuit, cu apă, și atunci când Saffron comentă, italianca îi răspunse cu mojicie :

— Ce s-a întâmplat, crezi că Nico n-o să te mai vrea dacă nu ești parfumată ? Nico este un bărbat, spuse ea ironic, și preferă o femeie adevărată, nu una răsfățată și răzgâiată ca tine !

Pe măsură ce zilele treceau și frica de a fi descoperiți creștea în sufletele celor ce o răpiseră, Saffron se bucura de tot mai puțină libertate.

— Unde ar putea să se ducă ? întrebă Olivia ironic, atunci când Pietro îi bara drumul spre ușă. Și cum? când tu ești singurul care are cheile de la cel de al doilea Land Rover ? Las-o să se ducă, îi zise ea lui Pietro. Poţi s-o urmărești de aici și dacă încearcă să fugă, împușc-o !

Saffron nu făcu greșeala să cadă în cursă. O atrăgea râul, fără să-și dea seama de ce. Stătu pe loc, uitându-se cum curge. câteva minute, și apoi, într-un impuls neașteptat, își scoase bluza și blugii jerpeliți și intră în apă până la brâu. Visa ca să se simtă din nou

curată, cu toate că de data aceasta se uita cu mare atenție spre mal și nu stătu mult în apă. Nu avea prosop ca să se usuce, dar socoti că soarele îi va usca repede chiloții și sutienul. Îl putea vedea pe Pietro în ușa fermei dar își zise că desuurile ei erau ca un fel de costum de baie și nu-și făcu probleme nici în privința lui Guido, care în acest moment al zilei era probabil plecat în sat după cumpărături. Unul dintre ei mergea zilnic în sat și prezența lor acolo nu isca bănuieli.

Când se întoarse spre fermă, Land Roverul era parcat la locul lui, dar nu se vedea nici urmă de Guido. Crezând că este undeva în vie, Saffron păși fără grijă în casa întunecoasă.

O mână îi cuprinse gâtul, aproape sufocând-o și în nări fu izbită de un miros de usturoi amestecat cu vin. La ureche auzi vocea lui Guido, care o amenință :

— Nu încerca să te lupți !

Și deodată, mâna liberă a acestuia începu s-o pipăie, rupându-i nasturii de la bluză, în graba de a-i atinge pielea. În timp ce simțea că atingerea lui o îngrețoșează, în ochi îi citi o dorință animalică și-și dădu seama că el o așteptase în mod intenționat. Tot ceea ce simțise până atunci în materie de teamă nu era nimic în comparație cu groaza care o încerca acum. Fiecare fibră din ea protesta

și cu ochi de căprioară hăituită văzu cum gura umedă a lui Guido se îndreptă spre a sa.

Saffron se luptă ca un animal prins în cursă, unghiile începură să-i zgârie fața agresorului, dar atacurile acestea nu avură asupra lui Guido decât efectul de a-l distra. Bluza îi fu înlăturată și mâinile lui începură să-i încerce sutienul în timp ce ea se cutremura la atingerea lor. Spre deosebire de Nico, care era un bărbat îngrijit, pielea lui Guido mirosea a sudoare acră la fel ca a unui animal sălbatic. Cuprinsă de o stare vecină cu ameţeala, Saffron îi simţi mâinile pipăind-o şi, cuprinsă de un val de teroare, auzi o uşă care se deschide și apoi, voci.

— Guido, las-o în pace !

„Nico !“ gândi Saffron cu uşurare, în starea de slăbiciune în care se afla, dar Guido, excitat la culme, refuza să asculte ordinul acestuia.

— M-am săturat să te mai aud ! şi cu o mână brutală, Guido o trânti pe Saffron la pământ, cuţitul său apărând ca prin minune în mâna lui, în timp ce avansă spre Nico.

Frica lui Saffron pentru ea însăși scăzu în faţa aceleia care o cuprinse pentru viaţa lui Nico. Era neînarmat, în timp ce Guido avea un cuţit. Ştia, în afara oricărei logici, că nici unul dintre ceilalţi nu-l va ajuta pe

Nico şi că ceea ce se întâmpla în faţa ei era mai mult decât o confruntare între doi bărbaţi, unul cuprins de dorinţă şi celălalt hotărât să o apere. Se cutremură convulsiv, în timp ce cei doi protagonişti se apropiau unul de altul şi mâna lui Guido descrise un arc înainte ca acel cuţit să cadă la pământ.

Saffron închise ochii şi rana de pe piept începu s-o jeneze la amintirea durerii pe care i-o provocase lama cuţitului. Sunetul a două corpuri care se luptă, urmat de un geamăt, o făcu să deschidă ochii, îngrozită de ceea ce ar putea vedea.

Guido era trântit la pământ, la picioarele lui Nico, iar cuţitul zăcea la câţiva paşi mai încolo. Nico respira greu, cu o uşoară tăietură pe obraz. Îşi şterse sângele cu dosul palmei şi-şi trecu degetele prin părul dezordonat. Cu o voce mânioasă, spuse :

— Pietro, ţi-am spus să-l supraveghezi pe Guido. Cât despre tine, Guido, te-am avertizat ce se va întâmpla dacă...

— Nico, fii atent ! ţipă Saffron văzând că Guido încearcă să apuce cuţitul, dar Nico îl azvârli cu piciorul şi cu o privire furioasă îl apucă pe Guido şi-l ridică în picioare.

— Ar trebui să te bat până la desfigurare !

— N-a fost vina lui Guido ! interveni Olivia, apărând la fața locului. Ea l-a ațâțat și l-a încurajat...

— Nu-i adevărat ! Minte ! Cuvintele se formară în mintea lui Saffron, dar nu-i ieșiră din gură. Totul în jurul ei deveni o gaură neagră care o înghiți și nu mai simți nimic.

CAPITOLUL 8

Saffron era aşezată pe patul micuţ din camera ei. Se lăsase întunericul şi ea putea să vadă luna care se zărea prin geamul fără perdele. Îşi reveni şi tot ceea ce i se întâmplase îi veni în minte. Începu să tremure, simţind cum o cuprinde o stare de slăbiciune şi o durere în dreptul gâtului. Şi nu numai gâtul o durea ; avea vânătăi pe braţe şi bluza îi atârna în zdrenţe.

Doamne ! Se cutremură gândindu-se cât de aproape fusese să fie violată. Dacă Nico nu ar fi venit la timp... Nico ! Din ochi începură să-i curgă lacrimi. Se aşeză în pat, cu mâinile strânse în jurul genunchilor, cu obrajii sprijiniţi de ei, încercând să se transforme într-un ghem. Ciocănitura scurtă care precedă deschiderea uşii, îl încordă nervii la maximum. Prinse o frântură din faţa supărată şi încordată a lui Nico, îi zări părul negru care se vedea prin deschizătura cămăşii şi-şi întoarse capul, cuprinsă de ameţeală, sentimentele de orgoliu citindu-i-se în ochii pe care-i închise prea târziu ca să-şi ascundă expresia, faţă de bărbatul care stătea în uşă.

cu un vas într-o mână și cu un tub de cremă în cealaltă.

— Saffron, îi pronunță el numele cu blândețe, ca și cum s-ar fi adresat unei făpturi speriate.

Vocea îi era perfect calmă și liniștitoare în timp ce se apropia de pat, vorbind tot timpul :

— Este totul în regulă. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Vreau doar să mă uit ca să fiu sigur că nu ți s-a deschis rana din nou. O să-ți pun niște alifie peste lovituri. Uite, vezi că nu doare, nu-i așa ? o întrebă el repede.

Ea-l lăsase să-i ia un braț și să-l ungă cu cremă, în acest timp corpul ei fiind foarte încordat.

— Saffron...

Pe gene îi apărură lacrimi și începu să tremure din tot corpul.

— Nu mă atinge !

Ea spusese asta atât de încet, încât el trebui să-și aplece capul ca s-o audă.

— Nu te apropia de mine. Mă simt atât de murdară... atât de murdară...

Începu să se legene dintr-o parte în alta cu ochii lipsiți de expresie și nevăzându-l pe Nico. El o cuprinse cu brațele dar ea se încordă, tremurând încă.

— Saffron, totul este în regulă. N-o să mai pună mâna pe tine din nou. Îți promit... este în regulă. Hai, lasă-mă să-ți dau jos bluza și apoi poți să te speli, o să-ți aduc niște apă. O să te simți mai bine.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă, dar Saffron nu dădu nici un semn că l-ar fi văzut sau auzit. Cu brațele strânse în jurul genunchilor, repeta încontinuu :

— Atât de murdară... atât de murdară...

Când Nico se întoarse, ea continua să stea în aceeași poziție. Cu răbdare, ca și cum ar fi fost un copil, îi desfăcu brațele din jurul genunchilor, îi dezdoi picioarele înțepenite și-i scoase bluza zdrențuită. Deși tresărea la atingerea mâinilor lui când îi atingea carnea învinețită. nu încercă să-l respingă și în timp ce el îi spăla cu grijă pielea, ceva din starea de încordare începu să scadă. Ca și cum ar fi simțit, Nico făcu o pauză, căutându-i privirea, înainte de a spune cu blândețe :

— N-ai pățit nimic, Saffron. Nu s-a întâmplat nimic. El nu...

— Nu m-a violat ? se cutremură ea, scoțând ceste cuvinte... dar era pe punctul de a o face și nimic nu l-ar fi putut opri. Aș fi putut să mor și tot ceea ce aș fi cunoscut în viață n-ar fi fost decât asta.

Vocea și mâinile lui începură s-o liniștească și-i spuse că totul s-a terminat, cuprinzân-

d-o ca pe un copil în braţele sale protectoare. Nu o lăsă decât atunci când se asigură că ea a început să se relaxeze.

— Ţi-am adus nişte apă, îi indică el un lighean ce era aşezat pe podea. O să te las să te speli, dar o să mă întorc peste o jumătate de oră cu ceva de mâncare.

După ce plecă, Saffron se îndreptă, se ridică şovăielnic în picioare şi începu să se spele încetişor ca cineva care visează. Bucăţile care rămăseseră din bluza ei o făcură să-şi amintească cu oroare de ceea ce se întâmplase, dar le făcu cocoloş şi se îmbrăcă cu altă bluză. Tocmai se încheia când Nico apăru cu cina.

Nu vroia să mănânce, dar ca şi cum ar fi simţit-o, Nico îi spuse repede :

— Nu plec până nu mănânci tot. Olivia mi-a spus că n-ai mâncat nimic toată ziua.

— Şi ce dacă ? Spre groaza ei, vocea îi tremura şi simţi cum îi vine să plângă.

— Hai...

O lingură plină cu paste şi carne i se îndreptă spre gură şi, ascultătoare ca un copil, îşi deschise buzele. Din momentul în care luă o înghiţitură îşi dădu seama cât este de flămândă. Nico îi adusese şi o ceaşcă de cafea şi când o gustă i se păru că are o aromă ciudată.

— Brandy, îi explică Nico. O să te ajute să ieşi din starea de şoc şi o să te ajute să dormi.

Să dormi ! Cum putea să doarmă când de fiecare dată când închidea ochii îi vedea faţa lui Guido şi-i simţea mâinile pipăind-o ? Faţa ei se înnegură. Îşi puse jos ceaşca cu o grijă exagerată.

— Nico...

— Ştiu, dar va trece.

— Cum poţi să ştii ? strigă ea sălbatic. Nu ţi s-a întâmplat ţie... n-a trebuit să îndură tu... a fost îngrozitor ! M-am simţit atât... atât de mânjită...

— Saffron, îi spuse blând numele şi o încercui cu braţele, în aşa fel, încât să nu-i poată evita privirea... Ceea ce s-a întâmplat n-a fost vina ta. Dacă cineva a fost de vină, acela sunt eu. Ştiam că Guido te doreşte ; mi-au spus că-l încurajezi, dar ştiam că nu este adevărat. Nu tu eşti de blamat. Trebuie să crezi asta !

— Cum aş putea, strigă ea plină de amărăciune, când ştiu că dacă m-ar fi violat, nimeni nu m-ar fi crezut ? De fiecare dată când mă va atinge cineva, mi se va părea că este el.... nu pot...

Se cutremură din nou, fără să vadă cum ochii lui Nico se umbreau şi faţa i se crispa.

— Saffron, eu...

— Nu mă lăsa singură în noaptea asta, Nico, îl rugă ea pe jumătate isterizată. Te rog, nu mă lăsa singură... n-aş putea să suport, eu...

— Ssst, sst !

O luă din nou în braţe, forţând-o să se liniştească.

— Gata... Totul este bine. N-o să plec. Vino, lungeşte-te şi încearcă să dormi ! Îţi promit că o să fiu aici dacă o să ai nevoie de mine.

În mod curios, ea adormi, dar numai din cauza faptului că Nico se culcase lângă ea, strângând-o protector la căldura pieptului lui şi în acest fel, imaginea lui Guido i se şterse din minte.

Pentru că patul era îngust, se trezi de câteva ori în timpul nopţii, ca să descopere că se încovrigase lângă Nico, cu capul pe pieptul lui şi cu braţele încolăcite în jurul mijlocului său.

— Nico, eşti treaz ?

— Da. Ţi-e frică ?

— Nu, atâta timp cât eşti aici. Guido...

— Uită-l pe Guido, îi spuse el scurt.

În vocea sa se simţea din nou nerăbdarea şi faptul că el îşi retrase braţele din jurul său, o făcu pe Saffron să simtă din nou vechea durere izvorâtă din respingerea lui. Începu din nou să tremure.

Mâinile lui Nico îi cuprinseră fața.

— Saffron, nu...

Tensiunea care zăcuse în ea începu să scadă și ea începu să plângă ca și cum nu s-ar mai fi putut opri niciodată, lacrimi tăcute îi umplură ochii și-i udară cămașa lui Nico.

Câteva minute bune, el o lăsă să plângă și Saffron realiză vag că obrazul i se odihnea pe pieptul lui cald și că el îi înlătura, cu degetul, lacrimile care începuseră să se usuce, treptat.

Nu simțea teamă în îmbrățișarea lui, nici panică atunci când el începu să-i mângâie conturul buzelor, pe care le acoperi apoi cu ale sale. Prin bariera subțire a hainelor, îi simți căldura bărbătească, simțurile i se răscoliră și-i răspunse cu pasiune. Dar dintr-odată între ea și bărbatul care o ținea în brațe se interpuse imaginea lui Guido. O apucă o stare de rău și palmele i se umeziră de transpirație.

— Saffron.

Modul în care îi pronunță numele exprima regret și înțelegere și încet-încet începu să se desfacă din îmbrățișare.

— Nu !

De undeva, nu se știe de unde, găsi curajul să protesteze și mâinile i se agățară de umerii lui Nico.

— Nu, nu mă părăsi, Nico, suspină ea, adăugând rugător... Fă dragoste cu mine, a-

cum, şi pentru că el nu răspunse, adăugă cu febrilitate... Nu vezi ? Tot ceea ce-mi amintesc este Guido ; tot ceea ce pot simţi, mirosi, auzi...

Începu să se încordeze din nou şi încercă disperată să-l privească prin întuneric pe Nico, în ochi.

— Te rog, îl rugă ea cu o voce tremurătoare. Te rog, nu vreau să fiu singura care...

— Saffron, Doamne, nu ştii ce-mi ceri !

Reţinerea din tonul său era atât de vehementă încât Saffron simţi că înţepeneşte, dar refuză să accepte durerea unei alte respingeri.

— Arăt atât de rău ? întrebă ea brusc... atât de lipsită de vino-ncoa încât nu mă dorești ?

Îi cercetă faţa şi negăsind nici un răspuns. adăugă cu amărăciune :

— Sau asta este din cauza lui Guido şi nu mai suporţi să mă atingi...

Îl auzi suflând greu şi apoi se trezi în braţele lui, strânsă tare lângă corpul lui dur.

— Să nu mai spui asta niciodată, îl auzi spunându-i la ureche... Nici un bărbat n-ar lua în considerare aşa ceva şi în afară de asta, Guido nu te-a violat. Eşti încă virgină şi din cauza asta...

— Pentru că sunt virgină ? Şi atunci o să trebuiască să mor virgină ? îl întrebă cu o voce care tremura cu resentiment. Virgini-

tatea mea mă face mai puţin dezirabilă, mai puţin excitantă ? Te vreau, Nico, zise ea neliniştită. Te doresc, eu...

— Nu, nu ştii ce vrei, veni răspunsul său. Vrei pe cineva cu care să faci dragoste, pentru a şterge imaginea lui Guido, eu sau altul, chiar pe jumătate atât de atrăgător şi dacă aş avea cea mai mică urmă de bun simţ...

Se uită în jos spre ea, îi cuprinse faţa cu mâinile şi ochii îi erau aprinşi şi flămânzi.

— Doamne, te vreau, Saffron. gemu el adânc, lunecându-şi degetele prin părul ei buclat... şi mă faci să-mi fie imposibil să-mi reamintesc că nu trebuie...

Saffron nu răspunse. Ştia instinctiv că avea nevoie de dragostea fizică a lui Nico pentru a distruge amintirea lui Guido şi ştia tot instinctiv că Nico nu ar fi abuzat niciodată de o femeie, indiferent cine ar fi el şi ce misiune ar fi avut în viaţă.

Când gura lui o atinse pe a ei, Saffron se grăbi să i-o ia cu o aviditate ce-l făcu să geamă şi să-şi transforme sărutul paşnic într-o dorinţă fierbinte greu de închipuit, şi care nu semăna cu nimic din ceea ce Saffron cunoscuse în trecut.

Pielea lui, acolo unde ea-şi strecurase degetele prin cămaşă, era fierbinte, aproape frigând-o, şi trupul său părea cuprins de o

febră fără margini. Într-un gest pur instinctiv, ea se strânse în el, întâlnindu-i brusca încordare a mușchilor și tremurul care începuse să-i scape de sub control. El își ridică fața și o privi prin întuneric.

— O, doamne, Saffron ! îi spuse el numele cu o voce plată, ca și cum ar fi făcut efortul de a se controla, fără să știe când îl va părăsi acest autocontrol.

Saffron nu vroia ca el să se controleze ; dorea ca posesiunea lui să fie totală și finală și să nu se lase împiedicat de lipsa ei de experiență. Îl vroia egal cu ea în dorință și nevoie ; vroia să se cufunde total în dorința propriului ei corp și să uite toate ce-urile și de ce-urile despre ceea ce se întâmpla.

— Saffron.

De data aceasta, în vocea lui se putea deslușI resemnarea, dar și altceva, care o făcu pe Saffron să i se accelereze pulsul, după felul în care-i pronunțase numele. Buzele ei se desfăcură ascultătoare sub apăsarea gurii lui ; sărutul său fu devastator și ea tresări sub asaltul fierbinte al buzelor lui și o căldură, o senzație de moliciune, o străbătu, făcând-o să devină docilă și să-i răspundă.

Mâinile lui i se strecurară împrejurul spatelui, ridicând-o ușor, așa încât să ajungă strâns lângă el, atingerea caldă a degetelor de-a-lungul șirei spinării provocându-i fiori

de plăcere. Mâinile ei febrile se strecurară în interiorul cămăşii lui, cercetându-i umerii şi apoi mişcându-se experimentat prin părul care-i acoperea pieptul. Îl auzi respirând sacadat şi gemând de plăcere, sărutările febrile pe care ea le presăra pe gâtul lui arătându-i nevoia crescândă pe care ea o avea de a cunoaşte tot ceea ce nu mai cunoscuse, înainte de a fi prea târziu. Saffron era ca un copilaş care refuzase în mod deliberat să-şi deschidă cadoul de Crăciun şi care acum, întrevăzând posibilitatea ca să nu-l mai aibă, se grăbea să-l deschidă.

— Of, Doamne, Saffron ! Ştii oare ce-mi faci tu mie ?

Rugămintea şovăitoare a lui Nico îi fu murmurată la ureche, cauzându-i fiori de plăcere în tot trupul şi când el începu să-i scoată bluza şi sutienul, ea tânji să scape cât mai repede de ele, pentru a-i simţi mâinile pe pielea-i goală, pentru ca degetele lui să-i potolească senzaţia apropiată de durere a sânilor ei, care se întăriseră şi deveniseră sensibili la atingere.

După ce o dezbrăcă, îi apucă gura într-un sărut ameţitor, neatingând-o, ci doar lăsând-o încleştată de el şi cu ochi întunecaţi până la a părea negri, o privi din cap şi până în picioare murmurând înăbuşit ·

— Doamne, mi-am pierdut mințile, dar Dumnezeu mi-e martor că te doresc cu disperare. Pentru mine ești ca o durere în mărunțaie, ca o febră în sânge, Saffron, și niciodată n-o să știi câte nopți n-am dormit, dorindu-te așa cum ești acum în brațele mele, goală și vrând să faci dragoste cu mine.

Cuvintele lui erau ca un elixir magic, înlăturându-i orice îndoială în legătură cu ceea ce făcea, dorind cu disperare ca el să o posede înainte ca viața ei să se sfârșească.

— Dezbracă-mă, Saffron.

Comanda fusese punctată cu sărutări arzătoare, trasate de gura lui bărbătească ce aluneca pe linia gâtului, ca apoi să se oprească cu dinții în lobii urechii și s-o strângă posesiv de umeri când ea începu să-i îndeplinească dorința. Era ceva erotic în a-l dezbrăca și în libertatea de a-l săruta pe fiecare parte a corpului, ce devenea liberă, în timp ce ea-i desfăcea nasturii cămășii. Degetele ei se apropiară șovăitoare de cureaua pantalonilor și se opriră. Îl simți cum se încordează în întuneric, spunându-i răgușit „Nu te opri, pentru numele lui Dumnezeu!" ceea ce o incită să se lupte să-i desfacă și catarama, până când ea se eliberă sub degetele sale, lăsând să-i apară pântecul neted, aureolat de părul care se înfiora la atingerea ei.

Dintr-odată, el începu să respire diferit, ritmul liniştindu-se şi mâinile care-i mângâiau înnebunite sânii, oprindu-se tremurătoare.

— Ce încerci să-mi faci, gemu el lângă pieptul ei, vrei să mă înnebuneşti ? Ştii tu oare cât de mult am vrut să-ţi simt atingerea mâinilor pe trup ? Nu ştii... Se încordă dintr-o dată şi toată pasiunea din mângâiere îi dispăru... Bineînţeles că nu ştii, spuse el uşor ironic... Cum ai putea ? Eşti o fecioară. Nu pot să fac asta, Saffron, continuă el... Nu pot...

Pentru că ea realiză că el vrea să dea înapoi, se hotârî să nu-l lase sub nici o formă.

— Nico, te rog !

Îşi aplecă faţa şi începu să-l sărute pe întreg corpul, făcându-l să se zbată convulsiv şi să încerce să o îndepărteze.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă ea cu naivitate. Nu-ţi place să fac aşa ?

— Nu eşti chiar aşa naivă.

Vorbele fuseseră spuse clar. Încercă să o dea la o parte, dar prin stofa pantalonilor, Saffron îi simţi excitarea, încordarea unui corp ce abia se mai controla. Ea aştepta, scuturată de un râs aproape isteric ; în mod normal, ea ar fi trebuit să ezite.

— Ce s-a întâmplat ?

Îi simţise râsul prin întuneric şi acum aştepta un răspuns.

— N-am crezut niciodată că o să fie atât de greu să-mi pierd fecioria. Ăsta este motivul pentru care nu mă vrei ? Din cauza asta ?

— Nu fi proastă !

Nico se mişca cu repeziciune, strângând-o cu bruscheţe în braţe aşa încât ea nu se mai îndoi de excitarea lui, simţindu-i bărbăţia întărită la maximum.

— Bineînţeles că te doresc nebuneşte, murmură el printre buze, dar te vreau ca femeie şi nu ştiu dacă o să am atâta stăpânire de sine ca să te iniţiez cum trebuie. Ţi-am răspuns la întrebare ? Nu mă întreba mai mult, dacă vrei să nu mă apuc să-ţi arăt chiar acum, tresări el lângă ea.

Toate acestea îi provocară lui Saffron o reacţie care o conduse pe o cale fără întoarcere ; se lipi şi mai tare de el, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi începu să-l sărute mărunt pe gât, murmurându-i :

— Da, te rog, Nico !

Se simţi trântită pe spate şi pielea i se făcu de găină în răcoarea nopţii, când îl văzu pe Nico sculându-se în picioare.

Pe moment, crezu că el vrea să plece, şi simţi o durere în suflet crezând că este respinsă. Dar în lumina lunii, îl văzu cum îşi scoate pantalonii. Stătea cu spatele la ea şi amintindu-şi cum îl văzuse la râu, după ce

înotase, îşi opri respiraţia şi-l privi uimită, admirându-i goliciunea totală. Când se întoarse, o văzu cum îl priveşte fără jenă.

În loc să se aşeze lângă ea, îngenunche lângă pat şi cu faţa ascunsă de privirea ei începu să-şi mişte mâna de-a lungul trupului ei, mai întâi încet şi apoi din ce în ce mai nerăbdător.

— Să nu te superi pe mine, dacă n-o să se întâmple aşa cum îţi imaginezi ! o preveni el brutal. Prima oară nu este întotdeauna prea bine.

Pentru ea nu va fi numai „prima oară" ci „singura dată", gândi Saffron cu amărăciune, şi după aceea, nimic nu mai contă, pentru că gura lui Nico luă locul mâinilor şi ea începu să tremure şi să se arcuiască spre el, binecuvântând tăria corpului lui, când se aşeză lângă ea, înlănţuind-o şi sorbindu-i dulceaţa gurii până când ea se simţi ameţită şi buimăcită de explozia neaşteptată a pasiunii dintre ei.

— Saffron !

Numele ei îi ţîşni printre buze şi ea-i simţi încordarea bruscă a muşchilor, în timp ce gura lui părăsea curba caldă a sânilor pentru a o poseda pe a ei cu aceeaşi hotărâre puternică cu care-i desfăcu coapsele, strecurându-se cu greutate între ele.

Se simţi cuprinsă de panică şi încercă să se domine, în timp ce înlănţuirea lui devenea mai puternică şi la fel şi apăsarea gurii. Mâinile lui îi părăsiseră sânii ca să-i cuprindă şi să-i muleze coapsele înspre el, în timp ce ea se arcuia, cuprinsă de aceeaşi dorinţă care emana din el.

Simţi o durere bruscă, fulgerătoare şi ea încercă să se retragă instinctiv, dar mâinile lui puternice îi presară şi mai mult coapsele şi ea gemu, protestând sub asaltul gurii lui, dorinţa dispărând în faţa durerii şi panicii..

Totul se terminase înainte de a începe, lăsând-o cuprinsă de durere şi neliniște, cutremurându-se ca reacţie la ceva ce nu putea admite că fusese sub aşteptările ei.

Din nefericire, Nico părea să nu împărtăşească reticenţa ei.

— Nu-i aşa că n-a fost aşa precum te aşteptai ? o întrebă el sec. Am încercat să te previn. N-are importanţă, îşi râse el de ea... data viitoare o să fie altfel.

— Care dată viitoare ? vru ea să întrebe, dar se simţea prea obosită, prea lipsită de apărare şi prea amărâtă.

Ochii începură să i se închidă şi aproape nu ştiu sau, nu-i păsă că stătea goală în braţele lui Nico, având drept acoperământ doar corpul lui.

Se trezi în timpul nopții, încercând să scape de un coșmar. Vocea lui Nico o trezi la realitate.

— Nu te speria, îi spuse el... Este doar un coșmar. Guido nu este aici. Sau cumva i-am luat eu locul ?

Ea nu pretinse că ar fi înțeles greșit. Își simțea corpul curios de ușor și se înroși gândindu-se cum se rugase de el mai devreme ca să facă dragoste cu ea. El avusese dreptate, experiența nu fusese precum se așteptase

— M-ai prevenit, admise ea cu onestitate.

— Vrei să simți cum se învârte pământul cu tine ?

Din cauza amuzamentului din vocea lui, simți cum o cuprinde indignarea și, obișnuindu-se cu întunericul, încercă să-i privească fața.

— Dacă vrei să știi, am auzit că se poate întâmpla și asta, în anumite condiții și dacă dai peste cine trebuie. Și oricum, n-o să fie așa de rău când ai să încerci din nou, doar dacă nu faci greșeala ca să-ți alegi un amant neexperimentat.

— Cum aș putea să fac asta ? replică ea cu amărăciune. Olivia n-o să mă lase să ies vie de aici, știi prea bine.

— Și din cauza asta ai vrut să fac dragoste cu tine ?

— Nu numai (trebuia să fie cinstită)... Au fost atâtea lucruri... Guido, se cutremură ea... n-aș fi putut suporta să-mi amintesc numai ce am simțit când m-a atins el și...

— Continuă.

În vocea lui era o inflexibilitate de oțel care o obliga să răspundă.

— Și am crezut că cu tine o să fie altfel, îi spuse ea plină de nevinovăție... nu mi-am închipuit...

— Că sunt totuși un om ? o întrebă el, zâmbind ironic. Că nu pot suporta să fiu provocat fără a rezista fizic ? Poate că ar trebui să fac ceva, ca să mă ridici la loc pe piedestalul meu, nu ?

Pentru moment, ea nu înțelese ce vrea să spună, dar când degetele lui începură să i se plimbe pe corp și ea începu să tremure convulsiv lângă el, realiză și încercă să se tragă înapoi. Dar Nico n-o lăsă. Excitația pe care o simțea, era ceva de care nu se putea apăra și care o șoca, după durerea pe care o simțise mai devreme. Trupul său părea să nu se fi sinchisit de aceasta, pentru că îi răspundea lui Nico de parcă l-ar fi așteptat și acceptat ca amant. Sfârcurile i se întăriră la ușoara lui strângere, iar sânii se umflară la atingerea buzelor lui. Buzele o tachinară excitând-o, până când ea se strânse în el, mâinile îi înlănțuiară gâtul și degetele i se înfipseră în

păr, șoptind „Nico“, și primind răspunsul mult așteptat, gura lui fierbinte sugându-i sfârcurile excitate ale sânilor.

Și el nu se opri aici. De data aceasta, fără graba de mai înainte, mâinile și gura îi mângâiară tot trupul, făcând-o să tremure când ajunse în dreptul pântecului și apoi coborâră și mai jos spre curba sveltă a coapselor, provocând un răspuns frenetic din partea ei, care începu să sărute și ea la rândul său corpul lui, mângâindu-l așa cum nu îndrăznise până atunci, lăsându-l să o îndrume și să o ghideze până când deveni moale și docilă în brațele sale. De data aceasta actul de posedare se împlini fără durere, în timp ce, arcuită sub el, se relaxă până când ajunse să simtă plăcerea pe care el i-o producea, numele lui înăbușit sub gura lui, în timp ce el o transporta pe culmi, alături de el, în lumea orbitoare a fericirii, înainte de a se cufunda într-un întuneric de catifea, cu lacrimi de mulțumire pe obraji, care lăsaseră dâre pe pielea lui Nico.

Când în sfârșit fu capabilă să vorbească și bătăile inimii lui Nico ce răsunau ca niște tunete, își căpătaseră ritmul normal, ea-și apăsă buzele într-un sărut timid, pe gâtul lui și murmură „Mulțumesc“.

Nu putea să-i vadă fața, dar simți o oarecare grimasă când el îi spuse :

— Mai degrabă un bărbat trebuie să mulţumească, în special, după o experienţă ca asta...

Saffron nu înţelese ce vrusese să spună şi se simţi prea obosită şi timidă ca să-l întrebe dar o să-l întrebe mâine dimineaţă. îşi promise ea, în timp ce ochii i se închideau şi somnul o cuprindea.

* * *

Saffron deschise ochii. Ceva nu era cum trebuie. Se încruntă încercând să-şi amintească despre ce este vorba şi atunci începu să-şi revină. Era singură în pat, goală sub cuvertura pe care Nico o aranjase în jurul ei, înainte de a o părăsi.

Bunul simţ îi spunea că ar trebui să se simtă ruşinată sau să regrete ceea ce se întâmplase, dar nu putea. Ceea ce simţise, fusese o intensă senzaţie de fericire şi o plăcere extraordinară în tot trupul. Se întinse leneşă, conştientă de ea însăşi, într-un fel în care nu mai fusese, până când nu o învăţase Nico. Nico ! Se simţi cuprinsă de căldură. Felul în care făcuseră dragoste fusese tot ceea ce visase ea, dar unde era el acum ?

Un sunet neobişnuit veni de afară şi ea fugi spre fereastră unde văzu un elicopter care dădea târcoale fermei. Speranţa pe care o pierduse de atâta timp începu să înfloreas-că din nou. Însemna asta că ei o căutau ? Un

elicopter în această parte pierdută a lumii însemna oare ceva ?

Începu să se îmbrace încordată şi plină de nerăbdare. La parter se auzeau sunete de activitate. Nico era acolo. Şi el probabil văzuse elicopterul, dar încercase alte emoţii. Pentru prima dată se trezi în faţa gândului sănătos care-i arăta că sunt în tabere diferite ; libertatea sa însemna căderea lui şi Olivia îşi făcuse planurile ei în legătură cu această posibilă cădere. O cuprinse o frică îngrozitoare, dar se forţă să o înlăture. Nu simţea nimic pentru Nico, ca persoană, nimic. Doamne, dacă n-ar fi fost în situaţia asta, niciodată n-ar fi visat să-i permită mai mult decât un sărut, n-are importanţă...

Uşa se deschise şi el intră, sever şi serios.

— Bine că eşti îmbrăcată, vorbi el cu repeziciune. Plecăm.

— Din cauza elicopterului ? întrebă ea fără a-i veni să creadă.

— Deci, l-ai văzut ? Da. Olivia tocmai mi-a reamintit că eu am fost cu ideea să rămânem aici. Nu cred că te vede cu ochi prea buni în dimineaţa asta, adăugă Nico sec, privind-o cu detaşare cum se înroşeşte. Deci, ai devenit din nou domnişoara Wykeham cea distantă, acuma, când ai realizat că cei din lumea ta nu te-au uitat ? Noaptea trecută a fost o eroare, ceva care va fi uitat şi îngro-

pat undeva în minte, nu-i așa ? Foarte bine, așa să fie ! zise el strâmbându-se.

Ceva asemănător regretului o cuprinse ; simțul că într-un anume fel îl lăsa baltă, gând nelalocul lui ținând seama de împrejurări, totuși, când trecu pe lângă el și-i atinse din întâmplare brațul gol, o senzație care nu se asemăna celei din noaptea trecută o cuprinse și pentru o clipă, vroi să se agațe de el și să-l roage să plece acum, când mai era încă timp. Se uită în sus spre el, cu ochii plini de lacrimi și cu durere în suflet știind că salvarea ei însemna capturarea lui, dar expresia feței lui o preveni să nu-și arate sentimentele, așa că coborî ca să facă față urii Oliviei și amenințării de pe chipul lui Guido, care stătea de pază la fereastră.

Planul era ca ei să plece imediat după ce vor fi mâncat. Saffron prinse din ceea ce discutau că au un alt adăpost, sigur, pregătit înainte de răpirea ei și acolo aveau de gând să se ducă, luând-o și pe ea.

— Ți-am spus că am stat prea mult, izbucni Olivia spre Nico. Te-am prevenit că taică-său se joacă cu noi, dar tu făceai pe atotștiutorul... vroiai să ai mai mult timp ca să te culci cu ea ? Sper că ți-a plăcut, spuse ea cu milă... deoarece atunci când o să afle cei de la Roma...

— Roma n-o să afle nimic până când nu o să le spun, i-o tăie Nico scurt. Pietro, du-te

afară și ajută-l pe Guido cu Land Roverul... mi se pare ceva în neregulă, nu reușește să-l pornească.

Plecă și timp de câteva minute motorul continuă să bâzâie, după care apăru Pietro, murdar și supărat.

— Nu pornește, anunță el. Numai Dumnezeu știe ce are. Combustibilul curge cum trebuie, dar motorul dracului se oprește imediat după aprindere.

— Bine, încearcă-l atunci pe celălalt, ordonă Nico, și totuși, în ciuda manierei sale grosolane, Saffron avu impresia că lui nu-i prea păsa dacă o să pornească sau nu, lucru care părea ciudat.

Pietro dădu din umeri.

— Este același lucru.

Deodată se încruntă, după care se întoarse și merse spre cutia unde se păstra zahărul.

— Cât de mult zahăr era aici, aseară ? o întrebă pe Olivia.

Uimită, Saffron văzu ochii celeilalte fete mărindu-se în timp ce studia cutia de zahăr.

— Prietena ta a pus zahăr în petrol ! îl informă Pietro pe Nico, cu mânie. Din cauza asta nu pornea motorul !

— Înseamnă că suntem obligați să rămânem aici ?... Olivia arăta îngrozitor... Când o să se întoarcă, o să ne prindă ca pe niște șobolani în cursă ?

— Dacă se întorc, punctă Nico cu tărie. Nu putem fi siguri...

— O, nu, nu știm sigur, dar putem ghici. A fost poliția și nu o să se întoarcă neînarmați. Bine că avem fata. Tăticului n-o să-i placă să-și vadă odrasla găurită, ceea ce se va întâmpla cu siguranță, dacă n-o să vină plin de bani și nu o să ne garanteze libera-trecere pentru a ieși din țară.

Șobolanii erau periculoși, gândi Olivia. Nici Pietro și nici Nico nu o contraziseră pe Olivia, și Saffron nu mai avu nici o îndoială că italianca va face exact așa cum spusese, dacă va fi nevoie. Dar toți se înșelaseră în privința zahărului, pentru că ea nu se atinse-se de el !

— Du-te și închide-o sus ! îi spuse Nico Oliviei.

Se mișcă și pentru prima dată, Saffron îl văzu cu o armă — nu ca cele pe care le purtau ceilalți, ci un revolver silențios și ea simți cum o cuprinde o transpirație rece. Doamne, dacă asta înseamnă să fie salvată, prefera să rămână prizonieră !

— Nu. Să stea aici cu noi ca s-o putem supraveghea, sări la ceartă Olivia. O s-o ținem aici, și cei de afară o să fie mult mai prudenți când o să tragă cu puștile. Cât timp o să dureze până o să se întoarcă ?

Era înfricoșată, chiar și Saffron putea să observe asta și de asemenea mai observă că

toţi cei trei, inclusiv Guido îi cereau sfatul lui Nico.

— Depinde de cât de departe vin. Să spunem două ore — asta în cazul în care au ghicit că suntem aici... uitându-se la ceas, Nico continuă... Acum trebuie să începem să ne pregătim. Olivia, ia-o pe Saffron cu tine şi fă provizii de mâncare, pentru că nu se ştie cât o să stăm sechestraţi aici. Guido, Pietro, aduceţi mai multe muniţii.

— N-ai de gând să anunţi Roma ? Olivia îşi şterse buzele uscate cu limba şi se uită la el.

— Care este problema ? Şi aşa nu ne pot trimite întăririle la timp. Nu suntem de capu nostru.

Saffron observă că, în mod straniu, Nico părea că se bucură de situaţie, în timp ce ceilalţi trei erau foarte neliniştiţi. Toţi erau nişte huligani şi se comportau ca atare. dar imediat ce apărea cineva mai important şi-i trata cu aroganţă, povestea se schimba.

Nico ieşi din casă pentru o jumătate de oră. Exact după o oră şi jumătate, după ce-l văzuse prima oară. elicopterul se întoarse. se roti în jurul fermei şi apoi ateriză pe câmpia ce se vedea lângă râu.

— La dracu', sunt în afara câmpului nostru vizual ! ţipă Pietro, plecând de la punctul de observaţie de lângă fereastră. Ce

credeţi că o să facă ? O să ne atace sau o să aştepte să ieşim din casă ?

— Depinde, păru Nico total indiferent.

— De ce ? întrebă Olivia cu voce ascuţită.

— De faptul dacă sunt italieni sau dacă Sir Richard Wykeham a fost în stare să convingă guvernul britanic, ca cetăţean englez ce este, că fiica lui are nevoie de protecţia propriilor lor trupe.

Olivia se albi :

— Adică vrei să spui S.A.S. ? întrebă ea înfricoşată. Autorităţile italiene n-o să permită niciodată !

— După baia de sânge de la Moreau ? Cred c-ar fi mai mult decât fericiţi să scape de o astfel de belea. În fond, nu este unul din scopurile organizaţiei noastre acela de a sabota guvernul nostru şi a-l face să cadă şi să provoace o anarhie totală ?

Buimăcită, Saffron se întreba dacă Nico îşi dă seama că în loc să-i liniştească, îi sperie şi mai tare. Era ca şi cum, ştiind cât de tare îi înfricoşează gândul de a se afla în faţă cu S.A.S. (trupe speciale de luptă împotriva terorismului), se juca cu ei în mod deliberat. Nu cumva era de vină imaginaţia ei ?

— Nico, uită-te în jos... spre livada de măslini !

Cuvintele încordate ale lui Guido îi alungară din minte lui Saffron toate gândurile legate de Nico, şi la fel ca şi ceilalţi, începu să

urmărească umbrele care se mişcau prin livadă. Ce-or fi făcând ? se întreba ea cu gura uscată. Metodele italiene constau în a distruge atât clădirea cât şi pe cei dinăuntru. dar britanicii erau renumiţi pentru diplomaţia pe care o foloseau înaintea forţei.

Întâmplarea făcu să fie a doua variantă. Un bărbat îmbrăcat în haine de camuflaj se apropie de fermă, ducând o porta-voce, flancat de ambele părţi de alţii cu arme.

Vorbi în italiană, cerând eliberarea lui Saffron. Răspunsul lui Guido fu un foc continuu de muniţii. Saffron îi văzu pe bărbaţi aruncându-se la pământ şi în clipa următoare, Nico o trânti la duşumea şi pe ea.

— Culcat, îi ordonă el, aplecându-şi propriul cap în timp ce o mitralieră ricoşa în zid.

Următoarele ore fură ceva ce Saffron niciodată nu-şi mai putu aminti cu claritate. Era conştientă doar de frica şi căldura de nesuportat care domneau în încăpere. Împuşcături sporadice şi gânduri legate de faptul că nu vor scăpa vii, erau răspunsul soldaţilor de afară, dat răpitorilor ei care refuzau s-o lase să plece.

Cât timp se scurse, Saffron nu realiză. Ziua părea să se târască şi simţea un ghem în stomac gândindu-se cât de aproape şi în acelaşi timp cât de departe era de libertate. Moartea era aproape, în puşca Oliviei, în cuţitul

de la brâul lui Guido şi nici unul n-r fi ezitat o clipă, ştia asta.

Nico era întins la podea, păzind una dintre ferestre şi ţinând-o strâns cu mâna când ea încerca să se smulgă pentru a urca scările sperând să atragă atenţia celor ce vroiau s-o salveze. Părea că nu vrea să se abată de la ceea ce-şi propusese şi ea se cutremură când el îşi ridică puşca şi trase.

— N-o să ne prindă niciodată vii ! strigă Olivia atunci când cei de afară le cerură să se predea. Nici pe fată n-o să pună mâna. O s-o omorâm pe ea întâi !

După aceasta, afară se făcu tăcere. Guido fugi în susul scărilor ca să controleze spatele fermei, dar imediat ce plecă, o altă declanşare de focuri le îndreptă atenţia spre cei care-i atacau.

Saffron stătea cu faţa spre scări, lungită pe burtă, cu toţi muşchii încordaţi şi prea speriată să nu fie atinsă de vreun glonţ, ca să se mişte. Fu prima care observă cele patru figuri ce stăteau în capul scărilor, cu puştile pregătite şi cu îmbrăcămintea lor de camuflaj.

Mai târziu, nu-şi dădu seama ce o determinase să-l tragă pe Nico de mână în loc să stea liniştită. El îşi întoarse brusc capul şi în acelaşi moment Olivia urlă :

— Nico, fata, omoar-o acum !

Ea o văzu cum ridică arma, dar Nico se sculă. trăgând-o şi pe Saffron cu el, în mo-

mentul precis în care ușa se deschidea forțat. Îl auzi murmurând :

— Ușa — fugi repede !

Olivia își îndreptă pușca spre ea, dar Nico își interpuse trupul între pușcă și Saffron. Urmă o explozie îngrozitoare, forța ei părând să o împingă către ușă, apoi oamenii în uniforme o prinseră în timp ce cădea, indiferenți la numele pe care ea îl pronunțase neîncetat. După ce se convinseră că Saffron nu are nimic, avansară în dezordinea din cameră.

— Nico... Nico... încă îi mai murmura numele când brațe familiare o înconjurară și fața îngrijorată a tatălui ei privi jos înspre ea.

— Bietul meu copilaș !

O strânse la piept, ciudat de neobișnuit în hainele pe care le purta, mai bătrân și mai grav decât și-l amintea. Apoi un alt bărbat, evident ofițer, sugeră discret ca să se ducă spre un Land Rover și să-i lase pe ceilalți să continue cu treaba pe care o aveau de făcut. În timp ce tatăl o ajuta să urce în mașină, Saffron se uită peste umăr. Din interior se auzeau focuri de pușcă și totul era învăluit în fum.

— Am primit ordine să-i prind vii ! îi spuse tatăl său încruntat, vădit nemulțumit de aceste dispoziții, dar din fericire vor fi judecați în Italia și vor primi sentințe mai aspre... îi așteaptă închisoarea pe viață.

Închisoarea pe viaţă ! Saffron şi-l imaginã pe Nico încătuşat într-o celulă şi ceva se rupse în ea. O salvase, gândi ea năucită, dar bineînţeles, asta nu însemna nimic. Se întoarse spre tatăl ei vrând să-i spună toate astea, dar el o făcu să tacă, legănând-o :

— Scumpa mea copilă ! Nu vreau să te duc acasă. O să mergem împreună în vacanţă, să uităm totul.

Năucă, Saffron aprobă, refuzând să admită că în fond, unele aspecte din viaţa ei de prizonieră nu sunt uşor de uitat. Era liberă şi în siguranţă şi trebuia să încerce să uite... orice altceva.

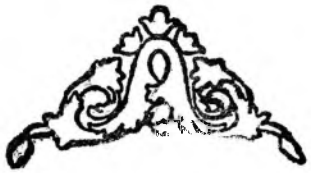

CAPITOLUL 9

În mod firesc, răpirea lui Saffron și eliberarea ei fură subiectul întregii prese timp de nouă zile. Jurnaliștii care o urmăriseră pentru coloanele de scandal, acum umblau să-i ia interviuri, până când ajunse în imposibilitatea de a mai părăsi apartamentul tatălui.

Noua relație care se stabilise între ea și tatăl său era deosebită și grija pe care el i-o purta o mișca adânc. El se hotărâse ca s-o ducă undeva cu el, în vacanță, în momentul în care afacerile îi vor permite. Nu mai discutau despre ceea ce se întâmplase — ea-și exprimase dorința aceasta și el acceptase, dar o prevenise că întregul incident nu putea fi, pur și simplu, îngropat.

În fiecare zi era sâcâită de presă cu mii și mii de întrebări legate de cei care o răpiseră ; rolul S.A.S. în salvarea ei era menționat doar în treacăt ; unicul motiv pentru care ei se amestecaseră era acela că tatăl ei avea o companie ce producea armament de înaltă tehnologie și de teamă ca cei care o răpiseră să nu fie băgați în asta, guvernul intervenise, cel puțin așa îi spusese tatăl său.

Totuși, oricât de atent cercetase ziarele, Saffron nu găsi nimic despre raidul asupra fermei și rezultatele lui. Își spunea că este normal să fie curioasă de soarta celor care o răpiseră, dar de fapt, unul singur îi ocupa majoritatea gândurilor — Nico. Scăpase sau fusese prins ? Chiar dacă încerca să-și închipuie că este bucuroasă la gândul de a-l ști captiv, pentru a-și răzbuna propria umilință, tot ceea ce simțea era doar o durere îngrozitoare în suflet.

O lună după salvare, tatăl o duse în Marea Caraibilor, unde petrecură o vacanță idilică, pe plaje argintii, sub un soare de azur — sau cel puțin ar fi trebuit să fie idilică. Saffron n-o găsi așa. Era încă speriată și cu nervii încordați, sărind la fiecare zgomot de pași, prea nervoasă să facă conversație și să fie o bună companie pentru ceilalți tineri.

— Când o să ne întoarcem o să mă concentrez mai mult asupra muncii mele, îi zise ea tatălui, într-una din dimineți. Ceea ce facem noi acum nu-i suficient.

— Atâta timp cât n-ai de gând să cheltuiești întregul profit al companiei pe opere de binefacere... glumi tatăl ei, ca răspuns.

O trata de parcă ar fi fost din sticlă și s-ar fi temut să nu se spargă în bucățele.

În scopul de a-i mai potoli îngrijorarea, îi vorbi despre planurile ei de viitor, în avion,

în timp ce se îndreptau spre casă. Fu un zbor lung de opt ore și Saffron tocmai se trezea când îl auzi pe pilot spunând la microfon că trebuie să aterizeze la cel mai apropiat aeroport.

— Avem niște defecțiuni la motor — nimic serios, îi asigură el pe pasageri.

— Mai bine să fim siguri, decât să avem necazuri, îi spuse o stewardesă zâmbitoare, care-i controla centura de siguranță... O să luăm un alt avion și nu o să întârziem prea mult.

Se uită zâmbind și la tatăl ei, care încă mai era un bărbat atrăgător. Saffron se trezi că se gândește dacă lui i-a trecut vreodată prin cap să se recăsătorească și să aibă alți copii. Realiză ușor jenată că nu știe nimic despre speranțele și visurile tatălui său ; mai rău decât atât, ea nu vrusese să afle nimic despre el, tratându-l ca pe o persoană îndepărtată. De acum înainte însă, totul se va schimba. Ea-l luă de mână atunci când începură să coboare la sol.

— Unde aterizăm ? o întrebă ea, fără curiozitate, pe stewardesă, în timp ce se cufunda și mai bine în fotoliu.

— La Roma, îi spuse fata, dar n-o să aveți timp de plimbare, dacă cumva vă gândiți la așa ceva !

Roma ! Tatăl său o strânse şi mai tare de mână privind-o cu ochi compătimitori şi înţelegători. Bietul tată, într-un fel, pentru el fusese mai rău decât pentru ea. Nu apucase să-i spună nimic despre chinurile ei ; nimic despre Nico.

Aşa cum spusese stewardesa, nu întârziară la aeroport. Un avion gata pregătit îi aştepta şi, în timp ce se grăbeau spre poarta de îmbarcare, atenţia lui Saffron fu atrasă de câteva titluri din ziarele ce se aflau expuse.

„Banda de răpitori în faţa tribunalului", „Fiica lordului englez ca martoră" scria în ele. Cam atât putu să citească şi ceva în legătură cu faptul că era singura victimă care fusese găsită în viaţă. Saffron nu reuşi să citească mai mult fiindcă tatăl ei o grăbea, cu o faţă palidă şi încruntată.

— De ce nu mi-ai spus ? îl acuză ea după ce se aşezară în avionul cel nou.

— N-am vrut să te necăjeşti. Nu trebuie să apari ca martor dacă nu vrei, de fapt i-am spus lui Dom...

— Dom ?

— Dom Hunter, îi explică tatăl. Naşul lui şi cu mine am fost asociaţi... Nu cred că l-ai cunoscut. Dom este ceva mai în vârstă ca tine, are treizeci de ani...

— Nu, nu l-am cunoscut, recunoscu Saffron repede... Dar ce o să facem cu depoziția mea ca martor ?

— Nimic. El este un avocat strălucitor și am discutat despre posibilitatea de a apărea în fața tribunalului. Mi-a spus că ar trebui să te pregătesc, dar bine sau rău, am vrut ca tu să nu mai ai de-a face cu nimic. De fapt, așa cum i-am spus și lui Dom, n-am vrut ca tu să apari...

— Dar dacă nu apar, o să reușească să-i condamne ? întrebă Saffron, care-și aminti ce citise.

— Cred că da, aprobă tatăl său grav, dând din cap. Ca să-ți spun drept, ești singura martoră, dar nu vreau să te mai expun unui alt pericol sau să te necăjesc.

— Pericol ? Te gândești la alți membri ai bandei ?

— Cred că majoritatea lor sunt acum la pușcărie. Din ceea ce am aflat de la cei pe care i-am prins au dat și de alte urme.

Se părea că tatăl ei știa mult mai mult decât îi spusese.

— Am cerut să fiu ținut la curent, îi spuse el ghicindu-i gândurile... Autoritățile italiene s-au bucurat de mult sprijin din partea guvernului nostru, deși este un secret diplomatic.

— Presupun că ar trebui să mă bucur să știu că am un tată care este la curent cu secretele guvernului, totuși...

— Nu te mai gândi la asta, îi sugeră blând tatăl. Poate că Dom are dreptate și apariția ta la proces ar fi o ușurare pentru tine. Niciodată nu mi-ai spus ce s-a întâmplat.

— Se pare că ai vorbit destule cu Dom, îi spuse ea cu amărăciune, mușcându-și buzele când îi observă expresia nefericită. Îmi pare rău, tată, se scuză ea... n-a fost corect din partea mea.

— Am fost îngrijorat pentru tine, zise el simplu. Cu toată diferența de vârstă, Dom este un prieten bun și țin cont de părerea lui.

Subiectul nu mai fu menționat până când ajunseră acasă, unde Saffron găsi o grămadă de scrisori oficiale care o așteptau.

Așa cum ghicise, erau din partea oficialităților italiene.. Le luă în camera ei și tatăl său o lăsă singură, fără să-i mai spună nimic. Odată instalată în balansoarul pe care-l avea din copilărie și care era acum vopsit în ton cu restul mobilei, căzu pe gânduri.

Greu de crezut că la începutul captivității sale ea dorise acest moment, în care să se bucure de prinderea lui Nico și de privarea sa de libertate, dar acum...

Privea în gol, faptele şi emoţiile pe care le încercase începură să-i treacă prin faţa ochilor şi se aplecă spre scrisorile din poală, izbită de un adevăr.

Îl iubea pe Nico ! Acesta fusese motivul pentru care nu putuse să se bucure de vacanţă şi-şi petrecuse multe nopţi în pat trează şi multe zile încercând să-şi potolească durerea din suflet. Ceea ce crezuse greşit că fusese o simplă dorinţă sexuală, o nevoie de a exprima totul înainte de a-şi sfârşi viaţa, fusese în realitate lupta trupului său cu adevărul. Dacă ar fi fost vorba numai de o experienţă s-ar fi îndreptat spre Guido sau Pietro, dar în loc de asta îl vroise pe Nico şi numai pe Nico.

Aproape se îndrăgostise de el atunci când venise pe plajă şi apoi, în atmosfera încinsă a fermei, dragostea ei devenise definitivă.

Deodată, îşi dădu seama ce trebuie să facă. Nu va fi uşor şi-l va şoca pe tatăl ei care va fi mâhnit, dar îl iubea pe Nico şi era gata să lupte pentru el, indiferent ce făcuse el în trecut. Când o să le spună autorităţilor italiene cum s-a interpus Nico între ea şi puşca Oliviei, o să-l judece cu mai puţină asprime? Presimţea că el nu mai fusese amestecat şi în alte cazuri de răpire. Nu ştia ce mai făcuse el, îşi reaminti ea ; nu ştia nici măcar care sunt

simțămintele lui. Vroia să-l salveze, cu aceeași ardoare cu care dorise să-l vadă pedepsit.

Chiar dacă tatăl găsi că hotărârea ei de a depune mărturie era ciudată, nu comentă nimic. Saffron scrise autorităților italiene spunându-le că va apare ca martoră. Se hotărâse să pledeze pentru Nico în fața juraților; așa totul va avea valoare mai mare.

Nu era totalmente stupidă, totuși, știa că presa va specula în coloanele ei de scandal faptul că Nico îi luase mințile, dar nu-i păsa. Nico știa adevărul.

Până la proces mai era o lună și nu era zi în care să nu se gândească la Nico, sau noapte în care să nu viseze că este lângă ea, cu brațele încolăcite în jurul ei, având pieptul lui drept pernă.

Esteticianul care avea grijă de ea în salonul său de înfrumusețare se îngrozi de starea pielii și a unghiilor lui Saffron. Pentru că părul îi fusese ciopârțit, ea optă pentru o linie a părului mai scurtă. Tatăl îi spuse că arată mai bine așa și Saffron nu putu să nege că acum părea mult mai feminină decât înainte.

Procesul se devansase pentru că italienilor le era frică de o încercare a restului bandei, ce nu fusese prinsă, de a-și elibera tovarășii. Pentru apariția la proces, Saffron își alesese un compleu galben-auriu care-i pu-

nea în valoare ochii și părul. Arăta mai în vârstă sau se maturizase ? Sir Richard îi spuse că arată încântător, dar în sinea lui gândea că pare nefericită și foarte vulnerabilă și ar fi dorit s-o întrebe de ce avea cearcăne și era tristă, dar era prea înțelept și înțelegător ca să pună întrebări ; noua lor prietenie care se formase între ei, îi era prea scumpă ca s-o tulbure cu întrebări nelalocul lor.

Ar fi vrut să meargă în Italia cu ea. dar Saffron ar fi refuzat și oricum, o călătorie de afaceri urgentă, la New York, nu i-ar fi permis s-o însoțească.

În week-endul dinaintea plecării. tatăl său se întoarse acasă mai devreme. Saffron fusese ocupată cu împachetatul — un costum de călătorie și alte haine de care avea nevoie în zilele în care trebuia să apară ca martoră la tribunal. Tatăl veni în camera ei părând obosit și neliniștit.

— Știu că n-ai să fii de acord. începu el fără nici o introducere. dar am aranjat ca cineva să meargă cu tine la Roma.

— Nu cumva neprețuitul tău Dom ? spuse Saffron cu sarcasm.

Era cam sătulă de aprecierile lui entuziaste la adresa acestui prieten, dar el se făcu că nu pricepe și scutură din cap.

— Nu, unul din oamenii care au atacat ferma. Și el o să depună mărturie.

Mărturie care s-ar fi putut să-l înfunde pe Nico ! se îngrozi Saffron. Era ceva ce nu luase în calcul. Acest om la care tatăl său se referea trebuia să fie unul dintre oamenii din S.A.S. care o salvaseră.

Dacă era sau nu unul dintre salvatorii ei, ea nu-l recunoscu ; de fapt își amintea foarte puțin din ceea ce se întâmplase în acea zi. Era un tip plăcut și politicos, care luă loc alături de ea în avion și după ce se prezentă, se cufundă în lectura unei biografii a lui Winston Churchill, imediat ce decolară.

Ea nu realiză cât era de încordată, decât atunci când zborul era pe sfârșite și el îi spuse cu calm :

— Trebuie să fie foarte greu pentru dumneavoastră să faceți asta... mai ales că ați fost obligată să trăiți în apropierea lor. Este un lucru pe care-l învățăm în timpul antrenamentelor, adăugă el... Se întâmplă în două feluri : victima îi urăște de moarte sau ajunge dependentă de ei.

O observa în timp ce-i vorbea și în ciuda politeței lui, Saffron simțea că el se întreabă din ce categorie face parte ea. O să afle curând, gândi Saffron strângându-și buzele. Era adevărat, fusese dependentă de Nico. Fără el, viața ei n-ar mai avea nici un sens, deși știa că el nu-i împărtășește sentimentele. Dar dacă el ar scăpa de sub acuzație, dacă l-ar con-

vinge pe tatăl ei să-l ajute, Nico ar mai avea nevoie de ea ? Se mişcă neliniştită în scaun. Asta vroia ? El să-i fie recunoscător pentru că nu avea altă ieşire ? Să-l reducă la atât ? Nu-l iubea tocmai pentru că era atât de mândru şi de independent ? Ar fi dorit el libertatea la un astfel de preţ şi cu timpul ar fi fost nemulţumit şi ar fi urât-o ? Când zborul se sfârşi, nu ajunsese la nici o concluzie. Tot ce ştia era că nu vroia să-l vadă pe Nico intrând la închisoare, fără să încerce să-l salveze ; tot ceea ce se va întâmpla după aceea trebuia să fie la latitudinea lui.

Cu escorta înarmată care o conduse la hotel şi care o supraveghea tot timpul, ea îşi dădu seama cât de mare importanţă dădeau autorităţile italiene procesului şi cât de puţine şanse are ea ca să-l ajute pe Nico. Guvernul italian era sătul de atâta sânge şi cu ajutorul lui Saffron vroiau să pună capăt acţiunilor teroriste. Ea realiză acest lucru în prima zi a procesului, când fu invitată să ia loc în boxa martorilor şi să spună juraţilor cum fusese răpită.

Pe banca acuzaţilor putu s-o vadă pe Olivia, care o privea cu ură ; Guido şi Pietro erau lângă ea şi în spatele lor, alţi indivizi pe care nu-i cunoştea. Nico nu se zărea printre ei. O cuprinse frica. Unde era el ?

Întrebările urmară una după alta şi ea se forţă să răspundă cât putu mai bine, fără să-l implice pe Nico. Simţea cum starea de tensiune îi creşte şi ochii ei îl căutau încontinuu pe Nico. Scăpase cumva ? Nu văzuse nimic despre asta în ziare.

În momentul în care trebui să explice cum a încercat Guido s-o violeze, simţi cum o cuprinde o stare de slăbiciune şi totul se învârte în jurul ei. Judecătorul era amabil şi se purta cu ea părinteşte. I se aduse un pahar cu apă şi un scaun.

— Şi în acel moment aţi fost salvată de un alt membru al grupului ? întrebă judecătorul, citind din depoziţie ceea ce Saffron scrisese după ce fusese salvată. Acest bărbat este aici... împreună cu ceilalţi ?

Cineva se apropie de judecător şi-i şopti ceva. El dădu din cap aprobator :

— Ah, da, zâmbi către Saffron, am uitat — bărbatul despre care vorbim a fost împuşcat în timpul operaţiunilor de salvare şi acum nu mai poate răspunde în faţa justiţiei oamenilor.

Sala tribunalului începu să se învârtă cu ea.

Nico era mort... mort.

Deodată, în sala tribunalului începură să se audă zgomote. Cineva din fundul sălii începuse să tragă cu arma ; omul care o înso-

țise în avion fugi înspre ea cu un pistol în mână. Brusc, în mica sală izbucni violența. Cineva țipă și Saffron fu împinsă la pământ, în momentul în care un cuțit zbură pe lângă capul ei. Împușcăturile se opriră și când în sfârșit Saffron își ridică fața, tot ceea ce văzu, fu trupul lipsit de viață al lui Guido și fața contorsionată de ură a Oliviei.

Pentru moment, scena se schimbă ; în locul lui Guido ea-l văzu pe Nico zăcând fără viață, cu mâinile inerte de-a lungul trupului și durerea pierderii lui îi înlătură orice alt sentiment.

Îl auzi pe omul de la S.A.S. alergând și apoi întorcându-se către ea o întrebă dacă este teafără.

— Dom m-a prevenit că s-ar putea întâmpla ceva, murmură el, dar remarca sa nu avea nici un înțeles pentru Saffron.

Nico era mort.

Ea nu se putea opri aici. După ceea ce i se întâmplase, nu mai punea problema mărturiei ei, dar ea refuză să părăsească tribunalul până nu află circumstanțele morții lui Nico.

În ochii celui care o păzea, ea văzu milă și compătimire, când ea-i spuse că vrea să stea până la sfârșitul procesului pentru a afla totul. Observă totuși, în ochii lui și o oarecare urmă de vinovăție.

Observă același lucru și atunci când reuși să vorbească cu una dintre oficialitățile italiene, un italian cu o față severă care vorbea perfect englezește și care se scuză pentru ceea ce era să se întâmple.

— Animalele ! N-au dreptul să trăiască. Vor să distrugă tot ceea ce a reușit civilizația, să extindă crima la rang de lege. Nu merită să facă umbră pământului !

Uitându-se rugător spre însoțitorul său, Saffron îl făcu să întrerupă monologul italianului, pentru a-l întreba ceea ce o frământa.

— Domnișoara Wykeham se interesează de soarta omului numit Nico. A fost împușcat și omorât, cred, în timpul operațiunii de salvare.

Era ceva în imaginația ei, sau între cei doi bărbați exista o înțelegere secretă ?

După o oarecare ezitare, italianul aprobă.

— Da, așa este.

— A murit la fermă ? o împinse ceva pe Saffron să întrebe.

Vroia să știe adevărul, indiferent cât de dureros ar fi fost. Trebuia să știe... trebuia să știe cum a murit Nico.

— Da. A fost împușcat de unul dintre soldați...

— Unul din membrii bandei.

Ambele explicații veniră simultan și Saffron se încruntă, dar înainte ca ea să întrebe care este realitatea, italianul se scuză :

— Da, bineînțeles, aveți dreptate — m-am înșelat, el a fost împușcat de unul dintre soldați.

Nico mort ! Nu putea să accepte. Fusese atât de minunat de viu și de neatins în armura sa de forță și voință ! O apucară niște sughițuri de plâns isteric. Păzitorul ei de la S.A.S. și italianul se uitau la ea stânjeniți.

— Signorina, vă rog...

— Ce s-a întâmplat cu corpul lui ?

— A... fost îngropat.

— Și mormântul lui ?

— A rămas fără cruce, ca al unui criminal, îi spuse italianul.

Aceasta fu lovitura finală. Nico se dusese ca și cum n-ar fi fost vreodată, fără a lăsa măcar o urmă a existenței sale pe pământ.

Omul de la S.A.S. părea grăbit s-o scoată din tribunal și ea avu impresia clară că era îngrijorat ca ea să nu mai pună alte întrebări, ca și cum i s-ar fi ascuns ceva. Dar ce ?

Tatăl său o aștepta la aeroportul din Heathrow, dar când el îi văzu fața împietrită de durere și modul în care se mișca, încet și plină de mâhnire, ca și cum ar fi fost pe punctul de a se sfărâma în bucățele. nu făcu nici

o încercare de a o atinge. Fără să-i dea ocazia să protesteze, aranjă ca să plece împreună în Surrey. Saffron nu-şi mai amintea de când nu mai fusese cu tatăl său la ţară şi deşi încerca să se comporte normal cu el, nu reuşea.

Imaginea lui Nico o hărţuia. Numai pierzându-l îşi dăduse seama cât de mult îl iubeşte ; atât de mult, încât fiecare minut fără el era ca o durere fizică şi mai rău decât orice, era faptul că nu ştia unde-i zace corpul ; s-ar fi dus la mormântul lui şi ar fi plâns, uşurându-se.

Crezu că tatăl său, cu influenţa pe care p are, o să descopere unde este îngropat, dar spre nemulţumirea ei, el nu se arăta dispus s-o ajute.

— Asta o să te facă să-ţi fie şi mai greu, fusese explicaţia lui, dar Saffron avea convingerea că nu ăsta era adevăratul motiv.

Încă o dată, prin minte îi trecu că nu ştie întreg adevărul. Dar la ce i-ar folosi ?

Chiar dorinţa nebună de a fi conceput copilul lui Nico nu se realiză. Tatăl o îndemna să încerce să-şi continue viaţa din nou, dar ea nu mai avea nici o tragere de inimă. Patru zile după ce ajunseseră în casa de la ţară, numai pentru a-i face plăcere tatălui său, Saffron acceptă propunerea acestuia de a ieşi undeva. El o conduse la un mic local foarte

îngrijit şi comandă de mâncare pentru amândoi.

Pateul care le fusese servit cu pâine de casă, era foarte apetisant, dar Saffron, după ce luă o înghiţitură, văzu un bărbat în colţul încăperii, cu părul negru care se încreţea peste gulerul cămăşii, cu mişcări suple şi sigure. Îl văzuse doar puţin din spate, dar fu suficient ca să se albească la faţă şi să strige „Nico" ! Reacţia tatălui fu rapidă. Se mişcă şi se aşeză în faţa lui Saffron ca să-i ascundă faţa palidă şi trupul care-i tremura, de privirile celorlalţi consumatori.

— Nu poate să fie Nico, Saffron, îi spuse el încetişor, dar în ochii lui se citea ceva de neînţeles, ceva între vinovăţie şi mânie.

Când se asigură că ea şi-a revenit îi comunică că are de dat un telefon de care-şi adusese abia acum aminte.

Uitându-se după el cum se îndreaptă spre telefon, Saffron încercă să-şi vină în fire. Tatăl său părea plecat de multă vreme, iar atunci când se întoarse arăta gânditor şi preocupat.

Părăsiră localul aproape imediat şi când ajunseră acasă, el spuse cu blândeţe :

— Ştiu că în mare mi-ai povestit ce s-a întâmplat când ai fost răpită, ştiu ce simţi pentru Nico, dar păstrezi prea multe lucruri

pentru tine, Saffron. Nu crezi că te-ar ajuta dacă ai vorbi cu mine ?

— Oh, tată !

Se azvârli în brațele lui, armura sa fragilă sfărâmându-se, în timp ce printre suspine, îi povestea totul și el o asculta în tăcere.

Când ajunse la sfârșitul povestirii, el arăta foarte grav și mult mai bătrân.

— Draga mea fată ! spuse el trist, ce-aș putea să-ți spun ? Vorbești de dragostea ta pentru acest bărbat, dar ești sigură că nu este o simplă trufie intensificată de faptul că nu-l poți obține ? Chiar dacă ar fi supraviețuit...

— M-ar fi vrut oare ? întrebă ea grav. Tată, nu știu. Știu doar că-l iubesc și fără el viața mea este o simplă existență.

Deoarece își ținea degetele deasupra stomacului și el îi observase gestul, întrebă încetișor :

— Ați fost amanți, nu-i așa ?

Ea dădu din cap și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Da, și chiar dacă crezi sau nu, el a fost primul. N-a vrut, dar am insistat și sunt bucuroasă pentru asta, strigă ea disperată. Măcar asta am avut. Și să nu-mi spui că sunt tânără și o să apară altcineva ; nu va apare niciodată — nici unul nu va fi ca Nico.

— Biata mea fetiță ! Ce pot să-ți spun ? Că timpul vindecă ? Așa este, să știi. Când

am pierdut-o pe mama ta... dădu din cap și păru să îmbătrânească și mai mult... Saffron, te-am judecat greșit și mai rău...

— Pentru că n-ai crezut că sunt în stare de o asemenea dragoste ? întrebă ea trist. Sau pentru că am spus că Nico a fost primul ? Nu pot să te învinuiesc pentru asta, tată, presa mea nu a fost prea bună.

— Ce pot să spun ? Ești prea mare ca să te hrănești cu iluzii și prea tânără ca să accepți faptele.

Saffron știa că tatăl său o urmărește cu tristeţe atunci când se întoarseră la Londra. Munci ca un câine la slujbă și urmă chiar și un curs de secretariat, pentru că munca era singurul mod de a se obosi suficient ca să poată dormi noaptea și avea nevoie de somn deoarece în visurile ei, Nico era întotdeauna acolo, întotdeauna iubitor, întotdeauna cald și viu.

Crăciunul veni și se termină. Părul începuse să-i crească lung, din nou. Era prea slabă și fragilă. Durerea devenea și mai mare, în loc să treacă.

De anul nou, tatăl său trebuia să plece la New York. Cu o săptămână înainte de plecare, el părea ajuns în culmea nervilor. Când Saffron îi atrase atenția despre asta, el îi spuse că era din cauză că nu-i plăcea ideea s-o lase singură.

— I-am cerut lui Dom să mai treacă și să vadă dacă totul este în ordine, îi zise el evitându-i ochii... dar este în Suedia în acest moment, cu niște afaceri și o să se întoarcă săptămâna viitoare. I-am dat o cheie de la casă.

Erau din nou la Londra și Saffron ar fi vrut să-i spună că nu este nevoie ca cineva să stea cu ochii pe ea, pentru că nu era un copil lipsit de minte, dar pentru că el era atât de îngrijorat, n-avu inima s-o facă.

— Saffron, eu... începu el, dar pe urmă se răzgândi ca să spună... să mă ierte Domnul pentru ceea ce ți-am făcut, pentru că eu nu mi-o pot ierta. Dacă aș fi știut...

Gândindu-se că el se referă la faptul că ea fusese răpită din cauză că avea un tată bogat și altfel nu l-ar fi cunoscut pe Nico, zise cu blândețe :

— Tată, nu este nimic de iertat, ba din contră. Ce s-a întâmplat cu Nico este cel mai prețios lucru din viața mea, și chiar dacă n-am să-l mai văd și să-l ating din nou, viața mea este mai plină din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Poate că tu ai dreptate că s-a întâmplat așa ; cel puțin pot crede că el a simțit ceva pentru mine...

— Sigur că da, o întrerupse exploziv tatăl său. Saffron, eu...

Ştiind că el vrea să-i uşureze durerea, reuşi să scoată un zâmbet slab.

— Ce înseamnă „sigur că da" ? De ce crezi că ar fi simţit ceva ? Fiindcă sunt fiica ta ?

El plecă în după-amiaza următoare. Saffron îl conduse la aeroport, conducând Rollsul cu grijă. După aceea, în loc să se ducă acasă se întoarse la birou şi se afundă în muncă, până când obosi atât de tare, încât era cât pe ce să adoarmă pe birou.

Timp de câteva zile, la ora opt dimineaţa era la slujbă, ca să plece la opt seara, când se întorcea acasă prea obosită ca să mai poată mânca. Treptat corpul ei începu să se adapteze la această autoflagelare şi somnul deveni tot mai insuficient.

— Saffron, nu mai poţi continua aşa, îi spuse şeful ei într-o dimineaţă când, venind la serviciu, o găsi la birou cu ochii încercănaţi. Ia-ţi câteva zile libere — este un ordin ! Nu este de nici un folos să munceşti ca un automat, aşa cum faci în momentul de faţă.

Dându-i dreptate, Saffron se hotărî. Casa părea pustie fără tatăl său şi într-un impuls, se hotărî să plece în Surrey.

Începuse să ningă atunci când plecă din Londra. Din cer cădeau fulgi subţiri şi fragili, atât de vulnerabili şi de tenaci în acelaşi timp, ca iubirea ei pentru Nico. Senti-

mentul ei pentru el crescuse în intensitate fără să-şi dea seama, până fusese prea târziu. Prea târziu — cele mai triste cuvinte din toate limbile, gândi ea cu amărăciune, în timp ce conducea prin trafic.

Când ajunse la casa din Surrey era foarte târziu şi în timp ce descuia uşa se gândi ca să-l sune pe tatăl său. Ar fi fost îngrijorat dacă ar fi dat telefon acasă şi n-ar fi găsit-o. Condusul o obosise ; suficient de obosită, se băgă în pat ca să adoarmă imediat şi să-l viseze pe Nico, întotdeauna cu ea.

CAPITOLUL 10

Saffron se trezi dimineaţă şi observă că un strat gros de zăpadă acoperise grădina şi împrejurimile. Deoarece casa nu era folosită decât temporar de tatăl său, cineva venea săptămânal să verifice dacă totul este în ordine, aşa că Saffron nu avu nici o problemă să pornească încălzirea centrală.

După ce instalaţia fusese conectată şi casa începuse să se încălzească, ea se decise să-i dea un telefon tatălui, dar spre marea ei decepţie, când ridică receptorul, descoperi că linia este moartă. Cea mai apropiată cabină telefonică era la trei kilometri distanţă, la o încrucişare de drumuri. Întotdeauna se întrebase cine o fi instalat-o acolo, atât de departe de oricine. Se înfioră, hotărându-se să dea telefon, la întoarcerea din sat, unde intenţiona să se ducă pentru a-şi completa rezervele de hrană.

Zăpada era mai mare decât îşi închipuise ea, puternicul Rolls avansa cu greu şi atunci când ajunse în sat, o dureau mâinile din cauza volanului.

Era un singur magazin alimentar și o măcelărie, dar Saffron reuși să cumpere tot ceea ce îi era necesar. La întoarcerea spre casă, începuse din nou să ningă. Tocmai când se apropia de încrucișare, o depăși o mașină care o obligă să se îndrepte spre șanț. Nu prea avu timp să-și manevreze mașina cea mare și s-o tragă la marginea drumului și se uită nemulțumită la cealaltă limuzină care o depășise și nici măcar nu realizase că fusese aproape de a produce un accident. După ce-și reveni din sperietură, încercă să orienteze mașina pe direcție, dar roțile din spate patinau în zăpadă. Cu îngrijorare, își dădu seama că nu o să fie în stare s-o pornească și, ce era mai rău, mașina începuse să alunece, cu totul, în șanț. Trăgând frâna de mână, ieși afară ca să examineze situația, cu inima grea când realiză că trebuie să lase acolo Rolls-ul și s-o ia pe jos, înapoi.

Până la urmă se hotărî să telefoneze la oficiul din Londra să-i roage să-l anunțe pe tatăl ei unde se află, și la un garaj local ca să le spună să vină să depaneze mașina.

Încă impresionată de cât de aproape fusese de a fi lovită de cealaltă mașină, merse spre cabină, căutând mărunțiș în portofel.

Ridică receptorul neliniștită, pentru că nu auzi nici un ton, dar după ce încercă de câteva ori își dădu seama că și acest telefon, la

fel ca şi cel de acasă, nu mai funcţiona. Abătută, îngheţată şi obosită, îşi luă cumpărăturile din maşină şi începu să meargă, nu de-a lungul drumului, ci peste câmpuri, ca să scurteze din timp.

Pentru drumul în sat se îmbrăcase cu blugi, cizme la modă şi o jachetă de blană pe care tatăl i-o cumpărase ca dar de Crăciun ; haine bune şi călduroase pentru o vizită în sat, dar insuficiente pentru a o proteja de temperatura scăzută din această parte a ţării. Nici nu parcursese jumătate din distanţă spre casă că şi începuse să-şi simtă tălpile înţepenite şi picioarele dureroase. Vântul de gheaţă care-i sufla peste faţă, mănuşile sale de piele scumpă, care abia de-i protejau mâinile îi creau o stare de disconfort, dar în ciuda acesteia, merse hotărâtă înainte până când îi apăru în câmpul vizual imaginea zidului de piatră al grădinii. Intră printr-o poartă micuţă aflată în zid şi se târî spre uşa din spatele casei.

Atmosfera din casă era caldă şi prietenoasă după frigul de afară şi Saffron se urcă la etaj, dădu drumul la baie şi încercă încă o dată telefonul, înainte de a-şi duce cumpărăturile în bucătărie. Telefonul era încă mort şi Saffron îşi muşcă buzele. Săracul tata, Rolls-ul era mândria şi bucuria lui şi ea spera ca linia de telefon să fie reparată la

timp, ca să depaneze maşina, înainte ca el să se întoarcă de la New-York. Mersul pe jos îi făcuse poftă de mâncare ; pentru prima dată de la proces simţea nevoia hranei — dar mai întâi o baie caldă !

Într-un dulap găsise o sticlă cu esenţă pentru baie şi turnă cu generozitate în apa fierbinte. Baia o învălui într-un nor parfumat şi ea începu să se relaxeze, tresărind când trupul ei îşi aminti fără să vrea, cum se simţise când Nico o atinsese şi mai ales cum îi răspunsese la mângâieri. Cât de tare s-ar fi luptat să uite, amintirile refuzau s-o părăsească. Se frecă puternic cu prosopul, pentru a înlătura senzualitatea care începuse s-o cuprindă şi apoi se grăbi spre dormitor pentru a căuta nişte lucruri curate. Deschise şifonierul, unde găsi lucrurile de vară, puse după vacanţa din Caraibe, dar deodată atenţia îi fu atrasă de linia bărbătească a unei cămăşi de bumbac. Încetişor, o despături, o privi şi o năpădiră amintirile. Era cămaşa lui Nico. O găsise în camera ei, după ce făcuse dragoste cu Nico şi şi-o pusese pe ea. O ridică şi şi-o puse pe faţă, strângând-o ca şi cum ar fi simţit încă mirosul trupului lui şi inima i se strânse de durere. Se îmbrăcă apoi cu ea. Deşi îi atârna, fiind prea largă, nu-i păsa ; îi aparţinuse lui Nico ; o purtase el. Tocmai îşi peria părul când auzi pe cineva care încearcă uşa.

Pentru moment, surpriza o îngheță, dar se opri din periat și se grăbi spre scări, uitând că este îmbrăcată doar cu cămașa lui, de sub care-i apăreau picioarele lungi și svelte. Cineva trecuse probabil prin apropiere și văzând luminile aprinse vroia să se încredințeze dacă totul este în ordine. Așa erau oamenii de la țară, foarte grijulii ! Deschise ușa și vorbele de bun-venit i se opriră pe buze când îl văzu pe tatăl său obosit și cu fața căzută, că se oprește, se uită la ea și după aceea întorcându-se, se adresă unui bărbat care ieșea dintr-un automobil parcat lângă casă :

— E-n regulă, Dom. Ea este aici și este teafără... Doamne, Saffron, când am văzut Rolls-ul era cât pe ce să fac un atac de inimă.

— Dar tată, ce faci aici ? De unde ai știut...

— Dom m-a sunat de la Londra să-mi spună că a telefonat la locuință și tu nu erai acolo. L-a căutat apoi pe Bart care i-a spus că ai venit aici. Oricum veneam încoace, așa că a venit cu mine. Am încercat să te anunț, dar n-am reușit.

Ochii lui o priveau cu gravitate și Saffron nu avu nevoie să-l întrebe de ce condusese atâta drum până în Surrey pentru că

pur şi simplu nu putuse s-o contacteze la telefon. Pe faţă i se citea îngrijorarea.

— O, tată ! vocea ei deveni dintr-odată precaută în timp ce se uita spre uşa deschisă... Prietenul tău Dom se pare că este foarte ocupat... nu putea să ia de bun ceea ce-i spusese Bart în legătură cu venirea mea aici ?

— Oh, nu-l blama pe Dom. Îl rugasem să aibă grijă de tine. Tocmai îi spuneam când am văzut Rolls-ul...

— Vroiam să-l depanez înainte de întoarcerea ta.

În câteva cuvinte Saffron îi explică ce se întâmplase. De afară se auzeau sunetele unei activităţi şi ea-şi dădu seama că este îmbrăcată doar cu cămaşa unui bărbat, destul de decent, dar prea sexy. Se grăbi spre scări, nevrând să fie văzută astfel, de către prietenul tatălui său.

Nu reuşi. Tocmai ajunse la prima treaptă când auzi că se trânteşte uşa şi pe tatăl său vorbind pe un ton ciudat :

— E-n regulă, Dom, Saffron n-a păţit nimic.

— Mă bucur să aud asta.

Vocea aceasta rece şi formală o cunoştea — la fel de bine ca pe propria ei voce ! Se întoarse, cu faţa albă ca şi cămaşa pe care o purta, încercă să spună ceva şi tremurând

ca o frunză, înainte de a fi cuprinsă de un văl negru, îl auzi pe tatăl său spunând :

— Doamne, ar fi trebuit s-o previn... s-o pregătesc, dar am fost atât de speriat să nu fi făcut ceva prostesc...

Și după aceea, nu mai fu nimic decât întuneric, întuneric și o teamă teribilă că a înnebunit, deoarece cel pe care tatăl său îl numise „Dom" era cu siguranță Nico. Nico, ce murise ; Nico, cel care o răpise și o umilise ; Nico, cel pe care îl iubea : Nico. cel care nu putea fi un bărbat ce se chema Dom și care o studia cu ochi reci, îmbrăcat într-un costum asemnănător tatălui său. cu părul său negru pieptănat în ordine, cu gura nerăbdătoare și mânioasă.

— Tata ?

— S-a întors la Londra.

Nico ! Deci nu visase ! Saffron își deschise ochii încetișor. Era întinsă pe pat în casa tatălui său. înconjurată de lucruri familiare și era în siguranță ; totul era în ordine, în afară de bărbatul care stătea lângă fereastră, cu fața în umbră.

— Cred că este timpul ca eu și cu tine să avem o explicație !

Se simți cuprinsă de isterie ; o lăsase să creadă că este mort ; se travestise în prietenul tatălui ; făcuse dragoste cu ea și-i sfâși-

ase inima şi acum credea că pot să aibă o explicaţie !

Se întoarse cu spatele la el, scuturând copilăreşte din umeri :

— Nu-mi vorbi !

Îl simţi, mai curând decât îl auzi, cum se apropie şi se opreşte lângă ea, pentru că o făcea să se simtă vulnerabilă ; o făcea să-şi aducă aminte... Îi observă îngrozită mâna care se îndrepta către ea şi strigă cu amărăciune :

— Nu mă atinge ! Nu te apropia de mine ! Te urăsc !

— Chiar aşa ?

El îngenunche lîngă pat aşa încât ochii lui ajunseră s-o privească drept în faţă. Saffron încercă să se ridice, dar braţul lui care o prinsese de umeri, o forţă să stea nemişcată.

— De asta eşti îmbrăcată cu cămaşa mea ; de ce ai vrut să-mi salvezi viaţa, de ce i-ai spus tatălui tău că ai fi vrut să-mi concepi copilul ? o întrebă el cu emoţie.

Ea încercă să înghită, dar descoperi că nu poate.

— Nu se putea ca tata să-ţi spună toate astea, gemu ea. N-ar fi trebuit niciodată ca el...

— Mi-a povestit... vocea lui uniformă era sinceră. Vrei să-mi spui că l-ai minţit ?

Saffron se făcu că nu aude ;

— Cine eşti tu ?

— Ştii cine sunt, spuse el încordat. Dominic Hunter, cel al cărui naş a fost cel mai bun prieten al tatălui tău. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nici tu nu ai răspuns la a mea.

— Spune-mi, ai crezut în ceea ce i-ai spus tatălui tău ?

— Da, cuvântul îi ieşise cu greutate din gură. Dar nu mai cred acuma, se răsti ea la el. Am crezut într-un om care nu există.

— Ba există. Vrei să-ţi dovedesc ?

— Nu !

Ea se dădu înapoi şi el râse amar.

— Înseamnă că mai există o urmă de iubire dacă reacţionezi aşa. Aş vrea să-ţi reamintesc cât de uşor se poate transforma ura pe care mi-o arăţi acum în altceva, total diferit.

— Ce faci aici ? îl întrebă Saffron. Nu înţeleg...

— Care-i problema ? răbufni el cu duritate. Toată poezia a dispărut acum când ştii că sunt un om ca toţi ceilalţi şi nu un erou imaginar ? Nu ştii nimic despre dragoste, fetiţo, trăieşti încă într-o lume a fantasmelor.

Se întoarse brusc, ridicându-se în picioare şi se îndreptă spre fereastră, cu spatele la

ea, cu mâinile băgate în buzunarele costumului scump cu care era îmbrăcat.

— Am venit aici astăzi, pentru că tatăl tău mi-a cerut-o. Era îngrijorat din cauza ta ; îngrijorat ca tu...

— Să nu mor din dragoste pentru un bărbat care nu există ? spuse Saffron cu amărăciune, punându-şi picioarele pe podea.

— A fost ceva la care nici unul dintre noi nu ne-am gândit. Uite, spuse Dominic repede, să stăm jos şi să-ţi povestesc ce s-a întâmplat sau să plec şi să te las roasă de ură şi amărăciune, ce preferi ?

— Ai de gând să-mi spui adevărul ?

Se întoarse şi o privi în faţă şi ea văzu ceea ce nu observase mai înainte — arăta mai bătrân, obosit şi pe faţă avea întipărit ceva ce nu existase înainte.

— Eşti suficient de matură ca să mă asculţi ?

Saffron ezită doar o clipă. Indiferent ce durere îi va produce, trebuia să afle totul.

— Da, spuse ea cu fermitate.

— Totul a început cu optsprezece luni în urmă. Părinţii mei au murit când eram încă un puşti şi naşul meu m-a crescut mai mult sau mai puţin. Am fost foarte apropiaţi, şi a fost foarte bun cu mine, un om înţelegător şi care mi-a purtat de grijă. Intenţiona ca eu să-i preiau biroul de avocatură şi el să

se retragă la pensie și să se ocupe de pescuit, ocupația lui favorită. În acest scop a venit întâi în Italia. Trebuia să vin cu el, dar în ultimul moment s-a ivit o problemă în munca mea. M-am luptat mult cu viața după ce mi-am pierdut părinții — am plecat de la școală și am intrat în armată — un lucru nebunesc, dar care m-a învățat o grămadă de lucruri despre viață. Nașul meu a fost întotdeauna lângă mine și vroiam să-l răsplătesc, să-i arăt că poate să aibă încredere în modul în care lucrez, așa că a plecat singur în Italia... și nu s-a mai întors niciodată...

Ochii lui erau plini de tristețe și Saffron, fără să vrea, simți o milă pentru el.

— În timp ce era acolo, a fost răpit ; am început să strâng suma pentru răscumpărare, dar ceea ce vroiau ei era mult prea mult decât puteam procura eu la repezeală. Am făcut tot ce-am putut — tatăl tău m-a ajutat să obțin banii, dar în final a fost prea târziu.

— L-au omorât, ghici Saffron.

— Da. Am încercat să contactez autoritățile italiene pentru a face ceva, dar erau neajutorate, așa că m-am hotărât să fac totul pe răspunderea mea. Când am fost în armată am fost în...

— S.A.S. ? adăugă Saffron.

— Da. Așa că m-am decis să mă infiltrez în bandă — autoritățile italienești știau cine

sunt, dar nu puteau pune mâna pe ei — erau prea șmecheri. Deci, i-am urmărit și i-am observat ca să pot afla cât de multe despre organizație. Am fost ajutat de faptul că fiecare grupă de teroriști era aproape independentă față de organizația principală. Mi-am dat seama că nu era chiar imposibil să mă infiltrez și să pretind că am fost trimis de la centru ca să lucrez cu ei. Tot ce aveam nevoie era o captură interesantă.

— Adică eu ?

— M-am consultat cu tatăl tău și l-am asigurat că nu vei păți nimic... se strâmbă ușor... ceea ce n-am prevăzut a fost că...

— Că o să fiu destul de proastă să mă îndrăgostesc de tine ? adăugă Saffron cu amărăciune.

Se întoarse și o privi cu o expresie nedescifrabilă.

— Așa a fost ? Credeam că ce s-a petrecut între noi era doar un pic de experiență sexuală pe care vroiai s-o încerci înainte de a-ți pierde viața. Nu, ceea ce n-am prevăzut era că tu nu erai femeia sofisticată despre care citisem în presă, ci doar o fată nevinovată care nu știa nimic despre cum ar fi trebuit să se apere.

— Și ai făcut-o tu în locul meu ? în cuvintele ei se amestecau deziluzia și amărăciunea... Decepționându-mă, îngrozindu-mă și seducându-mă ?

— Scuteşte-mă de ultima remarcă, spuse el, cu cruzime. Ai fost de acord cu mine, chiar dacă acum încerci să nu mai recunoşti. Oricum, continuă el, te-am apărat cât am putut de bine, de ceilalţi.

— Toate drumurile în oraş ? bombăni Saffron. Erau ca să...

— Să-l informez pe tatăl tău, care la rândul lui să transmită informaţii foştilor mei camarazi.

— Membrii ai S.A.S. ? sugeră Saffron, căreia lucrurile începeau să-i devină clare.

— Da, acţionam neoficial, dar cu acordul autorităţilor italiene.

— Cum te-ai infiltrat în bandă, la început ? întrebă Saffron. Devenind amantul Oliviei ?

— Nu ! şi în obraz îi tresări un muşchi... Dar dacă aş fi făcut-o aş fi fost mai de condamnat decât tine ? întrebă el cu asprime. Şi să nu-mi spui că n-ai sperat să mă convingi să-ţi dau drumul, sau asta nu ţi-a trecut deloc prin minte ?

Brusc, deveniseră doi străini care se priveau unul pe altul separaţi de propria amărăciune. Saffron ştia din ce motive era nemulţumită şi înveninată... dar el din ce motiv era ? Pentru că tatăl său insistase s-o vadă ? pentru că nu mai vroia să aibă de-a face cu ea şi-i era teamă să nu fie obligat s-o facă ?

— Ceea ce nu pot înțelege, este tatăl meu, începu ea stânjenită, dar Dominic i-o tăie scurt :

— L-am rugat să nu spună nimic ; și în afară de asta, ca și mine, credea că tu ești „îndrăgostită" de ideea de a fi îndrăgostită ; ți-am mai spus, intimitatea forțată în astfel de împrejurări dă naștere la situații neobișnuite. Ceea ce nici el și nici eu n-am prevăzut...

— Că Guido o să încerce să mă violeze și eu o să mă azvârl în brațele tale din cauza asta ? spuse Saffron cu repeziciune. Dar nici tu nici tata nu trebuie să vă îngrijorați că o să se mai repete.

O durea mai mult decât ar fi crezut, să afle că totul fusese calculat și planificat ; că tot ceea ce dorise el era doar răzbunarea nașului lui și că în acest joc ea fusese un simplu pion.

— Îți dai seama că tatăl tău a crezut că te-ai omorât când a văzut mașina ? spuse el cu o voce plată. Să nu mai spun ce-am simțit eu...

— Cred că te-ai bucurat, spuse Saffron cu amărăciune. Ce neplăcut trebuie să fie pentru tine să te trezești pe cap cu nedoritele mele sentimente. Ce s-a întâmplat, tata te-a forțat să faci din mine o femeie cinstită ? Nu te în-

grijora, nu te-aș vrea chiar dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ !

Se întoarse cu spatele la el, tresărind șocată, când el traversă camera neauzit, apucându-i brațele și forțând-o să se întoarcă cu fața spre el.

— Vrei să pariem ? întrebă el cu cinism.

Culoarea îi dispăru din obraji și răsuflarea îi deveni greoaie când el se aplecă și-i atinse buzele cu ale sale. Îi trebui toată voința pe care o avea, ca să reziste să-și ridice brațele și să-i încercuiască gâtul, rugându-l să facă dragoste cu ea și s-o iubească așa cum îl iubea și ea pe el. Încă îl iubea, recunoscu ea în sinea ei — nimic nu se schimbase, chiar dacă el o decepționase, chiar dacă nu dădea un ban pe ea, dar până la sfârșit avu destulă mândrie ca să-și țină buzele strânse sub sărutarea lui violentă și să nu-i răspundă în pofida ochilor lui mânioși, deși numai bunul Dumnezeu știa cât îi era de greu.

Când Dominic își ridică fața, ochii îi erau aproape negri și de nedescifrat. Unghiile lui Saffron lăsaseră urme în palmele pe care și le strânsese și corpul i se încordase în efortul de a rămâne indiferentă.

— Pleci acum ? întrebă ea cu duritate, minunându-se de capacitatea ei de a părea de neclintit, când de fapt în interiorul său se simțea sfâșiată

— Nu încă.

În cuvintele lui se simţea ameninţarea şi ochii îi scăpărau periculos, făcînd-o să tremure. Se uită înspre uşă, dar ca să ajungă la ea, trebuia să treacă pe lângă el şi nu vroia ca să-l atingă.

— Ai ceva care îmi aparţine, cred... şi se uită în jos spre cămaşa cu care era îmbrăcată Saffron.

— Asta ? Vrei asta ?

— Nu numai că o vreau, dar o s-o şi am, promise el încetişor şi se aplecă înspre ea.

Saffron crezu că el o să înceapă să-i desfacă nasturii şi-şi strânse poalele protector, cu ochii speriaţi, dar spre surprinderea ei, el o apucă de poale şi le trase cu putere, nasturii zburând în toate direcţiile, în timp ce cămaşa se desfăcea, trupul rămânând expus privirii lui.

— Vrei asta ?

Vocea ei era plină de nervi şi teamă în timp ce-şi scotea cămaşa, trecând dintr-o stare de mânie, într-una de furie nemărginită, pe care nu o mai avusese niciodată. Nepăsându-i că rămăsese goală în faţa lui, cu excepţia chiloţilor şi a sutienului de dantelă, ghemui cămaşa, transformând-o într-o minge şi i-o aruncă în faţă.

— Ia-o... ia-o şi du-te dracului... şi să nu mai calci niciodată pe aici !

Dom prinse cămaşa din zbor, absent, cu ochii aţintiţi asupra trupului ei, cu o privire care o făcu pe Saffron să simtă cum inima îi bate nebuneşte.

— Nici nu ştii ce chinuitor este să mi te amintesc aşa şi să nu pot face nimic, spuse el gâfâind... Noapte de noapte şi zi după zi, până am crezut că am înnebunit, că nici o femeie nu poate să fie atât de perfectă, atât de atrăgătoare... dar am greşit.

Saffron se mişcă şi mâinile lui o prinseră, degetele înfigându-i-se în carnea delicată a mijlocului ei.

— Nici acum nu ştii ce-a fost între noi, nu-i aşa ? spuse el încet... Ce rar se întâmplă astfel de lucruri ca cele care ne-au unit ; atât de rar încât nu mi s-a întâmplat niciodată şi nici nu vreau să se mai întâmple din nou. Acea primă noapte la Roma...

O durere îngrozitoare păru să-i explodeze în tot corpul, trimiţând fiori de nelinişte în fiecare părticică a ei.

— De ce ?

— Pentru că nu pot să mai trec printr-o astfel de experienţă ştiind că va fi singura. O vreau pentru totdeauna ; te vreau pentru totdeauna. Nu suport să mă gândesc că alt bărbat ar putea să te atingă, să te vadă aşa...

— Lasă-mă să plec... lasă-mă ! zise ea hotărâtă.

— Nu până când n-o să fac asta !

Sărutul lui o înfierbântă până când ajunse la punctul la care nu se mai putea gândi decât la nevoia de a-i simți trupul alături de al ei.

— Doamne-Dumnezeule, știu că nu mă poți iubi cu adevărat, îl auzi șoptind lângă gâtul ei — nici nu mă cunoști prea bine, dar dorindu-te și neavându-te înseamnă să devin nebun ; nu mai pot gândi clar, mai ales de când am ieșit din spital...

— Spital ? se mișcă ea neliniștită în brațele lui.

— Doar nu crezi că n-aș fi venit la tine mai de demult, dacă aș fi putut ? Mi-am spus că pentru tine a fost doar o experiență, că trebuie să mai crești, dar am fost ca vrăjit. Când mă gândeam la Guido atingându-te, îmi venea să-l tai în bucățele. Nu pot să mă iert că te-am expus lui Guido — nici pentru ce era să se întâmple. Erai atât de speriată, atât de... Doamne, eram aproape de nebunie atunci când m-ai rugat să te posed ! mi-am spus că o să mă pot abține, dar prima atingere a trupului tău. buzele tale pe pielea mea...

— Credeam că nu mă vrei fiindcă sunt virgină.

— La dracu ! înjură Dominic. Te-am dorit tot timpul ; am pus ochii pe tine din primul moment, de la început între noi a fost

ceva special, dar după ce am văzut cât eşti de curajoasă în ciuda fricii, şi cât de îngrozitor de inocentă eşti, mi-am dat seama că te iubesc şi m-am urât pentru pericolul în care te băgasem. Am subestimat efectul pe care l-ai avut asupra lui Guido... şi asupra mea. De multe ori am fost cât pe ce să-ţi spun totul, dar asta însemna să te expun pericolelor viitoare.

— Mă iubeşti ? se încruntă ea văzându-l tresărind şi amintindu-şi brusc ce spusese despre spital. Mi-au spus că ai murit, suspină ea...

— Ca Guido, Olivia şi prietenii lui să nu mă mai caute — o precauţie firească şi cu care tatăl tău a fost de acord după proces, când i-ai spus adevărul. Am trecut prin momente grele, pot să-ţi spun acum şi nu numai din cauza rănilor. În timpul acela eram în spital, pentru a-mi reveni după împuşcătura Oliviei.

— Când mi-ai salvat viaţa, murmură Safron sfâşiată. Vroiam să le spun asta la proces. Vroiam...

— Ştiu totul, spuse Dominic cu o grimasă, Doamne, îţi dai seama cum poţi să zăpăceşti un bărbat ?

— I-am spus tatei că te iubesc şi nici atunci nu mi-a spus nimic.

În ochii şi vocea ei se putea citi durerea.

— Ce putea să facă el ? Ambii sufeream de prea multă mândrie, ceea ce nu este neobișnuit pentru astfel de situații, se strâmbă ușor mișcându-și umărul și Saffron își aminti că nu ieșise de prea multă vreme din spital... Tu crezi că numai tu ai avut probleme. Știam că sentimentele mele nu sunt simple păreri, dar i-am promis tatălui tău că o să aștept ca să te adaptezi din nou la o viață normală și oricum, fiind în spital, nu mă puteam ține pe picioare, dar acum ajunsesem la limită și dacă el n-ar fi venit să mă vadă, veneam eu să te văd. Doamne, imaginează-ți ce-am simțit când am ajuns la casa din Londra și am găsit-o goală ! Tot ceea ce plănuisem se dărâmase, o cină liniștită undeva, explicații și apoi...

— Apoi ce ? întrebă Saffron nerăbdătoare, cu greu venindu-i să creadă.

— După aceea, o noapte de vis în brațele mele, spuse Dominic încetișor, după care să te aduc în starea de a nu-mi mai putea refuza oferta de a face o femeie cinstită din tine. Cel puțin la capitolul ăsta mă simțeam pe teren sigur. Știam cum o să-mi răspundă trupul tău. Doamne, ce mult am încercat să te uit ! Știam că eram incorect, având de partea mea avantajul că nu mai cunoscuseși alți bărbați ca să poți face comparație, dar vroiam cu orice preț să te păstrez în viața mea.

Vroiam să te conving că ceea ce s-a petrecut între noi a fost ceva special şi că vrei sau nu, intenţionez să devin un personaj permanent în viaţa ta, chiar să te şi şantajez la nevoie.

— Să mă şantajezi ?

Saffron arăta năucită şi el râse, luând-o în braţe.

— Da, micuţa mea nebună ; copilul pe care vroiai cu disperare să-l concepi.

— Înseamnă...

— Înseamnă că te iubesc atât de mult, încât m-aş coborî în a te lăsa gravidă ca să fiu sigur că o să te măriţi cu mine...

— Credeam că ăsta e rolul care mi se cuvine mie, glumi Saffron râzând, când el se răsuci şi o aşeză peste el, sărutându-i zâmbetul de pe gură, mângâindu-i sânii până când aceştia se umflară, şi gemând lângă trupul ei.

— Acolo unde este vorba de mine eu îmi pierd orice urmă de voinţă. Te vreau, Saffron, te iubesc şi am nevoie de tine.

— Şi eu te iubesc, suspină ea, atât de mult încât nu mai pot aştepta să adorm ca să visez că sunt cu tine.

El râse triumfător când văzu că ea se înroşeşte.

— Pot să fac mai mult decât atât, dragostea mea — mult, mult mai bine, dar numai dacă îmi promiţi că o să faci din mine

un bărbat cinstit imediat ce vom aranja ; altfel o să le spun nepoților noștri cum m-ai sedus.

Saffron râse, iubindu-l mai mult ca oricând, dar râsul îi muri pe buze când se uită la el și-i văzu ochii plini de iubirea după care tânjise până la durere. Cu trupul tremurându-i de dorință, ea se arcui spre el. Gemând, gura lui se dezlipi de buzele ei pentru a coborî pe sâni și iar înapoi.

De data asta, nu mai era nevoie ca el s-o roage să-l dezbrace sau să se refere la lipsa ei de experiență, iar Saffron nu mai fu nevoită să-și înăbușe cuvintele de iubire pe care i le murmură în timp ce-i săruta pielea, primind răspunsul pe care-l aștepta. Dominic o iubea și ea-l iubea pe el și acum putea să-i ierte toată decepția și durerea pe care i-o produsese, pentru că îi dăduse atât de mult în schimb... și asta, îi spuse el mai târziu, după ce făcuseră dragoste, era doar începutul. Ce era mai bun, de-abia acuma urma să înceapă !

SFÂRȘIT

Lei 500

Unul dintre cele mai teribile chinuri imaginabile era acela de a fi răpită – și asta i se întâmplă tocmai lui Saffron, bogata fiică a lui Sir Wykeham, în timpul unei vacanțe în Italia. Experiența trăită o deveni și mai nefericită pentru Saffron, când descoperi că s-a îndrăgostit de unul dintre cei care o capturaseră!

În loc să se așeze lângă ea, îngenunche lângă pat și cu fața ascunsă de privirea ei începu să-și miște mâna de-a lungul trupului ei, mai întâi încet și apoi din ce în ce mai nerăbdător.

THE BEST

I.S.B.N. 973-96131-1-X